

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 16 · ÎLON 2001 · BIHA: 250.000 TL

PARTÎYA ME YA BOLŞEWÎK KONGRE YA

BI SERDEST ANÎN CÎH!

Karkerên Kurdistana Bakur û Tirkîye û hemû dine ra silav bî!
Silav, hemû gelên bindest û hemû sitemkêşan ra!
Peyhatî ya me ye! Peyhatî ya gelên bindest û çînî karkerane!

Peyhatî ya Bolşewîzmê ye!

İÇİNDEKİLER

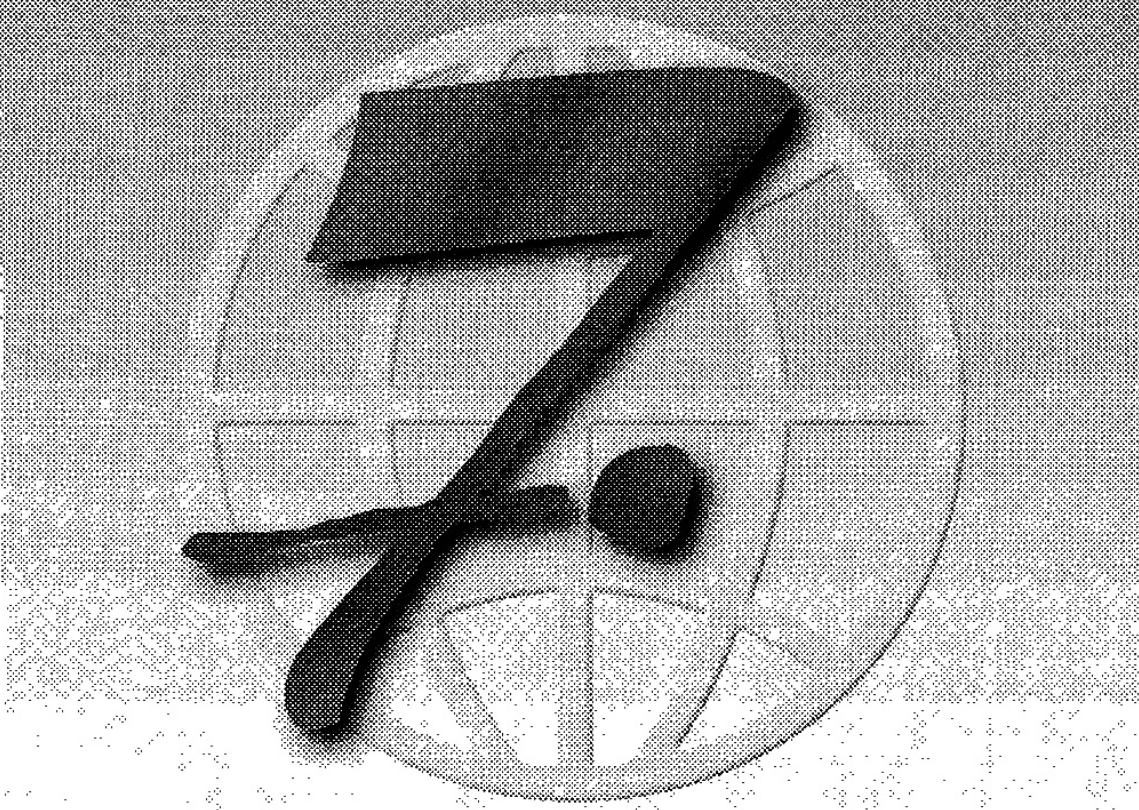
Değerli okurlar;
Artık STÊRKA BOLŞEWÎK'e İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı STÊRKA BOLŞEWÎK'i İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz.

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: h.inan@wanadoo.fr
Tel.& Fax: 0033 / 388 607404

stêrka bolşewîk

V.i.S.d.P. & Navnişan Pevnvîsî / Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome · Boite Postale
No: 287 · 67000 France
Bîha / Fiyatı
150.000 TL · 5 DM · 15 FF · 40 ÖS · £ 1.50 · 3 EUR

http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 7. Kongresini başarıyla gerçekleştirdi!

GELECEK İŞÇİ SINIFININ VE EZİLEN HALKLARIN! GELECEK BOLŞEVİZMİN!

Dünyanın kapitalist-emperyalist egemenleri ve çanak yalayıcıları emperyalizmin barbarlık olduğu gerçeğini gözlerden gizlemek ve kendi iktidarlarını sürdürmek hesaplarıyla; sömürü üzerine kurulu kapitalist sistemi, insanlığın sahip olabileceği "tek yaşanabilir sistem" olarak dünyanın işçilerine, emekçilerine, tüm ezilen halklarına empoze etmektedirler.

Kapitalist sistemin emperyalizm aşamasına varmasıyla –yaklaşık yüzyıl önce– zaten "küreselleşmiş" olan sermayenin egemenliği, "küreselleşme" adı altında yeni bir şeymiş gibi sunulmakta ve sınıf mücadelesinin bittiği ilan edilmektedir. "Küreselleşme" adı altında emperyalistlerin "Yeni Dünya Düzeni" daha da egemen kılınmaya çalışılmaktadır.

Kaba bir bakışla dünyanın görüntüsü emperyalizmin egemenliğinin kendini kabul ettirdiği; emperyalist barbarlığın binbir çeşidinin yaşandığı; ve dünyanın her geçen gün daha büyük bir barbarlık içinde çöküşe gittiği bir durumu göstermektedir.

Anda egemen olan emperyalistler! Kapitalist-emperyalist sistem yıkılmaz gibi görünüyor! Fakat, yine de gelecek işçi sınıfının, tüm ezilen halkların! Gelecek BOLŞEVİZMİNDİR!

Stalin'in deyimiyle; "*... Dünya sürekli hareket ve gelişme halindeyse, eskinin sönüp gitmesi ve yeninin büyümesi bir gelişme yasasıysa, o zaman 'değişmez' hiçbir toplumsal sistem, özel mülkiyet ve sömürünün hiçbir 'ebedi ilkesi', köylünün çiftlik sahibine, işçinin kapitaliste boyun eğmesine ilişkin hiçbir 'ebedi fikir' olamaz.*

Öyleyse, tıpkı bir zamanlar feodal sistemin yerine kapitalist sistemin geçmesi gibi, aynı şekilde kapitalist sistemin yerine de sosyalist sistem geçirilebilir." *(Stalin, Eserler, Cilt 15, sayfa 131, İnter Yayınları)*

Kapitalist sistemin yerine sosyalist sistemin geçirilebileceği, SSCB somutunda pratik olarak da onaylanmıştır. Sonuç olarak revizyonistlerin marifetiyle sosyalizmden geriye dönüş yaşanmış olsa da, SSCB'de sosyalizmin yaşanmış olması gerçeği de,

7. Kongreye sunulan Siyasi Rapor'dan...

Kuzey Kürdistan -Türkiye'de ezilen halkların durumu ve mücadelesi...

Kuzey Kürdistan-Türkiye bir halklar hapishanesidir. Faşist Türk devleti, cumhuriyet tarihi boyunca baskı altında tuttuğu, azgın ırkçı-şoven politika ve uygulamalarla sindirdiği, asimile etmeye çalıştığı uluslar ve milliyetler üzerindeki hakimiyetini ve terörünü geçtiğimiz dört yıllık süreçte de sürdürmüştür.

Geçtiğimiz çalışma döneminde, faşist Türk devletinin milli temeldeki baskıları/uygulamaları karşısında -Kürt ulusu dışında- değişik halklarda yer yer milli uyanışlar görüldü (Lazlar, Sinti-Romanlar, Asuriler, Ermeniler). Sözkonusu halklar/kesimler cılız bir sesle de olsa "Biz varız" dediler, farklı kimliklerini ortaya koydular, kimi kültürel talepler ileri sürdüler. Buna karşılık Türk hakim sınıfları; gerek Avrupa'nın baskısıyla, gerek "liberalleşme" adına; bu kesimlerin -özellikle Hristiyan azınlık olan Süryanilerin- haklarını verecekleri yonunde tavırlar takındı. Kimi durumlarda ise yok sayma durumu sürdü.

Geçtiğimiz çalışma döneminde yaşanan kimi olaylar, faşist Türk hakim sınıflarının en duyarlı oldukları meselelerden birisinin Ermeni meselesi olduğunu yeniden ve yeniden göstermiştir.

Yine geçtiğimiz çalışma döneminde de faşist Türk hakim sınıfları Ermeni sorununu Türk şovenizmini azdırmak için kullandılar, kullanıyorlar.

Ancak bu sorunu sadece Türk hakim sınıfları değil, kimi emperyalist güçler de kullanmaya çalıştılar.

Son dönemlerde emperyalist ülkelerin parlamentolarında Ermeni sorunu ve soykırımı gündeme getirilmeye çalışılıyor Fransa parlamentosunda soykırımı tanıyan ve bunu reddetmeyi cezalandırmayı öngören bir yasa çıkarıldıktan sonra, İsviçre parlamentosunda da bu sorun gundeme alındı

Emperyalist ülkelerin parlamentolarında Ermeni soykırımı sorununun gündeme getirilmesinin arkasında Ermenistan ve diasporadakı Ermeni lobilerinin olduğu çok açık. Bu gündemleştirmede bu ülkelerdeki iç siyaset önemli bir rol oynuyor

Dış politika açısından da bu gündemleştirme, Türkiye'yi baskı altında tutmanın veya onunla pazarlıklarda elde bir koz tutmanın aracı işlevini görüyor.

Ermeni lobisi ve Ermenistan açısından, bu kararlar önemli.

Çunku Ermeni soykırımının yaşandığı kabul ettirildikten sonra Türkiye'den tazminat talepleri gündeme getirilebilir. Bu pratikte yapılmasa bile, bir dizi konuda Ankara ile pazarlıkta, Ermenistan'a güç katar.

burjuvazinin kalemşorlarının kapitalizmin "yaşanabılir tek sistem" olduğu yönlü propagandalarının gerçekte palavra olduğunu göstermektedir.

Evet gelecek işçi sınıfının, gelecek bolşevizmindir! Çünkü, emperyalistler anda üstün gücü temsıl etseler de, geleceğin temsilcisi işçi sınıfıdır, işçi sınıfının kurtuluşunun bılimi Marksizm-Leninizmdir!

Dıyalektik materyalist dünya görüşüne sahip olan partimiz, Marksizm-Leninizm bilımi ışığında dünyanın objektıf durumunu tahlil ederken, emperyalist barbarlığa, egemenliğe rağmen; dünyanın ve evet Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin de maddi temelleri açısından sosyalizme-komünizme daha yakın olduğu gerçeğini de bilince çıkarmıştır, çıkarmaya çalışmaktadır.

Evet, sosyalizmin-komünizmin maddi temelleri açısından; onları mümkün ve zorunlu kılan objektif şartlar açısından dünya sosyalizme-komünizme gidişe her zamankinden daha yakın! Uretici güçler bugün bütün dünyada muazzam bir ürün zenginliği yarata-

---

Bizim bu bağlamda çizgimiz nettır.

Ermeni soykırımı yaşanmıştır. Kuzey Kürdistan-Türkiye'dekı Ermenilerin Türk egemenleri tarafından –Türk ve Kürt halkı da kullanılarak– Birinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında Batı Ermenıstan'dan sürülmesi ve bir ulus olmaktan çıkarılması planlı yapılan bır soykırımdır. Yüzyılın bu ilk soykırımını lanetlemek, TC'nin bu soykırımın suçlusu ve sorumlusu olduğunu kabul ve ilan etmek, yalnızca komunistlerin değil, demokratların da görevidir. Soykırımın tanınması, aynı zamanda Batı Ermenıstan'dan sürülen Ermenılerin geri dönme, yerleşme ve ayrılma haklarının da tanınmasını gerektirir. Biz, "Ermeni Sorunu"ndaki gelişmelerde bir yandan emperyalistlerin sahtekârlığını, ikiyüzlülüğünü teşhir ederken, diğer yandan Ermeni soykırımı gerçeğinin dile getirilmesini merkeze koyduk, koyarız.

Kuzey Kürdistan-Türkıye'de ulusal sorunda anda esas sorun dün olduğu gibi bugün de Kürdistan meselesidir. Geçtiğimiz çalışma dönemınde en olumsuz gelişme de Kürt ulusal mücadelesi ve onun andaki öncü gücü olan PKK bağıntısında yaşanmıştır.

PKK'nin Başkanı Abdullah Öcalan, uluslararası bir komplo sonucu, emperyalıst ve gerici güçler tarafından faşist Türk devletine teslim edıldi. Bu teslim etme işinin olduğu biçimde gerçekleşmesınde PKK'nin ve en başta da Abdullah Öcalan'ın emperyalist ve gericı güçlere güven duyan ve kendi gücünü abartıp emperyalist güçlerle adeta "devletten devlete" pazarlık eder konumda olduğunu sanan tavır ve değerlendırmeleri de belirli bir rol oynadı Faşist Türk devleti Abdullah Öcalan'ı ve onun şahsında Kurt ulusal mücadelesını ve Türk devletine karşı her türlü mücadele ve başkaldırıyı, göstermelik bir mahkemede yargılayarak, ıdama mahkûm ettı. Abdullah Öcalan TC'nin eline tutsak düştükten sonra da, ona açık ışbirliği önerdi ve Kürtlere verilecek kimi hak kırıntıları karşılığında o güne kadar TC'ye karşı savaşan PKK güçlerinin, TC'nin gucu halıne dönüştürülmesi için hizmete hazır olduğunu açıkladı. TC fakat Öcalan'dan silahlı mücadeleden vazgeçme ve "ışbirliği" önerısi değil, tam pişmanlık ve teslimiyet açıklaması talep edıyordu. Ve hiçbir pazarlığa yanaşmayan bır tavır sergiliyordu. PKK, Abdullah Öcalan'ın "sılahlı mücadeleyi durdurma" direktifine uydu. PKK'nin silahlı güçlerının esası, Kuzey Kürdistan'dan Güney Kürdıstan'a çekildi. PKK'nin, aslında daha doksanlı yılların başlarında iyice oturduğu silahlı reformizm hattı; Abdullah Öcalan'ın faşist TC mahkemelerinde formüle ettiği, PKK 7. Kongresince de onaylanan İmralı çizgisiyle, artık dönüşü mümkün olmayan bir bıçımde perçınlendi, bir anlamda mantıkı sonucuna kadar ilerletildı. PKK daha önce Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü silahlı mücadeleyi bütünüyle durdurdu

PKK'nin söyleminde –reformist çizgiye rağmen– yer yer halen var olan kımı programatık hedeflerden ("Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan") vazgeçildiğinin resmen ilanı; kimı devrımci söylemlerden resmen uzaklaşılması (TC devletinin devlet bütünlüğünün sorgulanmasından resmen vazgeçilmesi), resmi çizginin "demokratik cumhuriyet" için demokratik yollardan mücadele temeline resmen oturtulması ile; faşist TC'yi tehdit eden PKK önderliğındeki Kürt ulusal mücadelesi, gerçek anlamda TC için bir tehdıt ve tehlike olmaktan çıktı. Bu gelişmeler sonucunda, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devlete karşı halk hareketinin içinde en büyük kitlesel gücü oluşturan PKK önderliğindeki Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, devlete karşı bir mücadele olmaktan çıktı. Bu mücadele PKK'nin reformist çizgisine rağmen, pratikte TC'nin Kuzey Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini sorguladığı ölçüde, faşist TC'yı zayıflatıyor, onu zorluyor; Kuzey Kürdistan-Türkıye'de demokratik devrim hareketinin önemli bir unsurunu, pratikte kitle etkisi ve harekete geçirdiği kitle açısından andaki en önemli gücünü oluşturuyordu. Bu gücün devlete karşı savaşan bir

bilecek ve yaratan bir seviyededir.

Kısaca, insan iradesinden bağımsız objektif durum, bir yandan maddi temelleri açısından dünya sosyalizme-komünizme daha yakın iken, diğer yandan da emperyalizmin egemenliğinin, emperyalist barbarlığın, dünyayı her geçen gün daha fazla barbarlık içinde çöküşe doğru götürdüğü bir durumdur.

Sorunun subjektif yanıyla ilgili durum ise kısaca şöyledir: Devrimden çıkarı olan ve devrimin öznesi olan ezilen-sömürülen sınıf ve katmanların bilinçleri egemenler tarafından karartılmış, işgal altına alınmış durumdadır.

Günümüzde geniş emekçi yığınların bilincinde sosyalizm kapitalist sistemin gerçek ve biricik alternatifi olarak görünmüyor. Milliyetçilik, dincilik, ırkçılık faşizm bugün işçi, emekçi yığınları içinde, sosyalizmden-komünizmden daha fazla etkin, daha fazla alternatif görülür durumda

Kısacası geniş işçi, emekçi yığınlar içinde egemen olan düşünce, egemen sınıfların onlara her gün şırın-

---

güç olarak devreden çıkması, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi açısından çok önemli bir gerileme, bir kayıp anlamına geliyordu. PKK'nin silahlı gücü, gerilla savaşı da, TC'yı zorluyor, amacı kimi reformlar olsa da bu savaş TC'nin silahlı güçlerinin onemli bir bölümünü bağlıyor; Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin önemli bir gücünü oluşturuyordu.

Bu savaşın durdurulması da, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi açısından, faşist TC'ye karşı pratikte savaşan bir silahlı gücün, anda en büyük silahlı gücün devreden çıkması dolayısıyla çok önemli bir kayıp, devrimci mücadele açısından çok önemli bir gerileme anlamına geliyordu. Gelinen yerde PKK, aslında Kürt burjuvazisinin liberal-demokrat siyasi örgütü olarak legal olarak siyaset yapabilmek hakkını talep ediyor. PKK, yonetim kademelerinde ve sıyasetinde giderek artan ölçüde koylü örgütü olmaktan, liberal burjuva örgütü olmaya doğru evrimini tamamlama sürecini yaşıyor Diaspora Kürtleri bu süreçte önemli bir rol oynuyor. 2000 yılı içinde yurtdışında kurulan "Kurt İşverenleri örgütü" Karsaz, bu dönüşümün bir sembolü âdeta.

PKK'nin şimdiki siyaseti Turkiye'de egemen burjuvazinin liberal kanadının siyasetine eklemlenen bir siyasettir. Tutucu kanat "Kürt" kimlığine tahammülsüz olduğu için, Kürt kimlığiyle siyaset yapılmasına ılke olarak karşı çıkıyor Bu kanat PKK'nin sıyaset değişikliğinin "taktik", "kandırmaca" olduğu, takiyye olduğu savlarıyla hâlâ PKK'nin geri kalan askeri gücünün de bütünüyle yok edilmesiyle Kürt sorununu çözebileceği iddiasını ileri sürüyor. Egemen Türk polıtıkası da şimdilik bu doğrultuda uygulanıyor. Güney Kürdistan'da PKK'nin askeri varlığına son vermek için şimdı YNK, PKK üstüne saldırtılıyor TC'nin, PKK ne yaparsa yapsın, onu yok etmeye kararlı olduğunu gösterdiği durumda, PKK'nın ısteği bu olmasa da silahlı direnişten başka yolu kalmıyor. Son dönemde PKK Merkez Konseyi adına yapılan açıklamalarda bu yüzden çokça "meşru müdafaa hakkı"ndan söz edılıyor

TC'nin PKK konusunda anda egemen olan siyaseti, onu butunüyle yok etme siyasetıdır. Tutucu kanat bu konuda kendi siyasetini devlet sıyaseti olarak yürütme durumundadır. Fakat bu polıtikanın gerçekçi olmadığını savunanların sayısı egemen sınıfların siyasi temsilcileri ıçınde de gıderek artıyor.

TC'nın PKK'yi tumuyle yoketme siyaseti karşısında PKK'nin barış siyaseti çeşıtlı yol ve yöntemlerle sürdürülüyor Bu "barış" siyaseti özellıkle dıasporadaki Kürtler tarafından gerçekleştırılen "Kımlik Bildırımı" ıle uluslararası alana taşınarak TC "barış"a zorlanmak ısteniyor.

PKK'nin gerek bırinci "barış hamlesı" ve gerekse "ikinci barış hamlesi" ve bunun bir parçası olarak Avrupa'da yürütülen "Kürt kimliği bildirimi için imza kampanyası" izlenen barış siyasetının devamıdır. Yeni bir anlayış yoktur. Butün taktikleri "barış"a hizmet içindir. "Kürt kimliği bildirimi için imza kampanyası" reformıst barış sıyasetinin bir parçası olarak yürütülmesine rağmen, bu kampanyanın demokratik ve haklı bir yanı vardır. Biz onun reformist, düzen içi çözüm arayan yanına karşıyız ve fakat bu demokratik yanını desteklıyoruz.

TC'nin dış sömürgesi Kuzey Kıbrıs'ta durum ve gelişmeler...

TC yalnızca kendi "devleti içinde" baskıcı, şovenıst saldırgan bir siyaset uygulama-

ga ettiği düşünce; yani sosyalizmin-komünizmin imkânsızlığı düşüncesidir!

Bu durumun bilincinde olan partimiz, sosyalizm-komünizm, komünist çalışma aleyhine olan andaki durumu değiştirme mücadelesinde 7. Kongresini başarıyla gerçekleştirerek ileriye doğru önemli bir adım daha attı.

Yine; 7 Kongremizin başarıyla gerçekleştirilmesi, devrimin öznesi işçilerin, köylülerin, emekçilerin beyinleri üzerindeki kapitalist-emperyalist sistemin ambargosunu ve işgalını kırma, kaldırma, onları uyandırma görevinde de onemli bir adımı temsil etmektedir.

"Örgütlenme silahımızdır! Haydi; işçi sınıfının öncüsünü kazanmaya!" temel şiarıyla toplanan kongremizin gündeminin ağırlığını örgütlenme sorunları oluşturdu

7. Kongremız, işçi sınıfının öncüsünü kazanma sorununun artık, geniş kitleler içinde yoğun ajitasyon faaliyetinin orgütsel sonuçlarının nasıl toplanacağı

makta, aynı zamanda dışta da bu siyasetini sürdürmektedir. Bunun en açık örneği Kuzey Kıbrıs'ın durumudur.

Kuzey Kıbrıs'ı işgal altında tutan Turk hakim sınıflarının Kıbrıs politikası statükoyu ayrılık yönünde daha da derinleştirmeye çalışma yönündedir. Türk devleti, MGK kararlarıyla, sömürge valisi görevini yüklenen bir başkanlık ve adadaki işbirlikçileri üzerinden Kuzey Kıbrıs'ta sömürgeciliği sürdürmektedir. Geçtiğimiz çalışma döneminde siyasi planda Türk devletinin çizgisinden biraz sapan hükümet alaşağı edilmiş, yeni bir hükümet kurulmuştur. Ekonomik olarak KKTC'de bir çöküntü yaşanmakta, ekonomi Türk hakim sınıflarının desteğiyle ayakta tutulmaya çalışılmaktadır. Banka hortumlama olayları karşısında bankerzedelerin "KKTC" meclisini ışgaliyle sonuçlanan tepkileri beraberinde getirmiştir.

Son dört yılda Kuzey Kıbrıs'ta yaşanan gelişmelerden birisi Kuzey Kıbrıs'ta Kıbrıslı Türkler ile 1974 askeri müdahalesi sonrasında Kuzey Kıbrıs'a yerleştirilen Turkiye goçmeni Türkler arasında çelişmelerin giderek derinleşmesidir. Kuzey Kıbrıslı Türk halkı Turk devletinin adadaki işgalinden rahatsızdır; gerek ekonomik alanda yaşanan çöküntü, gerek sıyasi alanda yaşanan çözümsüzlük durumu Kıbrıslı Türklerin Turk devletine ve onun uzantılarına yönelik tepkileri geliştirmektedir.

Kıbrıslı Türklerin gerek ekonomik, gerekse siyasi yapılanmaya karşı tepkilerinin gelişip güçlenmesi karşısında Türk devleti ve onun işbirlikçileri önümüzdeki yıllarda iç ve dış politikada olayların kendi denetiminden çıkma eğilimlerini de bağrında taşıyan gelişmeleri engellemek için hazırlıklarını sürdürmektedirler. İçte kendi siyasetlerini harfiyen yerine getirecek bir hükümetin kurulması, Kıbrıslı Türkler arasında gelişen tepkilerin dizginlenmesi için ırkçı-şoven politikalarda yoğunlaşma, muhalefetin sivil ve resmi terör ile sındırilmesi ıçın çeşitli örgütlenmelerin yaratılması bu hazırlıklardan bir kaçıdır

Avrupa Birliği'nin Kıbrıs'ı tam üyeliğe alma planına bağlı olarak bugünkü mevcut durumda Kuzey Kıbrıs'ın bu planın dışında kalması olasılığı Kıbrıslı Türklerin Türk devletine ve onun Kıbrıs'taki uzantılarına karşı tepkileri artırmaktadır; bu tepkiler önümüzdeki süreçte daha da artacaktır. Onümuzdeki dönemde "İşgal ordusunun Kuzey Kıbrıs'tan defolması" talebi daha yoğun olarak gündeme gelecektir. Bu haklı bir taleptir. Bu talep herşeyden önce Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının talebi haline gelmelidir.

***

Objektif şartlar esasında başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm kesimlerini harekete zorluyor. Önümüzdeki dönem, bundan önceki döneme göre daha fazla hareketlilik, gelişmenin normal yönüdür.

Bizim açımızdan önemli olan, toplumsal hareketlerin içine –işçi sınıfı hareketini esas ve temel alarak– girmek; bunların içine doğru düşünceleri taşımak, bu mücadeleler arasındaki kopuklukları elimizden geldiğince ortadan kaldırmaya çalışmaktır.

Bütün mücadeleler içinde, gücümüzün de azlığının bilincinde, işçi sınıfı hareketinde yoğunlaşmak zorunludur. Diğer sınıf ve katmanların mücadele taleplerini de işçi sınıfının mücadele talepleri haline getirmek için çalışmak, diğer sınıf ve tabakaların mücadeleleri açısından bizim öncelikli işimiz olarak kavranmalı, buna uygun davranılmalıdır.

Önümüzde daha hareketli bir sınıf mücadelesi dönemi var. Bu hareketlilik, komünist düşüncenin ve örgütlenmenin yaygınlaştırılması açısından, bundan önceki döneme göre daha geniş fırsatlar sunacaktır. Bu fırsatlardan azami ölçüde yararlanmak bizim görevimizdir. Hayale kapılmadan, durumu doğru değerlendirerek, her fırsattan yararlanarak, azami ölçüde güçlenmek, daha büyük mücadelelere daha hazırlıklı hale gelmek – görevimiz budur. X

konularının çok somut tartışılması, sonuçlara varılması biçiminde ele alındığı bir kongre oldu.

7. Kongremiz, içinde bulunduğumuz durumun bilincinde olarak, bu durumu aşmanın uzun nefesli, inatçı, sistemli bir faaliyetle, Bolşevik Parti'nin güçlendirilmesiyle aşılabileceğini bir kez daha bilinçlere kazıdı.

7. Kongremiz, bir kez daha BOLŞEVİZMIN sınıfsız, somurüsüz bir toplumu; özgürlüğün, eşitliğin ve kardeşliğin gerçekleşeceği bir dünyayı kurmanın adı olduğunu belgeledi

7. Kongremiz, Kuzey Kürdistan ve Türkiye coğrafyalarının merkezi birleşik partimiz Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin, Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kurtuluşunun örgutü olduğunu bir kez daha gösterdi

Kısacası; 7. Kongremiz, partimizin, emperyalist barbarlığın, işsizliğin, yoksulluğun, açlığın, işkencenin, cehaletın, haksız ve gerici savaşların, her türlü ulusal baskının, erkek egemenliğinin, yaşam temellerinin ortadan kaldırılması, doğayı talanın vb. vb. düşmanı olduğunu; ve bu barbarlığa son verme mücadelesinde kararlı olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

7. Kongremiz, 8. Kongremize kadarkı dönem için çözmemiz gereken görevleri de tespit edip Bolşevik Partimizin önüne koydu. Bu görevlerin başarıyla yerine getirilmesi artık tek tek yoldaşlarımızın üzerlendikleri görevleri en iyi biçimiyle çözmesine bağlıdır

Bu yüzden de, tüm yoldaşların emperyalist barbarlığa son verme ve sömürüsüz, sınıfsız yeni bir dünya yaratma onurlu mücadelesine, büyük görevlere dört elle sarılması gerekıyor.

Ve biz Bolşevıkler partimizin geçmişinde olduğu gibi geleceğinde de bu onurlu görevlere dört elle sarılacağız!

Ağır da olsa emin adımlarla Bolşevik Partimızın inşasını derinleştirip partımizi geliştirerek işçi sınıfının gerçek öncusü yapacağız!

KUZEY KÜRDİSTANLI İŞÇİLER, EMEKÇİLER BOLŞEVİK SAFLARA!

Kuzey Kürdistanlı işçiler, emekçiler! Tum ezilen ulus ve milliyetlerden halklar!

Bolşevik Partimiz örgütsel inşa bağlamında da marksist-leninist ilkeler ışığında gerçekliği çıkış noktası almakta ve buna uygun örgütlenmeye gitmektedir.

Bu orgutlenmede Bolşevik Partimiz, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de bir merkezı partı ıçinde bırleştırılmiş, iki ayrı parti modelinin bizim koşullarımızda en doğru örgütlenme modeli olduğunun altını birkez daha çizmiştir.

7. Kongremiz, bu örgütlenme bağlamındaki çizgımızın hayata geçirılmesi bağlamında geçmiş çalışma döneminde atılmış kimi adımları da değerlendirdı. Bu yönde atılan adımların gelecek çalışma döneminde (bu çalışma döneminde) peşının izlenmesi; merkezi, birleşik bir partı çatısı altında bırleşmiş iki ayrı bölgesel partının, somutta da Partîya Bolşewîk (Kurdıstana Bakur)'un ayrışmasının hızlandırılması için yeni adımların atılmasını da kararlaştırdı.

Gelinen yerde, bu konudaki çizgimiz daha açık, daha berrak! Kongremiz, 6. Kongremizle 7. Kongremiz arasındaki dönemde pratikte çıkan bazı sorunları tartışma içinde, çizgimizi daha da derinleştırmiş ve geliştirmiştir.

7 Kongremizın bu konuda aldığı kararlar da Bolşevik Parti (Kuzey Kurdıstan-Türkiye)'nin, Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki değişık ulus ve milliyetlerden ışçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşunun tek öncü örgütü olduğunu bir kez daha belgeledi.

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği ve ezılen milliyetlerın tam hak eşıtliğini elde edebileceğı koşulları yaratmak için, tüm ulus ve millıyetlerden işçilerin, emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle sömürgeci faşıst Türk devletının sosyalızmin yolunu açacak olan demokratik devrimle yıkılması; yerıne işçi-köylü devrimci demokratik iktıdarının kurulması gerekiyor.

Bunu gerçekleştirebilmek için de işçılere, emekçilere doğru yolu gösterecek, birçok kanalda yürüyecek olan mücadeleleri bir mecrada, sınıf mücadelesi mecrasında bırleştirebilecek ve bu mücadeleleri yönlendirebilecek BOLŞEVİK bir ÖRGÜT gerekıyor! Bu, mücadelenın zaferı ıçin olmazsa olmaz bir önkoşuldur.

Zafere ve kurtuluşa yurüyebilmek için bugünün acıl görevi Kuzey Kurdistan'da da BOLŞEVİK PARTİ'yi inşa etmektir!

Görev, Partîya Bolşewîk'in inşası ıçin atılan adımları güçlendirmek, geliştirmektir!

Görev Bolşevık safları sıklaştırmaktır!

Bijî Kongreya Partîya me ya 7 an!
Peyhatî ya me ye!
Peyhatî ya gelên bındest û çînî karkerane!
Peyhatî ya Bolşewîzmê ye!

1 Eylül 2001 ✘

Barışı istiyoruz!

Komünistlerin barışı istemediği, barışa karşı olduğu yönlü görüşleri ileri sürenler, savunanlar oluyor. Bunlar ya cahilliklerinden ya da siyasi sahtekârlıklarından dolayı böylesi bir görüşü biz komünistlere maletmektedirler

Siyasi sahtekârlıkla, biz komunistlerin barış istemediği, bizim barışa karşı olduğumuzu kitlelere empoze edenlerin gerçekte barışı istemediğini açıklamak, siyası sahtekârlıklarını teşhir etmek ve gerçek barışa giden yolda bunlarla da mucadele sorunumuz var

Önce şu olgunun altını kalınca çizelim: Biz barışı istiyoruz! Hem de hakikisini, yani gerçek, sürekli barışı! Ve sadece Kuzey Kürdistan-Türkiye'de değil, tüm dunyada barışı ıstiyoruz.

Komünıstler gerçek barışı savunuyor ve gerçek barışın tüm dünyada gerçekleşmesi ıçin en kararlı mücadeleyi veriyorlar.

Biz komünistlerin barışa karşı olduğumuzu ve kendilerini barış yanlısı olarak gösterenler kitlelerin bilincini karartmakta; kitlelerın barış ıstemını burjuva düzenin savunuculuğuna alet etmekte ve sonuç itibariyle barışın gerçekleşmesinin önüne set çekmektedirler.

Evet, biz barışı istiyoruz! Ezenı, ezileni olmayan, sömüreni, sömürüleni olmayan; ırk, renk, ulus, dil, cınsıyet vb. vb farklılıkların toplumun, dünyanın zenginliği olarak görüldüğü; herkesin eşit, özgür yaşadığı sömürüsüz, sınıfsız bir dünya; ve ancak savaşın kaynağının kurutulduğu böyle bır dünyada gerçekleşebilecek olan sürekli barışı istiyoruz.

Savaşlar, bir yandan ezen, sömüren sınıfların, emperyalist devletlerın, kapitalist sistemin, diğer yandan da ezılen, somürülen sınıfların, sömürge-bağımlı ülkelerin varlığını sürdürdüğü koşullarda şu ya da bu biçimde sürekli olarak var olacaktır. Savaşların, evet haklı ve haksız savaşların tümünün son bulması, savaşın üreticısı ve yolarkadaşı kapitalist sıstemın yerlebir edilip tüm dünyada burjuvazinin iktidarına son verilmesiyle, sosyalist-komünist bir dünya sistemini kurmakla mümkündür.

Lenın'ın dediği gıbı: *"Burjuvaziyı sadece bir tek ül-*

kede değil, ancak tüm dünyada alaşağı edip, tamamen yendikten ve mülksüzleştirdikten sonra, savaşlar olanaksız olacaktır." (Lenin, Ulusal ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine, sayfa 465, İnter Yayınları)

Dünya çapında savaşların olanaksız olacağı döneme kadar da değişik biçimlerde savaşlar olacaktır. Savaşların olmadığı, ama burjuvazinin iktidarda olduğu koşullarda ise savaşların çıkmasının maddi temeli varolacak ve andaki barış geçici bir barış olamaktan öteye gidemeyecektir.

Kuşkusuz ki, tüm dünyada savaşların olanaksız hale getirileceği döneme kadar, uzun ve çetrefilli bir mücadele dönemi, aşamaları yaşanacaktır. Hedefimiz tüm dünyada savaşı olanaksızlaştırmak ve gerçek barışı gerçekleştirmektir Fakat bu, esas hedefe varana kadar şu ya da bu barıştan yana tavır takınmayacağımız, barış talebi ileri süremeyeceğimiz anlamına gelmez.

Bu bağlamda da bılinçte tutulması gereken temel yaklaşım, her barış şiarının, talebinin belirli barış koşullarıyla bağıntı içinde, somut olarak içinde bulunulan koşullarla bağıntı içinde ele alınması gerektiğidir. Bunu yaparken de kitlelerin kendiliğinden talepleriyle işçi sınıfının sınıf bilinçli öncüsünün, komünistlerin taleplerinin farklı şeyler olduğunu bilinçte tutmak, kitlelerin barış istemini kapitalist sisteme karşı mücadele mecrasına akıtabilmek için kitlelerin bilinç düzeyini yükseltme mucadelesini yürütmek gerekiyor.

Belirli barış koşullarıyla bağıntı ıçinde ele alınmayan ve ışçi ve emekçilerin bilincını karartan; kitlelere gerçek ve sürekli bir barışın kapitalizm şartlarında mümkün olduğunu, savaşların kapitalizm şartlarında son bulacağı yönlü bilinç veren her barış istemi gerçekte kapitalizmin egemenliğini savunmaya hizmet eder. Işçi ve emekçi kitleleri devrim mücadelesinden uzaklaştırır.

Tam da bu yüzden, yine Lenin'in deyimiyle: *"... kitleleri, barıştan bekledikleri iyi şeylerin bir dizi devrim olmadan olanaksız olduğu konusunda aydınlatmak zorundayız." (age, sayfa 276)*

Bilince çıkarılması gereken bir şey de, genel olarak barıştan bahsedildiğinde herkes barıştan yana olduğunu ifade eder. Fakat bu, yine de değişik siyasi yaklaşımların varlığını, değişik sınıfların çıkarlarının savunusunu ortadan kaldırmaz. Farklılıklar barış isteyip istememek konusunda değil, nasıl, kiminle ve ne için bir barış istendiği konusundadır.

Örneğin, egemen sınıfların barış istemi, gerçekte egemen sınıfların düzenlerinin sürmesinin ıstemidır. Egemenlerin barış istemi, gerçekte ezilenlerın, sömürulenlerın kapitalist sısteme kuzu kuzu boyun eğmesı, sisteme ve sistemin koruyucusu devlete karşı mücadele etmemesi vb. anlamına gelir.

Egemenlerin, sömurücülerın düzenlerinin devamına hizmet eden böylesi barışa karşı olmamız, kitlelere genel olarak barışa karşı olduğumuz bıçıminde empoze edilmektedir.

Bır başkta örnek; PKK de barış istemektedir. Fakat PKK'nın sömürgeci faşıst Türk devletiyle varmak istediği barış, gerçekte Kürt ulusunun ulusal köleliğini, Kuzey Kürdıstan'ın TC tarafından ılhakını, sömürgeliğinin sürmesini ortadan kaldırmıyor.

Kuzey Kürdistan'da kitlelerin barış istemi, PKK tarafından TC ile barışma ve burjuvazının egemenlığini sürdürmesi için kullanılmaktadır ve bu da Kürtlerin kurtuluşu olarak sunulmaktadır.

Böylece ulusal baskıdan kurtulmak, ulusal haklarını elde etmek ve Kuzey Kürdistan'da faşist Turk devletinin "terörizme karşı mücadele" adına sürdürdüğü haksız, gerici savaşın bütünüyle –PKK'nin tek yanlı silahlı mücadeleye son vermesi sonucu savaş şimdilık durmuş olsa da devletın baskıları savaş durumuna benzer duzeyde sürüyor ve devlet PKK'yi yok etme siyasetını sürdürüyor– son bulmasını isteyen kitlelere yanlış bilinç verilmektedir.

Kitleler sosyal ve ulusal kurtuluş ıçın mücadeleye, faşıst Türk devletıne karşı devrim mücadelesine yönlendirilme yerine, bazı Anayasal değişiklikler gerçekleştırmış bır Türk devletinin, kapitalist sistemin savunuculuğunun yapıldığı bir mücadeleye yonlendirilmektedir.

Karşı çıktığımız budur, eleştirimiz bunadır!

Biz, en ufak demokratik hakkın da elde edilmesi için mücadele etmeyı doğru buluyoruz. Fakat Anayasal bazı değişiklikleri, burjuva demokrasisinin bazı kırıntılarının gerçek kurtuluş olarak sunulmasına, savunulmasına karşıyız.

Biz, faşist Türk devletinin varlığını koruduğu şartlarda ve sürece, bu devletle barışma ve mısak-ı mill'cilik siyaseti temelinde Kürt ulusunun kurtulacağını, Anayasal bazı hak kırıntılarının Kurt ulusunun özgürlüğü olduğunu vb. savunan siyasete karşıyız.

Kısacası, biz kitlelerın devrim mücadelesi yerine sistemin savunuculuğuna yönlendirılmesine, düzenin –bu, Türk devleti faşist olmaktan çıkıp gerçek anlamda burjuva demokrasisinin yaşandığı bır devlet durumuna gelse bile– savunuculuğuna yönlendırılmesine karşıyız. Böylesı bır barışın gerçek anlamda bir barış olmadığını teşhır etmek, barış düşmanlığı değil, devrimci bir görevdır

Biz uzerimize düşen gorevi yerine getirirken, kitlelerın yanlış sıyaset peşinden gitmemesi için gerçekleri ortaya koyarken, bizım barışa karşı olduğumuz, sılahlı mücadeleyi sürdürmelerinı istediğimiz vb. vb. görüşler ılerı sürülmektedir.

PKK'nin milliyetçi ve reformist siyaseti, TC ile anlaşma siyaseti, mücadelenin silahlı ya da silahsız yürütülmesiyle özde değişmiyor Milliyetçilik ve reformızm olduğu yerde kalıyor

Kürt ulusal sorununun bazı Anayasal hak kırıntıla-

rıyla çozüleceğini savunan PKK'nin silahlı mücadele yurutmesı ya da bırakması sorunun özünü değiştirmıyor. Kı, bızım eleştırimiz de niye silahlı mücadeleyı bıraktınız biçiminde değıl, olmadı da! Bu yüzden de bizim barışa karşı olduğumuz görüşü gibi, bizim "PKK'nın silahlı mücadele yürütmesi gerekir" görüşunu savunduğumuz yönlü görüş de yanlıştır.

PKK'nin silahlı mücadeleyı bırakma konusunda biz açıkça şunu söyledık: Bizim açımızdan sorun PKK'-nin gelinen noktada yürüttüğü savaşa tek taraflı son vermesi değil, bunun hangi şartlarda, hangi amaçla yapıldığı, nasıl gerekçelendirildiği, kime, neye hizmet ettiği sorunudur.

Barış bağlamında da gelinen yerde, salt ulusal kültürel hak kırıntıları için yürütülecek bir savaşın devrimcilik açısından fazla bir yararı yoktur, kötü bir barış bu hak kırıntıları ıçın kan dökülmesinden iyidir dedik.

Bizim dediğimiz; barış ve demokratik cumhuriyete gerçek anlamda varmanın, faşist Türk devletinin varlığını sürdürdüğü koşullarda ve onunla "anlaşarak" mümkün olmadığıdır.

Gerçek barış için değişik ulus ve milliyetlerden işçılerın, emekçilerin iktidarının gerçekleştiği, gerçekten tum ulusların ve milliyetlerin tam hak eşitliğinin sağlandığı demokratik cumhuriyet; demokratik cumhurıyet için de sosyalist devrimin yolunu açacak olan demokratik devrimin gerektiğidir

Ve yine söylediğimiz, eğer Kürt ulusundan işçiler ve emekçiler ulusal ve toplumsal kurtuluştan yana iseler, PKK'nın burjuva demokrasisini, sivil toplumculuğu yücelten siyasetinin peşinden gitme tavırlarından koparak devrım ıçin mücadele yürütmeleri gerektiğidir.

Gerçek kurtuluşun, sömürgeci faşist Türk devletinin yıkıntıları üzerinde yükselebileceği gerçeğinin görülmesi, kavranması ve devrim ıçın mücadelede Bolşevik saflarda örgutlenilmesı gerektığidir.

1 EYLÜL 2001'DEN BAZI GÖRÜNTÜLER...

1 Eylül, Hitler Almanyası'nın 1939 yılında Polonya'ya saldırdığı ve İkinci Dünya Savaşı'nın resmen başlamasının tarihi. Bu tarih, savaş sonrasında Bırleşmiş Milletler Örgütü (BMÖ) tarafından "Dünya Barış Günü" olarak ilan edildi.

Ve sözkonusu tarihten bu yana kapitalist-emperyalist burjuvazi "barış yanlısı" görünerek savaşların ve savaşın barbarlığının kapitalist sistemın ürünü olduğunu, emperyalıstlerin gerçek yüzünü gizlemek için 1 Eylül Dünya Barış Günü'nü propaganda aracı olarak kullandılar, kullanmaya devam ediyorlar.

Burjuvazi, bütün dünyada yürüyen gerici-karşıdevrimci savaşların kaynağının bizzat kapitalizmin kâr, daha fazla kâr dürtüsu olduğu gerçeğini gözlerden gizleyip kendisini savaşa karşıymış gıbı gösterir

Yine uluslararası emperyalist burjuvazi İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra büyük emperyalist devletler arasında savaş çıkmamış olmasını; buna ek olarak da Rus sosyalemperyalızmi önderliğindeki Doğu Bloku'nun 1990'lı yılların başında dağılmasını "kalıcı barış çağına" girildiği bıçımınde kitlelere empoze etmektedır.

İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesinden bu yana geçen 56 yıl içinde savaşsız geçen bır tek yıl yoktur. Dünyanın şu ya da bu köşesinde, şu ya da bu biçimde savaşlar hep varlığını korudu. Bu sürede savaşlarda yaşamını yitirenlerin sayısı İkinci Dünya Savaşı döneminde yaşamını yitirenlerden (60 milyon civarında) daha çoktur. Doğu Bloku'nun dağılmasından

sonraki 10 yıllık dönem içinde 5 milyon insanın yerel savaşlarda yaşamını yitirdiği emperyalistlerin kendi kuruluşu BMÖ tarafından tespit edilmiştir.

Uluslararası emperyalist burjuvazinin "kalıcı barış çağı"na girildiği yönlü propagandaları işçi ve emekçileri aldatmak içindir Asya, Afrika, Amerika ve Avrupa kıtalarına bakıldığında, bu kıtaların hepsinde de şu ya da bu biçimde savaşların varolduğu görülebilir.

Burjuvazinin barış yanlısı görünmesi Türkiye'de de yapılıyor. Türk burjuvazisi ve siyasi temsilcileri "Ata"larının "Yurtta sulh, cihanda sulh" şiarını da kullanarak Türk devletinin kuruluşundan bu yana "barışsever" olduğunu kitlelere durmadan empoze etmektedir. 1 Eylül Dünya Barış Günü için cumhurbaşkanından başbakanına, meclis başkanından parti liderlerine kadar herkes "barış mesajı" yayınlamaktadır.

Bu 1 Eylul'de de benzeri mesajlar yayınlandı. Cumhurbaşkanı Sezer; *"Barışın her yıl kutlanacak sıradan bir gün değil, bir yaşam biçimi olarak özümsenmesi ve benimsenmesini"* dilerken, Başbakan Ecevit "atasının" "Yurtta sulh, cihanda sulh" ilkesine uygun olarak *"yurtta ve dünyada sürekli barışın sağlanmasına yönelik her türlü çabanın içinde yer almaya devam"* edeceğini açıkladı.

TBMM Başkanlığına seçildikten sonra "partilerüstü siyaset" oyununu oynamakta olan MHP'li faşist Ömer İzgi ise aynen şunları söyledi: *"Dünyada hiçbir şey barıştan, dostluktan, kardeşlikten, insan haklarından ve özgür bir yaşamdan daha önemli değildir."*

Bu mesajlar faşist Türk devletinin yetkililerinin, Türk egemen burjuvalarının temsilcilerinin barış yanlısı görünme çabalarının 1 Eylül'deki yansımalarıdır. Ve bunların gerçek yüzlerini tanımayanlar bu mesajlara baktığında, bunların birer "barışsever" olduğunu düşünebilir.. Milyonlarca kitlenin andaki konumu da böyledir.

"Ayinesi işidir kişinin lafa bakılmaz" özdeyişi gayet doğrudur: Egemen Türk burjuvazisinin ve temsilcilerinin barış yanlısı olmadığı gerçeği bu 1 Eylül'de de pratikte tekrar yaşandı.

Meksika'da yerli halkların temsilcisi olarak ortaya çıkan ve esas olarak Chiapas'da örgütlü olan EZLN'nin 23 liderinin, Meksika Başkanı Vicente Fox'un da daveti sonrasında Chiapas'tan silahsız olarak Meksika'nın başkentine yürümesini ve parlamentoda konuşmalarını örnek almaya çalışan PKK, kendisini EZLN ile benzetmeye çalıştı ve Amed'den Ankara'ya yürüme üzerine görüşlerini açıkladı. Turk devletini Meksika devleti gibi "anlayışlı olmaya" çağırdı.

Meksika Türkiye, Chiapas da Kuzey Kürdistan değildir. Meksika devleti ile EZLN ilişkisi de TC-PKK ilişkisi değildir. Bu gerçeğin görüldüğü oranda PKK de içinde bulunulan koşullarda gerillanın Ankara'ya yürüme durumunun olmadığını kabul etmekte, ama buna rağmen EZLN'ye özenmektedir.

Gerillanın Ankara'ya yürüyemeyeceğinin görüldüğü yerde ise, HADEP önderliğinde Kürt halkının Amed merkezli Kuzey Kürdistan'ın şehirlerinden Ankara'ya yürüme yolu seçildi.

15 Ağustos 1984'ün yıldönümünün "kutlandığı" dönemde PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Nizamettin Taş şahsında Kürt halkına 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Ankara'ya barış yürüyüşu yapması çağrısı yapıldı.

Sözkonusu çağrıda Nizamettin Taş, Kürt halkının Amed merkezli olarak Mardin, Şırnak, Urfa gibi Kuzey Kürdistan şehirlerinden Ankara'ya yürümesi çağrısını yaparken bu yürüyüşün EZLN'nin önderi Marcos'un yürüyüşü olduğu benzetmesini yaparak şunları söyledi:

"Amed'den yuruyüş, Marcos'un yürüyüşüdür. Çünkü her Kürt bir komutan Marcos'tur. Halkın böyle bir yuruyüşu çözümün kapısını aralayabilir. Koşullar oluştuğunda gerilla da yürüyecektir. Gerillanın böyle bir yürüyüşü, zaferin kendisi olacaktır. Gerillanın yürüyüşü ile halkın Amed'den Ankara'ya yürüyüşü arasında hiç bir fark yoktur. Halk siyasal gerilladır. Gerilla da savunma kuvveti ve sıyasal ordu olarak yerini koruyor." (Özgür Politika, 16 Ağustos 2001)

Bu çağrıdan sonra PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Murat Karayılan da Amed'den Ankara'ya yürüyüş eyleminin PKK'nin eylemi olmadığı ama PKK'nin bu eylemi desteklediğini açıkladı ve şunları da söyledi:

"...Tüm sorunların kaynağı inkar siyasetidir. İnkar siyasetinin ortadan kalkması ile gerilla Ankara'ya yürüyebilir. Eğer bu yürüyüşe değer verilirse, engel çıkarılmazsa tarafımızdan daha güçlü barış adımları atılabilir." (Özgür Politika, 19 Ağustos 2001)

Burada altı çizilmesi gereken tespit Karayılan'ın "daha guçlü barış adımları atılabilir" yönlü tespitidir Bu tespitin gerçek anlamı, eğer devletten en ufak bir yumuşama tavrı gelirse, PKK'nın bugüne kadar verdiği tavizlerden daha fazlasını vermeye hazır olduğudur. Bu yüzden de Karayılan üç senedir PKK tarafından atılan adımlara karşı "devletten tek ses çıkmıyor" diye sitem etmekte, PKK'nın TC için tehdit değil teminat olduğunu devlet cevap vermezse "savaş gelir" tehdidiyle birlikte savunmaktadır.

PKK'nin Amed'den Ankara'ya yürüyüş çağrısı başta HADEP olmak üzere değişik parti, örgüt ve dernekler tarafında da savunuldu ve HADEP önderliğinde 1 Eylül 2001 tarihinde Ankara'ya yürüyüş kararı alındı.

HADEP, ÖDP, KESK, İHD vb. örgütlerin ortaklaşa yaptıkları birçok etkinliğin merkezinde Ankara'da yapılacak "Barış Için Elele" mitingi duruyordu.

HADEP, 1 Eylül'de Ankara Hipodrom Meydanı'nda miting yapma izni için Ankara Valiliğine başvuruda bulundu. Ankara Valiliği ise sözkonusu meydan için izin vermedi. İzin verilmemesinin kamuoyuna yansıyan gerekçeleri, 30 Ağustos'ta yapılacak askeri gös-

terıler sonrasında alanın boşaltılmasının 1 Eylül'e kadar mümkün olmadığı ve *"kamu düzeninin ciddi şekilde bozulmasına ve ıstenmeyen olayların çıkmasına sebebiyet verilmesi muhtemel olduğu"* gerekçeleridir.

Ankara Valiliği'nin gerekçelerine benzer görüşler İçişleri Bakanı Yücelen tarafından da kamuoyuna açıklandı.

Miting izninin verilmemesine itiraz eden HADEP, Ankara 4. Idare Mahkemesı'ne Valılığin kararının yürütmesinin durdurulmasını istedi. HADEP'in bu başvurusu mahkeme tarafından reddedildi. Bunun üzerine HADEP Ankara'da kitlesel basın açıklaması yapma kararı aldı. Ankara'ya yürüyüş değişik biçimde de olsa gerçekleştirilmeye çalışıldı.

Ankara'da mıtıng ıznı vermeyen devlet yetkılileri, Ankara'ya yürüyüş ıçin çalışma yapılan tüm Kuzey Kürdıstan şehirlerınde ve Türkiye'nin bazı büyuk şehirlerinde 1 Eylül eylemı çalışmalarını yürütenlere karşı tehdit, baskı, gözaltına alma, bildiri ve afişlere el koyma vb. vb. baskılara başvurdu. Böylece devletın Ankara'da yapılmak istenen eylemı engelleme amacı da açıkça ortaya çıkıyordu. Resmen yasaklamayı AB'ye giriş yoluna uygun görmemış olacaklar ki, tek tek şehirlerde yapılacak barış eylemlerıne izin verme yanlısı tavır takınılırken, Ankara'ya gitme yönlü tüm çalışmalar engellenmeye çalışıldı

Amed merkezli olmakla birlikte Kuzey Kürdistan'ın bırçok şehrinde Ankara'ya gidişler esas olarak engellendi. Yer yer devletin kolluk güçleriyle çatışmalar yaşandı.

Saldırıların yoğunlaşması sonucu, her şeye rağmen otomobıl, otobüs vb. araçlarla yola çıkabilenler ise provokasyona gelmemek için Ankara'da yapılması planlanan kitlesel basın açıklamasının iptal edıldiği gerekçesıyle HADEP Genel Merkezi tarafından yolda gerı döndürüldü. Sonuç olarak 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde yapılmak istenen merkezi eylem devletin baskıları sonucu yapılamadı.

Merkezi eylem yapılamadı ama birçok şehirde polısle çatışmaya rağmen değişık eylemler yapıldı, barış ıstemı gündemde tutulmaya çalışıldı. TC'nin "barışsever"liğinin urünu, 1 olü, yüzlerce ağır yaralı, binlerce gozaltı ve yüzlerce tutuklama oldu. 1 Eylül eylemini gerekçe gösteren devletin kolluk güçleri özellikle HADEP'e yönelık baskılarını yoğunlaştırdı. Baskılar hâlâ sürüyor. HADEP'e yönelik saldırılar, gerçekte faşıst Türk devletinin Kürt ulusu üzerındeki ulusal baskısının bir parçasıdır.

Faşist Türk devleti kitlelerin barış istemine bile, –bu barış isteminin Kürt sorununu içinde barındırdığı nedeniyle– tahammül edemediği ve barış isteyenlere karşı her türlü baskıya başvurduğu ortamda PKK önderleri, her şeye rağmen barış ıçin her şeyi yapacaklarını açıklayarak ***"Serhildanı devlete karşı koymak şeklinde anlamak yanlıştır"*** (Osman Öcalan) diyebiliyorlar!

Almanya'nın Köln şehrinde yapılan festivale mesaj gönderen Abdullah Ocalan ise *"Barışın zaferıne kadar yürüyüş"* şiarını atıyor. Devleti ve PKK'yi anlayışla diyaloğa çağıran Abdullah Öcalan için barışın zaferi TC ile anlaşmaktır. TC ile anlaşmakla da barışın sağlanacağını kitlelere anlatmaktadır

Böylece, gerçek barışın, eşitlığın, özgürlüğün önündeki temel engelin faşist Türk devleti olduğu gerçeğinin üzeri örtülmekte, kitleler burjuva sıstemin savunuculuğuna yönlendirilmektedir.

Gerçek ve kalıcı bir barışa varmak, Kurt ulusunun ulusal özgürlüğünü gerçek hale getirmek ıçin, Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilerin bu burjuva siyasetin peşinde gitmemesi, bu siyasetten kopması ve devrimci bir temelde, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle kardeşlık, bırlık temelinde ortak mücadele vermesı; faşist Türk devletinı yıkması gerekir.

Gerçekten barış ısteyenlere bir kez daha vurgulayarak hatırlatalım: Ezen ve ezilenlerin, sömürenlerle sömürülenlerin olduğu toplumsal sistemde, burjuvazinin iktidarı şartlarında sürekli ve gerçek barış mümkün değildir. Barış isteminde samimi olanlar, kapıtalist sistemi ortadan kaldırma, sınıfsız, sömürüsüz bir toplum kurma mücadelesine, devrim için mücadeleye katılmalıdır.

Barış devrimle gelır, gerısı ham hayaldır!

5 Eylül 2001**X**

"Ulusal güvenlik" tartışması ve burjuvazinin darbukacılığı...

Türk hakim sınıflarının kendı aralarındaki iktidar dalaşında, Ağustos ayı başlarında oyunun bir raundu daha oynandı. Sivil siyasetçi kanatla askeri kanat arasında yürüyen bu dalaşın bir yanında ANAP Başkanı, Başbakan Yardımcısı ve AB ile ilişkilerden sorumlu Devlet Bakanı Mesut Yılmaz, diğer yanında ise Türkiye'de iktidarın gerçek sahibi ordu ve ordunun başı Genelkurmay vardı

Kamuoyunu da epeyce uğraştıran şey, Mesut Yılmaz'ın ANAP'ın 7. Kongresinde dile getirdiği "ulusal güvenlik" kavramının içinin nasıl doldurulduğu, doldurulması gerektiği sorunuydu.

Son dönemde yapılan kamuoyu araştırmalarına göre herhangi bir seçimde hiçbir partinin % 10'luk seçim barajını aşamayacağı kamuoyuna açıklandı. ANAP'a oy vereceklerin oranı ise % 4 ile % 5 arasında görünüyordu.

ANAP'ın seçimlerde parlamento dışında kalma ihtimalinin ortaya çıkmasıyla birlikte ANAP içinde Mesut Yılmaz'a karşı ciddi bir muhalefetin ortaya çıkmasını da beraberinde getirdi. Özal sonrasında Mesut Yılmaz'ın liderliğindeki ANAP, –katıldığı seçimlerde aldığı oylara bakıldığında– giderek küçülmüştü. Bu ve başka bazı nedenlerle –örneğin Türkiye'de son dönemde değişik kesimlerin "yenilikçileri"nin gündeme gelmesi vb.– ortaya çıkan durumun önüne geçilmesi, gidişata dur denilmesi gerekiyordu! Ve ANAP içindeki muhalefet de "yenilenmek için Mesut Yılmaz gitmeli" sloganıyla ortaya çıktı ve belli oranda gelişme de gösterdi.

Muhalefetin bu tavrının Yılmaz'ın liderliğini zorladığı görüldüğünde, ANAP'ta Yılmaz ve taraftarları tartışmayı Mesut'un başarısızlığı üzerine yürütme yerine, dikkati başka noktalara çekmeye çalıştılar ve başardılar da!

Özellikle AB ile ilişkilerden sorumlu Devlet Bakanlığı'na getirildikten sonra Mesut Yılmaz, AB'ye girme yanlısı büyük burjuvazinin demokratikleşme, sivilleşme vb. taleplerinin sözcülüğünü yapmaya başladı. Yılmaz, hükümet içinde de "en Avrupa Birlikçi" parti olarak ANAP'ı göstermeye çalıştı, çalışıyor.

Mesut Yılmaz büyük sahtekârlıkla, sanki ANAP andaki hükümetin ortağı, kendisi de sivil yönetim içindeki yetkililerden biri değılmış; hatta son on yılda başbakanlık koltuğuna da oturmamış gibi tavır takınarak, halkın hoşnutsuzluğuna sahip çıkar pozlara girdi.

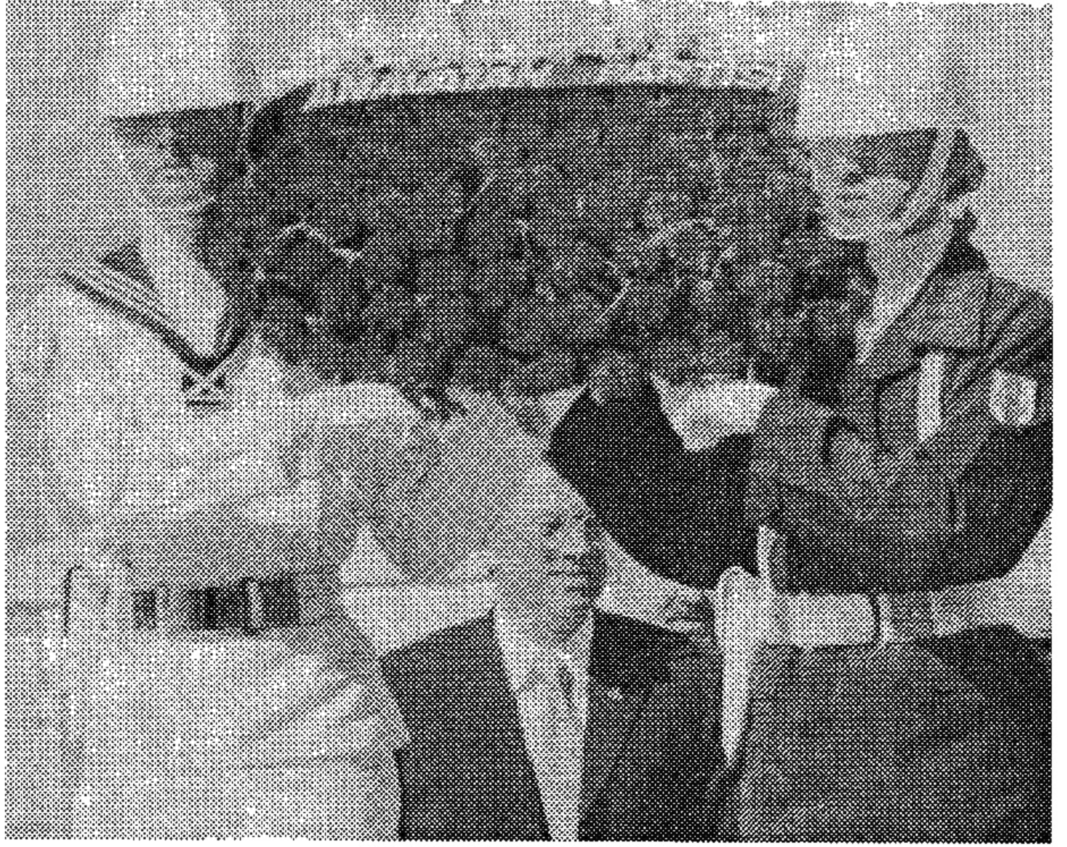
Son on yıldan beri Türkiye'nin patinaj yaptığı, ilerlemenin durduğu, ekonomiden sağlığa, eğitime kadar her konuda devletin tıkandığı vb. tespitlerin yanısıra, yine son on yılda özellikle özgürlük alanının daraltıldığını, Türkiye insanının yarınından ümidini kestiğini ve sağduyunun rafa kalktığı vb. tespitlerde de bulundu.

Mesut Yılmaz, bu on yıllık patinajın aşılabilmesinin tek yolu olarak da AB ile birleşip bütünleşme olduğunu; aksi halde *"Türkıye'yi Orta Doğu'daki yeni bir Baas Cumhuriyeti olma"*, Miloseviçlerle, Saddamlarla birlikte yürüme tehlikesi doğacağını savundu.

Tüm bu savunular ıçinde, kongre sonrasındaki tartışmaların merkezine oturan "ulusal güvenlik" bağlamında ise Yılmaz şunları anlattı:

"Avrupa Birliği uyum çalışmalarındaki engelleyici rolü konusunda herkesin az çok bılgi sahibi olduğu, ancak üç maymunları oynadığı bir tabu var. Ulusal Güvenlik gerekleri... Ya da daha doğru bir isimlendirmeyle Ulusal Güvenlik sendromu... Bugün bu tabunun üzerindeki perdeyi çekip almanın zamanı gelmiştir. Ulusal Güvenlik bır devletin bekâsını sağlamayı amaçlayan son derece gereklı bır kavramdır. Bu kavramın bugünkü kullanım tarzı, tam aksi yönde cereyan etmektedir. Ulusal Güvenlik kavramı devletimizin geleceğini sağlamlaştırıcı her adımın engelleyicisi konumuna getirilmiştir. Devletin bekâsını sağlayan bir kavramı, devletın can damarlarını keser hale getirmeyi dünya üzerinde yalnız Türkiye becerebilirdi. Nitekim öyle de olmuştur. Türkiye'de değişimin anahtarı, ulusal güvenlik kavramında saklıdır. Ulusal güvenlık gerekçesiyle devletimizin bekâsını sağlamlaştıracak, milletimizi rahat ve huzura erdire-

cek adımlar atılması adeta imkansızlaştırılmaktadır. Türkiye, eğer bir adım ileriye gitmek istiyorsa bu sendromdan kurtulmalıdır."

Yılmaz, ANAP kongresinde gündemi değiştirme amacına böylece ulaştı! Bu açıklama sonrasında açıklamanın adreslerinden biri olan ordu, birgün bekledikten sonra "sert çıkış" yaptı!

Sözkonusu Genelkurmay'ın tavrında Mesut Yılmaz "bır siyasetçi" olarak adlandırıldığı gibi, aynı zamanda "onursuzluk"la da suçlandı. Genelkurmay Yılmaz'a, yapılanın mesnetten uzak, düşündürücü olduğu, "ulusal güvenlik" uzerine tartışmak için ANAP kongresinin meşru zemin olmadığı vb. vb. suçlama ve uyarılar da yaptı. Bu uyarılara paralel olarak Genelkurmay "bölücü terör" ve "irtica" tehlikesi hakkında iki rapor yayınladı.

Genelkurmay'ın tavrına karşı ANAP kurmaylarının verdiği cevap: *"Biz Başkanımız sayın Mesut Yılmaz'ın söylediklerinin arkasındayız"* biçiminde oldu. Sözkonusu konuşmanın muhatabının ordu olmadığı, meşru muhatabın siyasi partiler olduğu, kendi kongrelerinin de ülkenin sorunlarını tartışmak için meşru zemin olduğu vb. yönlü tavırlar takınıldı.

Yılmaz ıse Genelkurmay'ın tavrını "haksız ve ölçüsü biraz kaçmış", "böyle bir yanıtı hak etmedık" biçiminde değerlendirdi.

Kanal D'nin ana haber bülteninde kendisine sorulan soruya cevaben Yılmaz, düşüncesini şöyle özetledı:

"Demokratik ülkelerde, siyaset ulusal güvenliği belirlerken, Türkiye'de ise ulusal güvenliği belirleyenler siyasetin çerçevesini(sınırlarını) belirliyor." (10 Ağustos TV haberlerinden)

Sözkonusu bu tartışma, Yılmaz ve Genelkurmay açısından şimdilik, son buldu. 21 Ağustos'taki MGK toplantısında sorun gündeme alındı ve "Ulusal güvenlik" kavramının tartışılmasında "Ulusal uzlaşma" sağlandığı kamuoyuna açıklandı. MGK toplantısındakı tartışmayı Mesut Yılmaz, -MGK ile ilgili açıklama yapmanın yasak olduğu bilgisini verdikten sonra- "gayet uygar, gayet seviyeli bir tartışma" olarak değerlendirdi.

Sonuçta, Eylül ayı ortalarında açılacak meclıste AB'ye giriş için Anayasa değişikliklerinin ***"Ulusal Program'da öngörülen önlemlerle de örtüşen"*** temelde yapılması karara bağlandı. Bu sonuca göre yapılacak olan Yılmaz'ın değil Genelkurmayın dedikleridir... Yani, Yılmaz'ın deyimiyle "ulusal güvenliği belirleyenler siyasetin çerçevesini" belirlemeye devam ediyor... Çünkü "Ulusal Program"a da damgasını vuran yaklaşım, ordunun yaklaşımıdır. Tartışma şimdilik böyle bitirildi, ama çelışkı, çatışma bitmedi... Bu konudakı gelişmelerin nasıl olacağını önümüzdeki dönemde birlikte göreceğiz.

Yaklaşık üç hafta süren tartışmada, tavır takınanlar Yılmaz'la Genelkurmay'ın tavrını destekleme, karşı çıkma bıçiminde saflarını belirlediler... Bu sefer "kuyuya taş atan deli", "taşı çıkarmaya çalışanlar kırk akıllı" değildi! Taşı kuyuya atan da (Yılmaz), taşı kuyudan çıkarmaya çalışan da (Genelkurmaylık), kendi aralarındaki farklılıklara rağmen faşist Türk devletinin bekâsını savunan, TC'nin daha sağlam ayakta kalması için mücadele eden; bu bağlamda da birbirinden özde farklı olmayanlardı. Olan, bazılarının diğerlerine göre daha demokrat görünmesidir... Gerçekte yapılan kayıkçı kavgasıdır

Bu kayıkçı kavgasında egemen sınıfların temsilcileri kendı aralarındaki iktidar dalaşında bırbırlerını teşhir etmeye, durumundan ve gidişattan hoşnut olmayan kitleleri kendi etrafında toplamaya çalışırlarken bazı gerçekleri de dile getırmek zorunda kalıyorlar

Egemen sınıfların temsilcılerı düzenın pıslığını, so-

rumluluğunu ve suçunu rakibine yüklemeye çalışırlarken, "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" vb şiarlara sahip çıkar görünen, ama ufku burjuva demokrasisinin ötesine geçemeyenler ise bu oyunun bir parçası olma yarışında yerlerini almaktadırlar. Burjuvazi çalıp oynamakta, onlar ise müziğe katkı için darbuka çalmakta, burjuvazinin oyununa figüran olarak katılmaktadırlar.

"Ulusal güvenlik" tartışmasında "siyasetin ulusal güvenliği belirlemesi" istemi, Avrupa Birliği'ne üyelik açısından andaki uygulamadan daha uygun bir istemdir. Fakat buna rağmen bu istem de sömürgeci Türk devletinin bekâsı içindir. Sözkonusu olan "ulusal güvenlik" Kuzey Kürdistan-Türkiye'de egemen olan Türk ulusunun güvenliğidir. Türkiye Cumhuriyeti denen devletin güvenliği sorunudur. Bu basit gerçeği tespit etmek kolay ama önemlidir. Çünkü, tartışmada Yılmaz'ı demokrat gösterip destekleyenler, kendilerini "eşitlikçi, özgürlükçü" vb. gösterme sahtekârlığını yapmaktadırlar.

Oysa, her demokrat insan, Kuzey Kurdistan-Türkiye coğrafyasında Türk ulusunun ezen ulus olduğu, Kürt ulusu ve azınlık milliyetlerin ezildiğini; bu durumun varlığını sürdürdüğü ortamda Türk devletinin "ulusal guvenliği"ni savunmanın Türk şovenizmi olduğunu savunma ve buna karşı mücadele görevine sahiptir. Bunu yapmayanlar demokrat bile değildirler, olamazlar.

"Ulusal güvenlik"ten yana –ister Yılmaz'ın, isterse de Genelkurmay'ın tavrından yana– tavır takınanlar, en başta Kuzey Kürdistan'ın, Batı Ermenistan'ın ilhak ve işgal edildiğini gözardı etmekte, her yeri Türkiye coğrafyası içinde göstermektedirler. Evet, zorla çizilen TC'nin andaki devlet sınırlarını savunmaktadırlar, misak-ı millicilik yapmaktadırlar!

Ufku burjuva demokrasisinin ötesine geçmeyen HADEP ve PKK de bu saflaşmada yerlerini Yılmaz'ın arkasından gitmek biçiminde belirlediler.

Genelkurmay'ın Yılmaz'ın tavrı hakkındaki açıklamasına karşı tavır takınan HADEP Genel Başkan Yardımcısı Osman Çelik; *"Seçilmişler, halkı temsil etmektedir. Atanmışlar kendi işlerini yapmaları lazım. İşaret parmaklarını uzatarak seçilmişleri tehdit etmelerini kınıyorum."* dedikten sonra ***"Yılmaz'ın demokratikleşme için çabalarını destekliyoruz."*** tespitini yaptı. (Milliyet, 9 Ağustos 2001)

HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak da benzeri tavır takındı ve takındığı tavırda "ulusal güvenlik"in nasıl korunacağı konusunda şunları da söyledi:

"Bunun yegane yolu, toplumsal barışın sağlanması ve demokrasının kurumsallaşması ile mümkündür. ***Ulusun güvenliğinin*** *tek teminatı katılımcı ve çoğulcu demokrasidir." (abç) (Özgür Politika, 11 Ağustos 2001)*

Kürt ve Türk kardeşliğini demokratik bir temelde sağlamaktan bahseden Bozlak da, "ulusun güvenliğini" –bu ulus ezen Türk ulusudur– sağlamanın yolunu göstermeye çalışmaktadır. Kısacası bu tartışmada HADEP Kürtlerin varlığını dile getirme ve Kürtlerin kimliğinin tanınması istemi dışında Yılmaz'la aynı kulvarda yer aldı ve Yılmaz'ı "demokrasi savaşçısı" gösterme tavrıyla da burjuvazının temsilcilerinin kayıkçı kavgasında kitlelere yanlış bilinç taşınmasına ortak oldu.

"ULUSAL GÜVENLİK" TARTIŞMASI VE PKK'NİN TAVRI

PKK'nın tavrı da HADEP'inkinden değişik olmadı. Yılmaz'ın ANAP kongresinde konuşmasından sonra Genelkurmay'ın PKK'nin hâlâ tehdit unsuru olduğu yönlü kamuoyuna yayınladığı rapor sonrasında PKK, kendilerinin TC için tehdit unsuru olmadığını ispatlama çabasını gösterdi.

"Ulusal güvenlik" bağlamında ise Kürt sorununun çözülmemesinin "ulusal güvenlik için bir tehdit" olduğu, tehdit ortadan kaldırılmak isteniyorsa o zaman Kürt sorununun çözülmesi gerektiği savunuldu. Gerillanın potansiyel bir tehlike olmaktan çıkarılmasının

6 — POLİTİKA haber

'ULUSAL GÜVENLİK' TARTIŞMASININ ÖNEMİNE DEĞİNEN PKK BŞK. KON. ÜYESİ DURAN KALKAN:

Destekliyoruz

'Ulusal güvenlik' tartışması ve bunun mücadelesinden uzak durulmaması yönünde uyarıda bulunan Kalkan, "Çünkü kazanma ve önemli karar düzeyi bununla ortaya çıkacaktır" dedi. Kalkan, "Türkiye'de gelişecek bu yönlü her adım zaten PKK'den, Kürtlerden destek görüyor, daha da destek görecektir" diye konuştu.

yolunun da bu olduğu belirtildi. Özgür Politika'nın aktarımıyla Osman Ocalan'ın tavrı şöyledir

*"Kürt sorununun çözümünün ulusal güvenliği güçlendireceğinin altını çizen PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Öcalan, tüm Türkiye'ye seslenerek, **'Biz garanti veriyoruz. Demokratik bir çözüm Türkiye'nin ulusal güvenliğini zayıflatmayacaktır'** dedi Sadece sozle değil, çabalarıyla da bunu ispat edeceklerini belirten Öcalan, yeni stratejilerinin bu konudaki tereddütleri ortadan kaldırıcı nitelikte olduğunu vurguladı." (Özgür Politika, 12 Ağustos 2001)*

PKK Başkanlık Konseyı Üyesı Duran Kalkan ise şunları söyledi·

"Türkiye'de gelişecek bu yönlu her adım zaten PKK'den, Kürtlerden destek görüyor, daha da destek görecektir. (...) Yani Mesut Yılmaz'ın yaptıkları, kendı görüşü olabilir, kendisı onu savunuyor olabilir. Ama kesinlikle yalnız değil TÜSİAD buna destek verdığını hemen açıkladı. Daha gerisinde ABD ve müttefiklerinin olduğunu görmek gerekir." (Özgür Politika, 14 Ağustos 2001)

Özgür Politika'nın aktarımıyla PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Gülizar Tural da şunları savundu:

*"Parçalanmaya ve **'vatanın bölünmezliği'**ne dayandırılan politikalara karşı Kürt halkının barış ve bütünleşme yanlısı olduğunu vurgulayan Tural, **'gereksiz korkuların aşılmasını'** istedi. Tural, **'Demokratik Cumhuriyet projesinden daha doğru ulusal güvenlik mesajı olamaz. Ama bu mesaj ısrarla görülmek istenmiyor. Bir halk 500 binlerle barış diye haykıracak ve sen bundan yararlanmayacaksın.**(...) diye konuştu" (Özgür Politika, 21 Ağustos 2001)*

Yukarıda, tartışmada sözkonusu olan "ulusal güvenlik"in sömürgeci faşist Türk devletinin guvenliği sorunu olduğunu ve bu basit gerçeği tespit etmenin kolay ama önemli olduğuna dikkat çektik.

Peşpeşe aktardığımız bu alıntılar PKK'nin resmı yetkili ve yöneticilerinin, PKK'nin tavrını ortaya koymaktadır. Bu tavırlarda üzerinde durulması gereken tüm yanlışlara değinmekten çok, genel tavrın ne olduğuna dikkat çekmek istiyoruz.

Alıntılardan da görüldüğü gibi PKK yöneticilerının tavırlarını da TC'nin "ulusal güvenliği"nin nasıl ve hangı yollardan daha ıyi sağlanabıleceği sorunu temel yaklaşımı belirlemektedir.

Özetle vurgulanması gereken şey, "ulusal güvenlik" tartışmasında PKK'nin, TC'nın zorla çızılmış devlet sınırlarının güvenliğini savunmada Türk hakım sınıflarının temsılcilerinın tavrından özde ayrı bir tavır takınmadığı gerçeğidır.

Sömürgeci Türk devletinin "ulusal güvenlığını" savunduklarını, Osman Öcalan'ın deyimıyle "sadece sözle değil çabalarıyla da ispat" etmektedırler. Ve bu çaba, kendısını devlete "Kürt sorununu çözersen, ulusal güvenlık sağlanır" vb. yönlü akıl vermekle kendisini ortaya koymaktadır. Bu çabalarla PKK yetkilileri, Abdullah Öcalan'ın ***"Misak-ı Milli ruhuna en uygun hareket eden biziz."*** tespitinin buyuk oranda gerçeğı yansıttığını belgelemektedırler.

Mesut Yılmaz, "siyasetin ulusal güvenlığın sınırlarını belirlemesini" isterken, yani ordunun Türkiye'de esas iktidar sahibi olması durumunun, AB ulkelerinin durumuna uygun hale getirilmesini isterken; Genelkurmay da ordunun iktidarının korunmasından yana tavır takınırken; PKK Yılmaz'a destek vermektedir. Kuşkusuz bunu yaparken Türkiye'nin AB'ye girmesiyle –daha doğrusu girmesi için– "demokratikleşeceği" ve bazı Anayasal değişikliklerle Kürtlere verilecek bazı kırıntılarla Kürt sorununun çozuleceği hesabını yapmaktadırlar Ama hesapları yanlış! Siyasetleri yanlış!

Bırakın Kurt ulusal sorununun çözümünü bır yana, Kürtler için en basit, en doğal demokratik bir hak için mücadele ederken bile, Türk hakim sınıflarının temsilcilerinden kendısını ayırabilmek, araya kesin hatlar koymak gerekir

Bu tavır kuşkusuz ki, çözümü burjuvaziden dilenmeyen, burjuvazinin en demokratik rejiminın de işçi ve emekçiler üzerınde burjuvazinin diktatörlüğu olduğu gerçeğinin bilincinde davranan; ve gerçek kurtuluşun bu sömürü düzenini, sömürgeciliği yıkmakla elde edilebileceğini savunanların tavrı olur.

PKK'nin kendisini Türk hakim sınıflarının temsilcilerinden ayırmamasının anahtarı da buradadır. PKK'nin gerçek anlamda Kürt ulusal sorununu çözme diye bir sıyaseti yoktur. "Demokratik Cumhuriyet" adına TC'nin "ulusal güvenliğini" savunan bir siyasete sahip olmaları, doğal olarak PKK'nin Yılmaz'ın destekçisi bir tavır takınmasını beraberinde getirmektedir. Gelinen yerde PKK, TÜSİAD'dan da gerı düzeyde siyaset yaptığını kendisi tespit etmektedir. PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Nizamettın Taş şunları söylemektedir:

***"PKK bile TÜSİAD'dan alt düzeyde bir program yayınlıyor,** ama kitleler ona bağlı. Çünku pratik var, yani PKK pratik politika yapıyor." (abç) (Özgür Politika, 3 Temmuz 2001)*

Nizamettin Taş "pratik politika"nın onemini vurgulamaya çalışırken gerçeği teslim etmektedir Evet PKK'nin geldiği yer TÜSİAD'dan da "alt düzeyde bır program"ın savunuculuğudur. Bu savununun ne Kuzey Kürdıstan'ın ne Kürt işçi-köylülerinin gerçek kurtuluşuna hizmet etmediği gorulmelidir PKK yöneticilerinin de teslim ettiği bu gerçeklerin Kurt ulusunun kurtuluşu bağlamında ne anlama geldiğını Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilere kavratmak, onları devrim için mücadeleye, bolşevik saflara kazanmak gerekıyor!

Bunun içın mücadeleye!

26 Ağustos 2001 **X**

Mevsimlik işçilerin ekmek kavgası sürüyor... Baskılar da!

Genç-yaşlı, kadın-erkek, çoluk çocuk... Binlerce Kürt tarım emekçisi bir sezon da olsa iş bulabilme ve ekmek parası kazanabilme umuduyla yine yollara düştü...

Özellikle pamuk toplama döneminde binlerce tarım işçisinin, emekçisinin Çukurova'ya gitmesi artık normal bir durum olarak kendini kabul ettirdiğinden olsa gerek ki, Çukurova'ya gidip çalışmak özel olarak haberlere yansımıyor.

Ama Kürt ulusundan tarım işçisi ve emekçisinin başta fındık olmak üzere mercimek, nohut vb. toplamak için son yıllarda yöneldiği coğrafyada -özellikle "Karadeniz"de- mevsimlik işçilerin durumu her sene haberlere konu oldu, oluyor.

Kuşkusuz haberlere konu olması esas olarak, Kürt tarım işçilerinin, emekçilerinin potansiyel "terörist", "bölücü" olarak görülmesi ve özellikle fındık toplama dönemlerinde faşist Türk devletinin ulusal baskısının "batı" illerinde de çıplak gözle görülür hale gelmesi sonucudur.

Sömürgeci faşist Türk devletinin ırkçı, şoven uygulamaları biçim değiştirse de sürüyor. PKK'nin tek yanlı silahlı mücadeleye son vermesi sonrasında, devlet halkı kendi yanına kazanmak amacıyla da olsa açık terörcü baskıları belli ölçülerde gevşetti...

Örneğin birkaç sene önce Kürt tarım işçilerinin Or-

du, Samsun vb illere girişinin yasaklandığı, "Pasaportsuz" ama vizeli giriş izni verildiği, kimilerinin de dertop edilip geri gönderildiği durumları bu sene yaşamadık. Ama baskılar, tehditler, kimlik kontrolleri vb uygulamalar bu sene de yaşandı, yaşanıyor.

Kürt tarım işçilerinin, en başta Kürt ulusundan insanlar olarak ikinci, hatta üçüncü sınıf insan muamelesi görmesi durumu devam ediyor. Kürt ulusundan insanlar hâlâ potansiyel "terörist" olarak görülmektedir.

Örneğin Arifiye'ye, ya da çalışma umuduyla geldiği diğer şehirlerde Kürt emekçileri, trenden, kamyondan, otobüsten vb. iner inmez **"Terörle Mücadele Şubesi"** ekiplerince kimlik kontrolünden geçirilmektedirler. Kimlik kontrolleri yapıldıktan sonra Kürt tarım işçileri iş bulmak için gitmek istedikleri mahallere gidebilmektedirler.

Baskılar sadece kimlik kontrollerinin yapılması, Kürt ulusundan insanların ikinci, üçüncü sınıf insan olarak görülmesi biçiminde yaşanmıyor. Kurt ulusundan tarım işçileri devletin resmi yetkilileri tarafından açıkça tehdit de ediliyor.

Kürt tarım işçilerine karşı olan ve Giresun Valisi Ali Haydar Öner'in "bölgenin turizmini engellemeye karşı" aldığı önlemler hakkında takındığı tavır şöyledir:

*"Fındık toplamak için Doğu ve Güneydoğu'dan gelen işçileri ve Giresunlu hemşehrilerimizi tedirgin etmeyecek tedbirler aldık. **İyi niyetlerle gelenler rahatlıkla istedikleri gibi çalışabilecekler. Art niyetli olan kişilerse bertaraf edilecektir.**" (abç) (Özgür Politika, 25 Temmuz 2001)*

Kürt tarım işçilerine karşı keyfi uygulamalar böylece valilik tarafından resmileştirilmektedir "İyi niyetli", "art niyetli" oldukları nasıl belirlenecek? Kafa şekline, goz rengine, boyuna, ya da ayaklarının buyüklüğüne bakarak mı tespit edecekler?

Yüzlerce kilometrelik yolu binbir zorlukla katedip birkaç ay çalışabilmek ve ekmek parasını kazanmak umuduyla Giresun'a –ya da diğer şehirlere– gelenlerin niyetinin ne olduğu açıktır aslında. İş bulmak, çalışmak, ekmek parası kazanmak!

Bu niyet, amaç belli olduğu halde Giresun Valisi Ali efendi böylesi bir açıklama yapmaktadır. Bu açıklama açıkça Kürt tarım işçilerini tehdit etmektir. Kürt tarım işçilerine keyfi uygulamaların serbest olduğunun ilanıdır! Vali, devletin kolluk güçlerinin "hoşuna" gitmeyenlerin ***"bertaraf edilmesini"*** resmen ilan etmiştir.

Kuzey Kürdistan'da haksız, gerici savaşla "bertaraf" edemediklerini, şimdi başka yollarla "bertaraf" etmeye çalışıyor sömürgeciler! Ali efendi somurge valisi olarak OHAL Valiliğine atanma şansını kaçırmış olabilir Ama Giresun'da da sömürgeci kimliğini göstermesinin imkânı var... gösteriyor da!

Giresun Valisi'nin tavrı tam da "hem suçlu, hem de güçlü"lerin tavrını yansıtıyor. Şöyle ki, somut olarak Kuzey Kürdistan'ın Amed şehri ve çevresinde fındık toplamaya giden tarım işçilerinin büyük çoğunluğu; sömürgeci faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da "terörizme karşı mucadele" adına yürüttüğü haksız, gerici savaş sonucu köylerinden surgün edilenlerdir.

Bu insanlar kendi köylerindeyken, sınırlı da olsa var olan kendi imkânlarıyla sahip oldukları arazi üzerinde tarımsal işler yapmakta, ve buna ek olarak az sayıda da olsa sahip oldukları küçük ve büyük baş hayvanlarla hayvancılık yaparak kendi geçimlerini sağlamaya çalışmaktaydılar. Böylesi bir ortamda günlerce süren çileli yolculuklar; gidilen yerde iş bulup bulmamanın riski göze alınmıyor; ikinci, üçüncü sınıf insan olarak muamele görmeyi vb. vb göze alarak fındık toplamaya gitmek vb. sözkonusu olmuyordu.

Ama, faşist Türk devleti bu insanların yerleşim alanlarını yakıp yıktı. Bu insanlar kendi köylerinden sürgün edildi ve gittikleri yerde de iş bulma imkânları yoktu

Kendi köylerine gitme ve kendi arazileri üzerinde özgürce istedikleri gibi çalışabilme imkânlarının yok edildiği, ellerindeki az sayıda da olsa hayvanın bırakılmadığı bir ortamda, bu insanlar –tum baskılara rağmen– çalışabilme ve ekmek parasını kazanabilme imkânını gördüğü alanlara yönelmek zorunda kaldı.

Tüm baskılara rağmen Kürt tarım işçilerinin özellikle "Karadeniz" bolgesine çalışma umuduyla akın etmesi, faşist Türk devletinin bu insanların Kuzey Kürdistan'da yaşayabilme imkânlarını yok etmesi gerçeğinden kaynaklanmaktadır.

Bu durum, yani Kürt tarım işçilerinin üzerindeki baskılar, ikinci, üçüncü sınıf insan muamelesi görmeleri vb durumlar, sömürgeci faşist Türk devletinin sadece ulusal baskısını değil, aynı zamanda hakim sınıfların ***"Bu ülkede herkes birinci sınıf vatandaştır"*** tavrının bir palavra olduğunu da ortaya koymaktadır.

Ezenlerle ezilenlerin, sömürenlerle sömürulenlerin olduğu, bir ulusun egemen diğer ulus ve milliyetlerin ezilen ulus ve milliyetler olduğu bir toplumda herkesin "birinci sınıf vatandaş" olamayacağı açıktır. Sömürünün, ulusal baskının, ezmenin olduğu bir düzende bu mumkün de değildir. Hakim sınıflar ezilen, somürülen kitleleri aldatmak için bu palavraya başvurmaktadırlar, demagoji yapmaktadırlar.

Türkiye denen ülkede yaşayan herkesin "birinci sınıf vatandaş" olmadığını sadece Kürt tarım işçileri üzerindeki ulusal baskı ortaya koymamaktadır. Aynı zamanda sınıf kardeşleri arasına konan çitler de; Türkiye denen ülkede ikinci, üçüncü sınıf vatandaş olunduğunu göstermektedir.

Şoyle ki, tarım işçileri, somutta da fındık toplama

işini yapan işçiler arasında bile farklılıklar vardır ve hakim sınıflar bu siyaseti bilinçli olarak yürütmektedirler

Herşeyden önce işverenle işçiler değişik sınıfların temsilcileri olduğundan, işveren "birinci", işçi ise "ikinci" sınıf insan konumundadır kapitalist sistemde... Yani işçi ile işveren aynı "klas"ın insanları değildir. Bunun bilincinde olan hakim sınıflar işçilerin birleşerek sisteme karşı mücadele vermesini engellemek amacıyla, işçileri bölmeye çalışmaktadır. Bu bölme işi, kimi yerde ulusal, ırksal, kimi yerde dinsel, mezhepsel; kimi yerde de bölgesel vb temellerde, işlerine geldiği gibi yapılmaya çalışılmaktadır

Kuzey Kürdistan'dan "Karadeniz"e giden tarım işçileri ile "Karadeniz"de yaşayan "bölge yerlisi" işçiler arasında da bu bölme işi yapılmakta ve Kürt tarım işçileri üzerindeki ulusal baskıya, horgörülmeye bir de sınıfsal baskının, sömürünün katmerlisi eklenmektedir

İşverenler Kürt tarım işçilerini bir yandan işçi ücretlerini düşürmek için kullanıp Kürt tarım işçilerini ucuz işgücü olarak çalıştırırken; diğer yandan da "bunlar olmasa, bölge yerli işçilerinin ücretlerinin en azından bunların aldığı ücretin iki-üç katı olurdu", "bölge yerli işçileri iş bulamıyor" vb. demagojilerle, Türk, Laz, Abaza, Çerkez vb. ulus ve milliyetlerden işçileri Kürt ulusundan işçilere karşı kışkırtmaktadır. Bu kışkırtmayı yaparken de değişik ücret ödemesini sürdürmektedirler.

Kürt tarım işçilerine günde en az oniki saatlik çalışma karşılığı olarak ödenen ücret 5 ile 6 milyon liradır. "Bölge yerlisi işçiler"e ise daha az saat çalışma karşılığı 8-10 milyon lira ödenmektedir. Bu durum işçilerin birliği temelinde tüm işçilere daha fazla ücret ödenmesi için, sınıf birliğini, mücadelesini gerektirirken, işçiler hakim sınıfların oyunlarına gelmektedirler.

Türkiye'de ekonomik krizin sonuçları da gözönüne alındığında, yani TL'nin dolar karşısında değerini yitirmesi, gerçek ücretlerin ve alım gücünün düşmesi, işçi ücretlerinin geçen senekinin hemen hemen aynısı olduğu vb. gerçeği de gozönüne alındığında; tarım işçilerinin günlük oniki saatlık çalışmasının karşılığı olarak aldığı ücret, kelimenin gerçek anlamında ücret köleliğinin de hangi boyutta olduğunu göstermektedir. Yani sadece Kürt ulusundan tarım işçilerinin ücreti değil, "bölge yerlisi" işçilerin de gerçek ücretleri geçen sene aldıkları ücretten –reel ücret, alım gücü bağlamında– daha da düşüktür

Türk hakim sınıfları değişik ulus ve milliyetlerden işçileri birbirine karşı kışkırtmaktadır ve içinde bulunduğumuz koşullarda değişik ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler de bu oyuna gelmektedirler.

Fakat değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kurtuluşu, onların birliği ve ortak mücadelesiyle gerçekleşebilir.

Tüm bu yaşananların sorumlusu, suçlusu bu kapitalist sömürü düzeni, bu sömurgeci faşist devlettir. Bu devlet varlığını koruduğu sürece ne Kürt ulusu, ne değişik milliyetler, ne de değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler kurtuluşlarına kavuşabilir.

Bu yüzden de değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birlik ve ortak mücadeleyle bu sömürgeci faşist devleti yıkması ve kendi iktidarlarını –işçi-köylü devrimci demokratik diktatörlüğünü– kurmaları gerekmektedir.

Tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği, sınıf kardeşliği ve ortak mücadelesiyle bu amaca mutlaka varılacaktır!

18 Ağustos 2001 ✘

Köy boşaltmalar, işkenceler, baskılar devam ediyor!

Türkiye Cumhuriyeti'nin bir halklar hapishanesi olduğu TC'nin yaptırımlarıyla her gün yeniden gözler önüne serilmektedir.

TC'nin barbarlığı aynı zamanda, bu sömürgeci faşist devletin varlığını koruduğu koşullarda ve koruduğu sürece ne değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin, ne de ezilen ulus ve milliyetlerin gerçek kurtuluşunun mümkün olmadığını da ortaya koymaktadır!

Türk hakim sınıfları Kuzey Kürdistan'da, –onlara göre Güneydoğu ve Doğu Anadolu'da– "terör son buldu", "artık devlet halkın sorunlarına eğiliyor" vb demagojilerle "sorunun çözüldüğü"nü kamuoyuna yutturmaya çalıştılar, çalışıyorlar.

Hakim sınıfların demagojilerine göre "bölgede"ki sorunlar "bölücü terör"den kaynaklanıyordu. Ve gelinen yerde devlet, "bölücü teröre öldürücü darbeyi vurmuş", "bölgeye huzur gelmişti", "güvenlik sağlanmıştı"!!!

Kuşkusuz Türk hakim sınıfları için "güvenlik", her şeyden önce kendi güvenliğidir. Yine faşist Türk devleti için "huzur ortamı" sömürgeci faşist devletin Kuzey Kürdistan'daki baskı ve zulmünü engelsiz, istediği gibi uygulaması; Kürt ulusundan insanları zorla Türkleştirme, asimilasyon politikasını sürdürebilmesi; kısacası Kürt ulusundan insanların ulusal köleliği kabul edip ulusal baskıya boyun eğmesidir.

Ordusuyla, özel timiyle işgal ettiği yerleşim alanları sömürgeciler için "güvenlikli" olabilir. Ama onlar için "güvenlikli" olan bu durum, Kürt ulusu için tam da güvensizliğin temelidir, kaynağıdır... Güvensizliğin kendisidir.

Sömürgeci faşist Türk devleti için "güvenlikli" ve "huzur ortamı" olan durumlar Kürt ulusu için güvensizlik ve huzursuzluk demektir. Sorunun özü de bu gerçeğin kavranmasıdır. Çünkü ezenlerle ezilenlerin, sömürenlerle sömürülenlerin çıkarları birbirine zıttır.

Faşist Türk ordusu Kuzey Kürdistan'da köy boşaltma, köylere ambargo koyma alışkanlığını sürdürüyor!

"Bölgede terör sona ermiş" olduğuna göre köylerinden sürülenler artık geri dönebilirlerdi! Türk hakim sınıfları "köye dönüş" konusunu sık sık tartıştılar, tartışıyorlar. Kuzey Kürdistan'da somut olarak askeri güçlerin de özel çabalarıyla "köye dönüş" teşvik edilmektedir. Basına yansıdığı kadarıyla 1999'dan bu yana 18 bin civarında insanın "köye dönüş"ü gerçekleşmiştir. Bu oran kuşkusuz surgün edilenlerin çok az bir bölümünü oluşturmaktadır ve gerçekte Kürt köylülerinin köylerine dönmesinin özgür ortamının olmadığına işaret etmektedir (burada "köye dönüş"ün gerçek anlamda herkesin kendi köyüne dönme biçiminde olmadığı, "Merkezi Köyler", ya da "Köy-Kent" biçiminde devletin yaptığı ve buraların köylerine dönmek isteyen insanların devlet tarafından yerleştirilmeye çalışıldığı yerler olduğu vb. konularına değinmiyoruz). Kürt ulusundan köylüler geri döndüklerinde en başta ekonomik olanaksızlıklarla karşı karşıya gelmektedirler. Her şeye rağmen köylerine dönmeye karar verenler ise en başta asker olmak üzere devletin değişik kolluk güçlerini karşısında bulmaktadır.

TBMM'nin "İnsan Hakları Komisyonu" üyesi ve çiçeği burnunda Saadet Partisi milletvekili Bekaroğlu, köye dönüşlerle ilgili yaptıkları incelemelerde "özellikle askeri yetkililerin insanların köylerine dönmesine zorluklar çıkardığını", "köye dönüşün koruculara rağmen yapılmasının mümkün olmadığını" kamuoyuna açıkladı ve koruculuğun kaldırılmasını talep etti (4 Ağustos 2001 tarihli gazetelerden)

Bu tespitleri onaylayan örneklerden biri Amed merkeze bağlı Yeni Özerli köyünde yaşandı. 30 kişilik Ay ailesi köyü terketmeye zorlandı Jandarma karakoluna çağrılan Ay ailesi mensupları, Jandarma Karakol Komutan Yardımcısı Hakan Karagöz'ün koyü terketmeleri emriyle karşılaştılar. Kendilerine 30 Temmuz'a kadar süre tanınan Ay ailesine Komutan Yardımcısı'nın söyledikleri şöyledir:

"Gerekirse sizi jandarma zoruyla köy dışına çıkaracağım. Siz bu köyden göç edeceksiniz. Hiç bir çareniz yok. İstediğiniz yere gidip şikayet edebilirsiniz." (Özgür Politika, 27 Temmuz 2001)

Ay ailesi somutunda yapılanın "köy boşaltma" olmadığı, bunun "münferit" bir olay olduğu iddia edilebilir... Ama gerçekler olduğu yerde kalıyor. Köy boşaltmanın "münferit" olmadığını Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesine bağlı bazı köylerin boşaltılması da ispatlıyor.

Yaklaşık iki ay önce askerlerin mayına basması sonucunda bir asker öldü on asker de yaralandı Bu-

Başkan Yardımcısı Osman Baydemir'le birlikte gözaltına alındı. Baydemir birkaç saat sonra serbest bırakılırken Aşan tutuklandı. Aşan'ın tutuklanmasının gerekçesiyse "TCK'nin 159. maddesine muhalefet etmek" oldu. Boşaltılan köyler dışında da bazı köylere ambargo uygulandı, uygulanıyor.

Heyetin incelemeleri sırasında gördükleri Türkiye coğrafyasındakine göre "alışılmışın" dışında olaylar olduğundan olsa gerek TİHV temsilcisi Feray Salman ***"Kendimi başka bir dünyada sandım"*** diye gördüklerini ifade etmektedir. Heyetin başkanlığını yapan İHD Genel Başkan Yardımcısı Osman Baydemir ise durumu şöyle ifade ediyor:

"Köylüler büyük bir insanlık dramı yaşamaktadırlar. Bu uygulamaların sorumluları korunduğu ve gizlendiği müddetçe orada yaşayan bütün yurttaşlarımız ciddi bir risk altındadırlar." (Özgur Politika, 11 Ağustos 2001)

nun üzerine, PKK'nin silahlı mücadeleye son vermesiyle kendilerine ihtiyaç duyulmayan korucu köylerine baskın düzenlendi, köylüler gözaltına alındı, işkenceden geçirildi ve sözkonusu köyler boşaltıldı. Onlarca köylü uzun bir dönem tutuklu kaldı.

Bu olaylar sonrasında İnsan Hakları Heyeti Beytüşşebap'a gidip incelemelerde bulundu. Bu incelemeler sırasında sözkonusu heyet de askeri guçlerin değişik engellerine takıldı... Askeri güçlerin tüm baskılarına –İnsan Hakları Heyeti'ne yaşananlar konusunda konuşulmaması, köyleri kendi istekleriyle boşalttıklarını söylemeleri yönlü baskılara– rağmen, kendisine Şırnak Alay komutanı tarafından da işkence yapıldığını anlatan Cafer Aslan'ın ifadesiyle yaşananlar şöyledir:

"Çırılçıplak soyulmak suretiyle Filistin askısına alındık. Vücutlarımıza elektrik verilerek, makatlarımıza cop sokulmak suretiyle tecavüz edildi ve bu esnada çıkan dışkı zorla ağızlarımıza sürüldü/sokuldu. Ailemızdeki kadınlara da böyle yapılacağı tehdidinde bulunuldu. Suçlamaları kabul etmediğim takdirde infaz (öldürüleceğim) edileceğim tehdidinde bulunuldu." (Özgür Politika, 10 Ağustos 2001)

Ortalı (Bêzal) koyünde muhtar sözkonusu heyete "kendi koyümüzü güvenliğimiz için boşalttık" bilgisini verirken, Rasim Aşan isimli genç, muhtarın yalan söylediğini, köylerinin baskı ve ışkenceyle boşaltıldığını belirtti. Aşan bunları anlattığı için, İHD Genel

Burada dile getirilen baskılar, heyetin bölgede ayrılmasından sonra da sürdü, sürüyor. Gerçeklerin ortaya çıkmasını engellemeye çalışan ordu/jandarma yetkilileri, sürgün edilen ve kıl çadırlarda yaşamak zorunda bırakılan yaklaşık 700 köylünün, ilçe dışına çıkmalarını engellemek için kimliklerine el koydu.

Beytüşşebap köylerinde yaşananlar, –bu koyler korucu köyleri olarak gorulse de– köy boşaltmaların, Kurt ulusu üzerindeki baskıların varlığını surdurduğünü ortaya koymaktadır. Evet, bu uygulamaların sorumluları korunduğu ve gızlendiği sürece "bölgede" yaşayanlar, Kurt ulusundan ınsanlar ciddi bir risk altındadırlar. Sorumlu devlet ve devletin kolluk güçleridir. Bu devlet varolduğu sürece ve olçüde de sözkonusu ciddi risk ortadan kalkmayacaktır.

Kürt ulusunun, özellikle de Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşu için tek bir yol var:

Faşist Türk devletinin yıkılması! Sosyalizme giden yolu açacak olan İşçi-Köylu Devrimci Diktatörlüğünün kurulması!

24 Ağustos 2001 **X**

PJA somutunda Kürt kadın hareketi nereye?

Temmuz ayında Partiya Jinên Azadî (PJA) 3. Konferansını yaptığını kamuoyuna açıkladı. Bu Konferansın kamuoyuna yansıyan sonuçlarından yola çıkarak Kürt kadın hareketinin nereye doğru ilerlediğini kısaca incelemeye çalışalım.

PJA PKK'nin genel çizgisi doğrultusunda yolalmaya devam ediyor!

Özgür Kadın Partisi olduğunu iddia eden, kadın partisi olma özelliğiyle övünen PJA'nın bir kere daha ideolojik-siyasi olarak PKK'ye bağlı olduğunu ve bu yapısıyla adı ne olursa olsun, PKK'nin kadın kitle örgütü olmaktan öte bir şey ifade etmediği bir kere daha ortaya çıkmıştır. Biz örgütsel olarak bağımsız kadın kitle örgütlerinin olmasına karşı çıkmıyor, bilakis bunu gerekli görüyoruz. Bu tür örgütler PJA'nın "dünya tarihinde ben ilkim" şeklinde övünmesinin tersine daha önceleri de olmuştur ve olacaktır. Bizi özelde ilgilendiren PJA'nın izlediği ideolojik-siyasi hattır.

PJA 3. Konferansı, PKK'nin genel çizgisiyle uyum içerisinde "barış ve demokrasi stratejisi"ni bir kere daha onaylamış ve bunu Kürt kadın hareketine benimsetme noktasında bir adım daha ilerlemiştir. Benimsenen bu "barış ve demokrasi stratejisi"nin en temel özelliği "Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan" stratejik hedefinden vazgeçilmesi, bunun yerine Türk devletiyle barış ve Türk hakim sınıflarının kabul edebileceği çerçevede "demokrasi" ve kültürel hak isteminin stratejik hedef olarak belirlenmesidir. Kürt kadınlarının "özgür örgütü" olma iddiasında bulunan PJA işte bu "barış ve demokrasi stratejisi"ni bütünüyle benimsemekte ve hatta bu siyasetin yaygınlaştırılmasında onculük rolüne soyunmaktadır. Ve bunu gerekçelendirmek için bir kere daha alışılmış teraneler tekrarlanmaktadır: "Kadın barışçıdır", "demokrasi mücadelesi bir kadın mücadelesidir" vesaire, vesaire.. Bütün bunlar hem de çok mücadeleci bir dille ifade edilirken, 3. Konferansta bir kere daha onaylanan stratejinin Kürdistanlı işçi ve emekçi kadınların kurtuluşu açısından ne anlama geldiği tabii ki, sessizlikle geçiştiriliyor...

Artık laf düzeyinde de olsa özgür Kürdistan hedefinden vazgeçildiği, ulusal-cinsel-sınıfsal kölelikten gerçek kurtuluş özlemiyle PKK ve PJA'nın çevresinde birleşen Kürdistanlı kadınların yanıltılarak sistem içi mücadeleye çekildiği elbette söylenmiyor, geçiştiriliyor.. Özelde, Kürdistan dağlarında gerilla yaşamını benimseyen ve ulusal-cinsel-sınıfsal kölelikten kurtuluş mücadelesinde en büyük fedakarlıklara hazır olan kadınların "yeni stratejiyi" kabul etmede zorlandıklarını yapılan röportajlarda görüyoruz. İşte bunlardan bazı örnekler:

"Önderliğimizin esaretiyle birlikte gerçekleşen stratejik değişime öncelikle anlam vermekte zorlandım. Demokratik süreç acaba gerçekleşebilecek mi, Kürt halkı için bu mümkün olacak mı? Bunun gibi birçok soru kafamı kurcalıyordu. Diğer yönüyse uzun yıllar savaşta yer alıp tam bağımsızlık için mücadele verirken, demokrasiye geçişi kabul edebilecek miyim? Önderliğimizin savunmalarının gelmesiyle birlikte Başkanlık Konseyi'nin bizzat gerçekleştirdiği toplantı ve eğitimlerle anlamaya başladım. Biraz daha kabullenmem gerçekleşti. Beni en fazla çelişkiye itense kendimi bildim bileli devletin sürekli inkar ve imha politikalarıyla karşı karşıya kalmış olmamızdı. Bu yüzden bir güvensizliği yaşıyordum. Fakat daha sonra tek taraflı da olsa Önderliğimizin ve Partinin çabalarıyla gerçekleşeceğine olan inancım bana güven verdi. Partimiz böyle bir süreci geliştirmek istiyor, ama devlet buna gelir mi diye bir güvensizliği yaşıyordum. Bu kaygılarımdan kısmen de olsa kurtulup kendimi yeni sürece hazırlamanın arayışlarına girdim." (Özgür Politika, 10 Haziran 2000'den, "PJA gerillaları, savaştan barışa geçişi nasıl karşıladıklarını gazetemize anlattı")

Bir başka gerilla kadın

"Demokrasi ve barış sürecinin başlatılması söz konusu oldu. Başkanımızın daha önce demokrasiye yönelik panel konuşmalarını dinlemiş, çözümlemelerinde okumuştum. Bu yüzden şaşırmadım. Biliyordum, anlam verebiliyordum, fakat kendi kişiliğimde çözmediğim için savaşı esas alıyordum. İçsel olarak bir süre eksi konumumdan kopamadım. Önderliğimizın demokratik sürece yönelik belirlemeleriyle mücadelenin daha fazla verilmesi gerektiğine inandım. Süreç içerisinde eğitimlerle, tartışmalar, yoğunlaşmalarımla ulaştığım sonuçlarla geçmişte yaşadığım

yetmezlikleri ve zorlanmaları aşma, ne gerekiyorsa öyle hareket etme çabasına girdim. Çok yönlü ve bir bayan militandan istenen görev neyse ona göre kendimi hazırlıyorum. Gücümü yetkınce katıp, Önderliğimize, halkların kardeşliği demokrası ve barış mücadelesine destek vermek istiyorum." (aynı yerden)

Bu röportajlarda yaşanan çelişkiler gayet net biçimde ortaya çıkıyor.

Mücadeleye atılırken gözlerin dikildığı hedeften, en başta ulusal ve cınsel kölelıkten kurtuluş hedefinden hâlen ne kadar uzakta olunduğu gün gibi açıkken, henüz gerçek hiçbir zafer kazanılmamışken, silahları bırakıp sisteme entegre olmak ve çok gerı bir düzeyde mücadeleye çekilmek istemı ıçgudüsel olarak direnişe yolaçmıştır.

PJA önderliği bu "dıreniş"lerin kırılması, kadın üyelerin "barış ve demokrasi stratejisi" siyasetı doğrultusunda eğitim ve ıknasını sürdürmüştür. PJA 3 Konferansı da bu yönde ılerleyerek Kürt kadın hareketını sistem içine çekme, özelde kadın gerillaları sıvil yaşama hazırlama yönünde bir adım daha atmıştır.

Konferans bıldirgesinde şöyle denmektedir:

"(...) Konferansımız demokrasi ve barışın zaferinin günümüz sorunlarına tek çözüm yolu olarak insanlığın gündemine girdiği 21. yüzyılda, kadın eksenli yaşamı kurumlaştırma temelinde yapılması gerekenleri ele almış ve bu doğrultuda kararlar almıştır." (Özgür Politika, 28 Temmuz 2001)

Bu satırlarda söylenenler gayet açıktır. PJA, bugün savunulan "barış ve demokrası" çizgisini tek çozüm yolu olarak göstermeye çalışmaktadır. Bu dayatma, aynı zamanda PJA'nın Kürt kadın hareketini çekmek istediği sınırları da göstermektedir PKK ve PJA'nın savunduğu "demokratik cumhuriyet" projesi en iyi durumda Türk hakim sınıflarıyla uzlaşma temelinde belirli ulusal hak kırıntılarının koparılması anlamına gelecektir. Bu anlamda PJA, iddiasının tersine Kürdistanlı kadının kurtuluş örgutü olamaz. Çünkü, ufku hak kırıntılarının koparılmasıyla sınırlı bir kadın örgütünden, Kürdistanlı işçi ve emekçi kadın kitlelerinin ulusal, cınsel ve sınıfsal kölelıkten kurtuluş yolunu aydınlatması beklenemez.

Eski reformizme yeni ad: "Kadın rönesansı"

PKK geleneğine uygun olarak PJA da bır takım kavramları o kavramların gerçek çağrışımlarından neredeyse taban tabana zıt bir durumu anlatmak için kullanma yolunu seçiyor. Bunlardan en yenisi "kadın rönesansı", yani. "aydınlanma" ya da "yenıden doğuş". PJA kendi öncülüğünde 21. yüzyıl kadın rönesansının (kadın hareketinın "yeniden doğuşu"nun) geliştiği iddiasında. Kendi içinde artık devrimini tamamladığını ve dışa açılma aşamasına geldiğini açıklıyor. Bu dışa açılma bir yanda "Mezopotamya ve Anadolu kadınının buluşması" ve diğer yanda "Kürt kadını ve Kürdistan toplumuna yönelik çalışmaların esas alınarak, kadın kurtuluş ideolojisinin Ortadoğu ve dünya kadınına taşınması" görevi olarak ele alınıyor.

Kendi içinde devrimini tamamladığını ve artık dışa açılmaya kitleselleşmeye hazır duruma geldiğini açıklayan PJA'nın kadının kurtuluşu ideolojisinin ne olduğuna biraz yakından bakmada fayda var

PJA için 21. yüzyıl "kadın rönesansı", öncelikle en ilerı hedef olarak "Demokratık Cumhuriyet"in alınması anlamına gelmektedir. Kadınların gerçek kurtuluşu için devrim ve sosyalizm mücadelesı değıl, bunun yerine ne idüğü aslında belli olan bir "barış ve demokrasi" için, sistem için mücadele! (ve tabii ki, daha genış yelpazelı bir mücadele!) İşin açıkçası, bıldık reformizm ısıtılarak "yeniden doğuş" etiketiyle önümuze sürülüyor. Ve bu siyaset aslında şimdi ilk defa PJA Konferansında karar altına alınmış bır siyaset de değil, yeni olan bunu "rönesans" kavramıyla daha fazla dile getirmeleridir.

PJKK'nın Olağanüstü 3. Kongresi (PJA olarak isim değişikliğinin yapıldığı Kongre) kararlarında bu sistem içi mücadeleye endekslenme bakın nasıl yapılıyor:

"Yeni Dönem Mucadele Yöntemleri" başlığı altında alınan kararda once "21 yüzyılda kadın kurtuluş ıdeolojisiyle dünya kadınlarına doğru öncülük yapma" ve "bu temelde kitleselleşme" görevini önüne koyan PJA, kendi "yeni sosyalizm anlayışı"nı ortaya koyuyor.

"Bugüne kadar gerçekleşen sıstemler içerisinde kadının yer almaması, tüm bu sıstemlerin sosyalist bir özden yoksun kalmasının en temel nedenlerındendir. Bu anlamda sosyalist sistem, özünde kadın eksenli sistemdir. Ulusallığı ve sınıfsallığı aşan bu sistem, insanlığın en önemli ve ılk çelişkısı olan cins çelişkisinin çözümüyle mümkün olacağı için toplumun her kesimini kapsayan, evrensel bır nıteliğe sahiptir. Bizım açımızdan yeni sosyalizm anlayışı, bu boyutta ele alınmalı ve bunun mücadelesi kadın ıdeolojisi ekseninde yürütülmelıdir." (Kararlar, sayfa 184)

Burada Abdullah Öcalan'ın şimdiye kadar hiçbır ülkede sosyalizmın gerçek anlamda yaşanmadığı, sosyalizmin ideolojisini kendisinden başka kimsenın kavramadığı görüşü temel alınıyor. Bu doğrultuda da "yeni bir sosyalizm anlayışı"ndan söz ediliyor. Bunun içeriğının ne olduğunu ama bir türlü öğrenemıyoruz. Çünku devamında bu bağlamda söylenen bir şey yok. Bunun yerine ama, bu yeni sisteme gıdiş yolunun devrim değil, evrim olarak düşünüldüğünü, sistem dışı değil, sistem içi mücadele olarak kavrandığını okuyoruz. Ama bu öyle bir yapılıyor ki, esas düşünce laf kalabalığı içinde boğuluyor ve kavramlar özüne aykırı biçimde kullanılarak yanıltma yöntemi izlenıyor. Bunun görülmesi için Kongre kararından

uzunca bir alıntı aktarmayı gerekli görüyoruz.

"Bilimsel bir bakış açısıyla sorun irdelendiğinde, bir sistemin yıkılıp, yerine yeni sistemin geçişi tabii ki uzun bir süreci gerektirecektir. Şu anda kadın sistemini toplumun her kesimine yaymanın objektif koşulları ve niceliksel birikimi istenilen olgunluğa ulaştığı için, içinde sosyal, kültürel ve kişilik devrimlerini barındıran bir surecin yaşanması gerekmektedir. ***İçine girdiğimiz bu yüzyılda çelişkilerin ve çözüm yöntemlerinin farklılaşması nedeniyle, yeni bir bakışla cins çelişkisini ele almak zorunludur.*** *İçinde sürekli devrimleri barındıran –ki bu anlamda her değişim başlı başına bir devrim sayılacağından–* ***bu evrim sürecinde demokratik bir mücadele esas alınarak,*** *kendi öz irade, güç ve dinamikleriyle* ***yeni bir sisteme gidiş sağlanacaktır.***

Bu demokratik mücadelede sosyal ve siyasal örgütlülükler (siyası partiler, vakıflar, dernekler, eğitim kurumları vb.) aracılığıyla tabandan tavana doğru bir gelişim ızlenerek, temelde bireylerde bu ideolojiyi hakım kılmak ve mevcut bu sistemi bireylerın kişilikleri boyutunda değişime uğratmak en temel amaçlardan biridir. Kadın ulusal, dar sınıfsal, cinsel hiçbir ayrım yapmadan, toplumun geneline mal olan bir dünya görüşünü ve mücaeleyi esas alarak evrenselleşmelidir. Yine mevcut sistemin her alanında etkin bir rol oynayarak kendi rengini katacağı bir sistemi yaratmalı, kendi özünü açığa çıkarıp etkin kılarak toplumun tüm kesimlerine yansıtmalıdır. ***Sistemin dışında, sisteme karşı kutuplaşarak sistemi değiştirmenin mümkün olmayacağı görülmek zorundadır.*** *Kadın kurtuluş ıdeolojisinin kapsamı, evrenselliği ve yine 21. yüzyılda çelişkilerin çözüm yöntemleri böylesi bir mücadelenin gerçek dışılığını ortaya koymaktadır.* ***İzlenecek yol, sistemin içinde mücadeleyle yeni bir sisteme ulaşmak olmalıdır."*** *(abç) (Kararlar sayfa185)*

Burada nasıl bilinçli bir yanıltma yöntemi izlendiği görülmektedır. Bir önceki alıntıda aktardığımız gibi sosyalızmden bahsediliyor, ama yeni savunulan sosyalizmin ne olduğuna net bır cevap bulamıyorsunuz. Ama sosyalizm denılıyor ya! Size sosyalizmi savunmakta ısrarlı olduklarını gösterebilirler derhal! (Bkz. Kararlar s.184!) Daha sonra bu "yeni sosyalizm anlayışı"nın eşittir "kadın endeksli sistem" ya da "kadın sıstemi" olduğu söyleniyor ve daha ılerıde de bunun şu anda "toplumun her kesimine yaymanın objektif koşulları"nın olduğu iddia ediliyor.

Tercüme edelim: PJA'nın sosyalizmı şu anda bütün topluma yayılabilirmiş ve bunun için de kişilik devrimleri gereklıymiş (toplumsal devrim değil sözü edilen! Ama devrim sözü de geçiyor ya!) Daha sonra devrımden ne anlaşıldığını okuyoruz: "bu anlamda her değişim başlı başına bir devrim sayılacağından"!, kastedılenin bir toplumsal devrim olmadığı burada açığa çıkıyor ve cümlenin devamında da zaten bakla ağızdan çıkarılıyor: "Bu evrim sürecinde demokratik bir mücadele esas alına"cak! Bütün paragrafta laf kalabalığına boğulan ana düşünce işte budur.

İkinci paragrafta da aynı yöntem izlenıyor... Ana düşüncelerin yeraldığı cümle ve cümlecikleri bu nedenle bold yaptık. Sonuçta söylenen açıktır: "sistemin dışında" (yani devrimci örgütlenmeyle) ve "sisteme karşı kutuplaşarak" (yani devrimcı mücadeleyle) "sistemı değiştirmek mümkün değildir."

Bu görüşün kadınların kurtuluş yolunun "aydınlanması"ndan çok uzak olduğu açıktır. Burada kendine sistem içı mücadeleyi benimseyen, özel mülkiyet sisteminin aşılması anlamına gelen sosyalizmi değil, sosyalizm lafını da kullanarak ne idüğü belirsiz bir "kadın sistemini" savunan Kürt burjuva kadın hareketının programı ifade edilmektedir.

"Önderlik" kültünü beslemeye devam!

PJA her fırsatta PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ı "kurtarıcı" olarak yüceleştirme, önderlik kültünü besleyerek kışkırtmayı kendine görev edinmiş durumda. Bazı söylemlerde "Önderlik" "tanrı" katına çıkarılmaktadır. Yaratılan bu kültun en ıbret verici örneğine PJKK Olağanüstü Kongresi kararları arasında rastlıyoruz. Kongre kararları olarak kamuoyuna sunulan belgede ilk karar "Önderlik Üzerine" başlığını taşımaktadır. Başlı başına bir ibretlik belge olan, Kürt kadınlarının özgürlüğünü bir "yaratıcı"ya "kurtarıcı"ya bağlı olarak ele alan bu kararın somut önlemler bölümünde şunlar yeralmaktadır:

"IV. Parti Önderliği'nin doğum günü olan 4 Nisan'da, "yeni yaşam sembolü olarak, kadın çocuk, her kesim tarafından bir fidan dikilmesini ve bunu evrenselleştirmeye yönelik çalışmaların yürütülmesini;

V 15 Şubat "Ulusal Önderlik" gününde oruç tutulmasını; (. .) karar altına alır."

İlgili kararın diğer maddeleri de özü itibariyle kişinin yüceltilmesine ilişkindir. Fakat özelde "oruç tutulması"na ilişkin karar, kişinin yüceltilmesinin tanrısallaştırma düzeyınde ele alındığını, yeni bir din yaratılmaya çalışıldığını göstermektedir. Bu yönde sürekli, sistemli bir çaba olduğunun bir göstergesi de durmadan yeni dinsel öğelerin ortaya atılması ve insanların adım adım bunlara alıştırılmasıdır. PJA örneğin, 3. Konferansına hazırlık toplantısı olarak düzenlediği bır toplantıyı "17 Haziran Önderlık ve Tanrıçalarla Buluşma Devresi" olarak adlandırmaktadır. Burada Önderliğin yanında –teorik olarak– tanrıçaların da olabileceği mesajı veriliyor ve "Ezilen, duşürülen kadından özgürlüğe doğru yol alan, tanrıçalaşma mertebesine ulaşan kadına ulaşma" çağrıları yapılıyor.

15 Ağustos 2001 **X**

TÜRK MİLLİYETÇİSİ İŞÇİ PARTİSİ VE AYDINLIK GAZETESİNDEN TC'Yİ KRİZDEN KURTARMA PROJESİ:

"Dolar Yasaklansın, Türk Lirası" kampanyası...

Aydınlık gazetesinin 22 Temmuz 2001 sayısının kapak manşeti "Dolar Yasaklansın / Turk Lirası / Türk Bayrağı / İşçi Partisi" olarak piyasaya sunuldu. Gazetenin başyazarı Doğu Perinçek ise ilgili konunun zeminini güçlendirmek için işin en aldatıcı yanını, ulusalcılık yanını ele almış. Ortaya çıkışı Türk milliyetçiliği üzerine bina edilmiş bir politikanın sahibi olarak Doğu Perinçek ve çevresinin devletlerinin ıçinde bulunduğu zorluğu aşmak aşkıyla dolara karşı celallenmeleri kısa süre içinde hayli ilgi topladı. İşe Türk milletinin ve Kemalist devletin, laik cumhuriyetlerinin korunması ve kollanması perspektifinden baktığı için, ilk iş derhal millet ve bayrak ve tabii bunları tamamlayan vatan aşkı edebiyatını öne çıkarmak oldu. Egemen ulus burjuvazisinden yıldırım onay ve destek alan bu kampanya camiden partiye genelkurmaydan başbakanlığa kadar geniş bir sahiplenme ile sürdürüldü, gelınen yerde hızı düşse de hâlâ devam ediyor.

Son otuz yılın en gedikli Türk milliyetçilerinden olan Perinçek, öncüsü ve önderi Kemal'e sadakatını her fırsatta tazelediğini biliyoruz. Açtıkları kampanya bağlamında yazdığı yazılarda da bu aşkını büyük bır özveriyle sürdürüyor. Türk milliyetçiliğini sosyalist iddialı bir kimlikle yapmayı ihmal etmeyen Perınçek, en son kampanya somutunda yazdığı makalesınde büyük çamlar devırmeye devam ediyor. Şöyle yazıyor·

"Özel sektör, ulusal kaynaklarımızı ve ulusal pazarımızı dünya devlerine karşı savunuyor. Bu, Türkiye'nin ufkunu açan büyük uyanışının önemli olgularından biridir." (Doğu Perınçek, Aydınlık, 22 Temmuz 2001)

Amaç dolara karşı olmak değil, dolar karşıtlığı ile Türk milliyetçılığinin üzerindeki ölü toprağı atmak, böylece şovenizmi canlı tutmak olunca, bu işin erbabı adam sahneye fırlamada kusur etmiyor. Bu kez de öyle yapıyor. Ama bir farkla, büyük açıklar vererek öne çıkıyor. Gerçi bu zatın politik kimliğinde kötü olan herşey var, ama güncel olarak özel sektörun savunucusu kesilmesi asıl karakterini ortaya koyuyor.

Türk milliyetçisi Doğu'yu başka bir yerde, kimi zaman cilaladığı yalanlarından, sahtekârlıklarından ve öteki akrobasilerinde aramaya gerek yok; burjuvazinin katışıksız bir savunucusu olduğunu ispata hacet yok, çünkü o kendisinin ne olduğunu zaten her dönem ortaya koyuyor Genelkurmay savunucusu ve sözcüsü kesılen, ışgalci Türk ordusunun devrimciliği üzerine yemin billah eden bir Doğu kuşkusuz ki büyük burjuvazinın, kendi deyimiyle "özel sektörün" menfaatlerinin koruyuculuğunu yapıyor demektir. Yaptığı bütün şaklabanlıklara rağmen, TV'lere çıkıp Sakıp Sabancı'lara yalancıktan iki ekşi laf etmekle Sabancılara karşı olunmayacağını iyi bılmektedir Doğu efendı... Hem, ayrıca zaten Doğugiller büyük burjuvazinin teveccühünü kazanmış bulunmuyorlar mı? Gedikli Türk milliyetçisinin aktardığına göre ATO Başkanı S. Aygün telefonda kendisine şunları söylemiş:

"Bizi, sizden başka savunan kalmadı. "(Doğu Perinçek, Aydınlık, 22 Temmuz 2001)

"Dolar yasaklansın" kampanyasının startı, kendıne sosyalist maskesi takan sermayenin yeminli bekçisi Doğu Perinçek ve çevresi tarafından başlatıldı ve birkaç hafta içinde neredeyse bütün devletçi kesimler tarafından sahiplenildi. Şu sıralar, kim, daha çok Türk milliyetçisi yarışında... Haliyle yarışanlar hayli fazla. . Hemen herkes yaman Türk lirası aşığı ve fena halde dolar (acaba mark, sterlin ve diğer paralar serbest mi?!) karşıtı! Neredeyse hepsı ışlerini dolar üzerinden yapmasına rağmen bu kampanyada yeri-

ni almayı ihmal etmiyor. İşvereninden sanatçı geçinenine, başbakanından Diyanet İşleri Başkanlığı'na kadar herkes "Türk lirasını kullanalım" kampanyası bağlamında Doğu Perinçek'in arkasından sıraya girmiş vaziyette. Tabii çoğu Doğu'nun çağrısıyla bu işe katıldıklarını falan kabul etmiyor ama mesele bu değil, önemli olanı egemen ulus milliyetçiliğinin ne kadar güçlü olduğunun bu sahte kampanyada bir kez daha görülmüş olmasıdır.

Kimlerini bu kampanyaya katıldığına bakalım...

"Ey cemaati müslimin liramıza sahip çıkın." (Diyanet İşleri Başkanı M. Nuri Yılmaz)

"TİSK'ten dışardaki dovizi getir çağrısı" (Türkiye İşveren Sendikaları Başkanı Refik Baydur)

"Cepte taşınan her döviz, o aileden bir kişiyi işsiz bırakır." (Ankara Ticaret Odası Başkanı S. Aygün)

"Doları aylar öncesinden kullanmayı bırakan ilk insan benim " (İbrahim Tatlıses)

"Birey olarak bu kampanyayı gönülden destekliyorum. "(Tarkan)

"Dolar yasaklansın, Türk lirası..." (İşçi Partisi Başkanı Doğu Perinçek)

Tam bir hilkat garibesi!

Kampanyaya katılanların hepsi, alışverişin dövizle değil, Türk lirası ile yapılmasını benimsiyor. Ama aynı zamanda şu ana kadar hepsi de ceplerinde ve kasalarında döviz taşımayı vazgeçilmez görüyorlar(dı). Bugun gerçekten dövizden uzaklaştıkları ise büyük bir yalandır ve ayrıca isteseler de zaten bunu yapamazlar; çünkü yatırımları, işletmeleri ve ış bağlantıları tümüyle döviz üzerinden ayarlanmıştır, ileriye dönük planlar da hakeza yine dövize endekslidir.

Kampanyanın bir dizi çarpıcı ve komik yanı elbette var, ancak hiçbiri cuma hutbesine yetişmiyor. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın çağrısıyla 31 Ağustos Cuma günü bütün camilerde Türk lirasına itibar kazandırmak maksadıyla özel cuma hutbesi okundu / okutuldu. Böylece imanla Türk lirasının doları geçmesi için dualar edildi! Güya krizden, Turk lirasının değer kaybetmesinden vb. böylece uzaklaşılmış, kurtulmuş olunacaktı. Maksat elbette dini kullanarak kitlelerin hoşnutsuzluğunu başka yönlere kaydırmak, olası tepkileri bertaraf etmekti. İnsanları dinsel dünyalarına hapsedenler bu arada TC denen devletin iç borç stokunun 85 katrilyon TL'nin üstünde ve dış borcunun ise 112 milyar dolar cıvarında olduğunu unutturma gayreti içinde olduklarını gizleyemediler. Derviş'i kurtarıcı gösterenler durumun vehametini görünce camıye-cuma hutbesine sığındılar ama hutbeler de vaziyeti ıdare etmıyor.

İşverenler odasının savunucusu ve sözcüsü sosyalist Perinçek'in Sabancılarla ittifak halinde dolar karşıtlığı bu kadar olur..

Eylül 2001 **X**

VATANCILIK VE ANADOLUCULUK AKIMININ BİR BAŞKA VERSİYONU:

Dersimcilik!

Dünya ölçeğinde her türden milliyetçiliğin büyük bir hız ve yaygınlıkta geliştiği son yıllarda, bu dalganın yaşadığımız bölgeye, Kuzey Kürdistan ve Türkiye ülkelerine sirayet etmesi fazla zaman almadı. Zaten koşulların bir bakıma olgun, zeminin hazır olması sözkonusu cereyana kapılmayı hızlandırdı. Türk sömürgeci devletinin, kuruluşundan bu yana Türk milliyetçiliğini kendini esas alması, böylece toplumun önemli bir kesimini bu ideoloji doğrultusunda eğitmesi ve bir ölçüde yönlendirip harekete geçirmesi doğrudan kıtleleri bu kapana sıkıştırma planına bağlı olarak son yılların elverişli şartlarında tam bir ablukaya dönüştürüldü. Özellikle, dünyadaki gelişmelerle eşzamanlı; Kuzey Kürdistan'da da yürüyen gerilla savaşı ve kitleselleşen ulusal kurtuluş mücadelesi yıllarında öncelikle Türk ulusuna mensuplar olmak üzere Türk devletinin çıkarlarını koruyanlar üzerinde müthiş bir milliyetçilik dalgası geliştirdi. Elbette bu karşı tepki ve olası etkilenmeleri beraberinde getirdi, getiriyor. Bu bağlamda sömürgeci cephede neler olup bittiğine değil, ama sömürgecilerle şu ya da bu ölçüde mücadele yürüten muhalif çevrelerde; kendilerini yurtsever ve devrimci tanımlayan çevrelerde bu noktada ne tür tahribatların yaşandığını dikkatle ele almak, incelemek ve sonuçlara ulaşmak gerekiyor. Biz bu yönlü çalışmaları dergimız üzerinden yapmaya çalıştık, çalışıyoruz. Bu çerçevede devrimci hareketin saflarında uç veren kimi milliyetçi eğilimlerin ortaya konması, bu devrimci dostlarımızın hatalarının farkına varmalarını sağlama faaliyetini oldukça önemsiyoruz. Dayanışma, ıttifak vb adına bırbırlerinin hatalarına gözyuman hatta gıderek birbirine benzeme yönünde gelişenlerin ciddi bir çoğunluk oluşturduğu günümüzde biz Kürdistanlı komünistlere çok fazla işin duştuğunun bılinciyle hareket ediyoruz, edeceğız.

Önceki sayılarımızda, devrimci saflarda, son dönemde ortaya çıkan "vatancılık" sapmasına karşı mücadelenin gerekliliğini ortaya koymaya çalıştık. Bu sayımızda ise, Devrimci Demokrasi gazetesi çevresinin vatan-yurt bağlamındaki kimi tavırlarının yanlışlığına dikkat çekmek istiyoruz. Öncelikle dostlarımızın neler yazdıklarına bakalım:

"Anadolu Halk Şenliğinde Buluşalım" (Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu'nun 2001 Eylül ayında yapacağı gece ilanında. .)

"2. Munzur Festivali ve Örnek Yurt Bilinci" (Devrimci Demokrasi, 1-16 Ağustos 2001)

"Halkın bu bilinçli yurtseverliğinden rahatsız olanlar, dünyanın her tarafında emperyalizm uşaklığıyla kendi ülkesine ve halkına karşı ihanet içinde olanlardır." (aynı yerde)

"Çünkü orada ülkenin (Hangi ulke? Kürdıstan mı yoksa Türkiye mi?! / BN) *bütününe* (Hangi bütün?! / BN) *eşsiz insani mesajlar veren ve gürül gürül akan bir kültür kaynağıdır." (aynı yerde)*

"Dahası işbirlikçiliğin bir statüsü ve şerefi vardır, ama uşaklığın hiç bir şerefi ve ulusal onuru yoktur " (agd, 1-16 Temmuz 2001)

"... yurtsever namuslu yurttaşlar" (aynı yerde)

Buraya aktardıklarımızın "Marksızm-Leninizm-Maoizm" adına savunulduğunun önce altını çizelim. Anadoluculuk yaparken, bir kent özgülünde yurt bilinci tespitleri ileri sürerken, emperyalizmin uşaklarından ihanet kehanetinde bulunurken ve işbirlikçılerin şerefinden bahsederken, hem namuslu ve hem de yurtsever yurttaş yaratıcılığını gösterirken... bu arkadaşlarımız bütün bunları "Marksizm-Leninizm-Maoizm"in tutarlı savunucuları olarak ifade etmekte, ortaya atmaktadırlar. Hal böyle olunca, bizım bu arkadaşlara Marksizm-Leninizm adına milliyetçıliğe düştüklerini hatırlatmamız gerekiyor.

Ülkelerimiz somutunda yukarıda aktardığımız görüşlerin savunulabilecek hiçbir yanı yok. Bir kez Anadolu kavramına sığınmak başlıbaşına Kuzey Kürdistan gerçekliğini red ve inkâr anlamına gelir; objektif olarak ülkemizin kuzey parçasının yoksayılmasıdır. Dersim'de nasıl bir yurt bilincinin bulunduğunu doğrusu insan merak ediyor. Dersim Kuzey Kürdistan coğrafyasında yeralıyor ve Kürdistan'da bır yerleşim birimi Dersim'e neden yurt dediğinizi açıklamadan yurt ilan etmeye kalkışmanız elbette sizin sorununuz fakat Dersim'e yurt yakıştırması yaptığınız vakit Kuzey Kürdistan'ı yine yoksaydığınızı acaba düşünmediniz mi? Yoksa her yerleşim birimi için yurt saptaması yapmayı mı düşünüyorsunuz? İçine düştüğünüz bu garabeti açıklamanız; nasıl oldu da milliyetçiliğin kulağa hoş gelen kısmına, yurtseverlik bölümüne, kapıldığınızı ortaya koymanız gerekiyor. Ayrıca unutmayın ki Dersim'e yüklediğiniz bütün pozitif olumlu saptamaların mucidi de sız değilsiniz. Sizden çok önce bu işi yaptılar ve hatta şu an inzivaya çekılmiş bulunuyorlar. Ne diyordu yıllar önce Seyfi Cengiz:

"Dersim; kendıne özgü dili, dini inançları, kültürü ve tarihi ile Anadolu'nun ortasında adeta apayrı bir kıta gibidir." (Seyfi Cengiz, Dersım ve Dersimli, sayfa 45)

Eğer gecikmeli olarak inzivacılardan bazı şeyler alarak Dersimcilik yapma arzusu içinde iseniz size önerimiz böyle bir eğilime kapılmamanız yönünde olacaktır. Dersım halkının tarih içindeki ve bugünkü –olduğu kadarıyla, gerçekçi davranmak kaydıyla– mücadelesini elbette sahıpleniyoruz, siz de sahiplenin ama bunu yaparken olmayan şeyleri yakıştırmayın Dersim'e! Dersim hak ettikleri ile anılırsa bir anlam ifade eder Ayrıca şehircilik yapmanın da sınıf mücadelesi perspektifine sahip olduğunu iddıa edenlere ne kadar yakıştığını bir düşünmeniz de fayda var.

Devrimci Demokrasi çevresi bu eğilimi bir an önce ve hızla terketmelidir.

Devrımci Demokrası çevresinde ilgili konuda kimi cılız seslerın çıkmakta olduğuna da tanık oluyoruz ve bu elbette sevindirici. Sevındırıcidir, çünkü olumsuz bir gidişata karşı çıkılmakta ve böylece devrimci bir dönüşüme katkıda bulunulmaktadır Devrımci Demokrasi'nin 16-31 Temmuz 2001 sayısında "Gavur İsmail" ımzalı bir yazıda , doğrudan isim verilmeden son dönemdekı gidişata da tavır alan görüşler ortaya konmaktadır. "Gavur Ismail" şunları yazmaktadır:

"Yazımın başlığını 'Vatan' koydum: Çünkü; bu günlerde en çok konuşulan yazılar 'vatan' savunmasıyla ilgılidır. Yetmişlere gelinene kadar hemen herkes vatancıydı 'Vatan'ı savunmak, kollamak ıçin sokaklara dökülmüşlerdı Yetmişlerde çıkan önderler bu düşünceye bır kılıç sallayıp, mıllıyetçi sever ideolojiyı yerle bir etti. Ve önce 'halk' dediler. Şimdi ise, yerden yere vurulan bu gerici milliyetçi ideoloji hatırlatılıp, savunulmaya çalışılıyor "

"Gavur İsmail" bazı çarpıcı doğrulara işaret ediyor, bu tavrı olumludur. Zıra geçmişe dönüp İbrahım Kaypakkaya'nın vatancılıktan uzak olduğunu ifade etmesı doğrudur. Vatancılık ideolojik açıdan mahkum edilmelidir ve bu konu hıç bir uzlaşmaya getirilmemelidır "Gavur Ismail" arkadaş açık ıdeolojik mücadele silahını kuşanmalı, bızzat yazı yazdığı dergi çevresinin vatancı eğilimleriyle mücadele yürütmelidir.

Bu eğilimin sahiplerı olumlu yönde değişmedıkleri koşullarda, hatalarını derinleştırmeleri kaçınılmaz hale gelecektir. Değişebılmelerının en onemlı koşulu elbetteki komünistlerin ideolojık müdahalesinden etkılenmelerı olacaktır. Devrimci hareketin ezici çoğunluğunun bu konuda yanlış üzerine yanlış yaptığı bir momentte haliyle komünistlere alabildiğine fazla ış düşmektedir. Dış şartların, milliyetçıliğin, yerelliğin ve içe kapanmanın giderek bir kuşatma halini aldığı günümüzde tutarlı temellerde tavır takınmak ve devrimci harekete örnek olmak her zaman olduğu gibi yine komünistlerın omuzlarındaki bır görevdir. Gücümüzun sınırlılığı, dünya ölçeğinde ciddi bir komünist cereyanın bulunmaması ve yıne emperyalizme ve sermaye ıktidarlarına karşı gerçekten tutarlı antiemperyalist bır mücadele dalgasının yokluğu ışımizi gayet zorlaştırmaktadır. Ancak milliyetçılığin her türü ile mücadele yürütmek güçten bağımsız olarak komünistlerın oncelıklı görevlerinden biridır

Eylül 2001 ✘

Diyarbakırspor Süper Lig'de!

Son yıllarda, Kuzey Kürdistan'da futbola yönelik yaygın bir ılgının yaşandığı konuyla alakalı olan-olmayan herkesin dikkatini çekmektedir Doğrudan devletin işin içinde bulunması nedeniyle Kuzey'de bır bakıma "futbol patlaması" yaşanmaya başlandı. Toplumun gündeminde ciddi bir yer tutması amacıyla sürekli canlı tutulan bu konuda, pratikte de çarpıcı kimi gelişmeler sağlanarak yola devam edilmektedır İşe polıtıkanın hızmetınde bir futbol anlayışıyla yaklaşıldığı için politikada kendini taraf gören herkes konu hakkında konuşmadan / yazmadan edemiyor. Kuzey Kürdistan somutunda devletin spora, somutta futbola nasıl yaklaştığını önceki sayılarımızda ortaya koymaya çalışmıştık. Bu yıl Kuzey Kürdistan özgülünde yeni gelişmelerin gündeme gelmesi, Diyarbakırspor'un Türkiye Süper Ligi'ne yükselmesi (bir bakıma yükseltilmesi) bu konuya birkaç noktada değinmemizi gerekli kılıyor

Öncelikle, sporun her dalının Türk sömürgeci devleti tarafından ülkemizde kendi sömürgeci egemenliğini sürdürmek için kullanıldığının vurgulanmasında yarar var. TC'nın futbolu bu amacına uygun kullanmada çok aktif davrandığı bariz bir olgu. Elbette değişik alanlara / dallara da el atmadı değil (komiklıklerini gizleyemeyince sörf yapmaktan vazgeçtikleri hatırlardadır!), ancak ülkemiz özgülünde sörfte olduğu gibi, ata(!) sporlarını da bir kenara bırakıp futbola ağırlık verdiler, vermektedirler. Yalnızca gerılla savaşının yoğun yaşandığı ve sömürgeci devletın bütün gücüyle savaşa yüklendiği dönemde değil, öncesinde de, neredeyse her zaman için Türk sömürgeci devleti bu spor dalını iktidarının hizmetinde kullanmayı, asimilasyon politikasının uygulanması ıçin araç olarak kullanmayı ıhmal etmiyordu. Savaşın yoğun yaşandığı yıllarda özellikle gençliği mücadele dışında tutabilmek, istediği kişilikte bir gençlık tipi yaratmak öncelikli hedefleri arasındaydı ve bu hedefe ulaşmanın en gözde aracı meşin yuvarlaktı. Bunu bir yere kadar başardı. Bugünkü yaygın durumun ortaya çıkmasında belirlenmiş bir politika ve buna paralel süreç içindeki hazırlıklarının payı çok yüksektir.

Şalvarlı puşili voleybol

FORMALARI YOK

TURNUVA YAPACAĞIZ

Futbol kulüplerinin peşpeşe kurulması, takımların hemen hazırlanması ve başlarına devletin ilgili birimdeki yetkilisinin getirilmesi; kısa süre zarfında liglerdeki takım sayılarının hızla artması; amatör karşılaşmalar adı altında neredeyse her yerleşim biriminde futbol turnuvalarının tezgahlanması ve özellikle savaşın doğrudan yürütücüleri olan kelle avcılarından, polis, jandarma vb. takımlar oluşturması vs. devletin bu işe çok planlı ve hazırlıklı yaklaştığının göstergeleridir. Bu hazırlığın ürünlerini sıcak savaşın sürdüğü yıllarda çok fazla alamadı, çünkü bir ölçüde koşullar gerillanın yarattığı olumlu ulusalcı havanın etkisı altındaydı; denebılirki TC sömürgecılerının savaş kurmayından bir generalin Kürt gençlerine seslenişi ile bir gerilla komutanının çağrısı arasında muazzam etki farkı vardı. Bir dizi somut örneği yaşandığı gibi, gerilla komutanlarının çağrısına yüzlerce, binlerce genç karşılık vererek gerilla saflarına katılıyor, sömürgecilerin aldatıcı vaatlerine, onların "spora ve hayata bağlanma" yalanlarına ulusal davalarına sahip çıkarak yanıt veriyorlardı. Ancak, bir dizi gelişmenin ardından ortaya çıkan yeni şartlarda, son birkaç yıldaki yeni ve gerçekten farklı ortamda artık önceki dönemin kapanmakta olduğu rahatlıkla söylenebilir. Elbetteki bu geçıcı bır durumdur, ama ne varki gerçeklik budur ve bu koşullarda ele aldığımız konu bağlamında Kürdistan gençliği üzerinde spor, somutta futbol aracılığıyla etkide bulunan sömürgecı TC devletidir. Ve gelinen yerde devlet futbola yaptığı yatırımların ürününü hızla toplamaktadır.

Mevcut gidişat, futbol aracılığıyla kitlelerin daha fazla uyuşmasını sağlama yönündedir. Silahlı savaşımın, onu yürüten taraflardan bırinin, PKK'nin durdurmasından sonra ortaya çıkan yeni koşullarda devlet tam bir seferberlik halinde sporun her dalını gençliğimize, halkımıza dayatmakta, bir başka ifade ile spor aracılığıyla da sıkı bır abluka gündeme getirmiş bulunmaktadır. Kitlelerin bilincıne, onların günlük yaşamlarına sporu, özellikle futbolu sokarak asıl so-

runlarını (başta Kürt ulusal meselesi olmak üzere, Kürdistan devrimi vd.) unutturmak, en azından arka planlara attırmak istemektedir.

Amatör takımlar ya da ikinci-üçüncü liglerde bulunan/terfi ettirilen takımlar; polis ağırlıklı takımlar ve diğer resmi yetkililerin takımları "barış döneminde" giderek çoğalmaktadır. Diyarbakırspor'un Süper Lige çıkması tam da bu yeni donemin, sözde "barış süreci"nin politikalarının sonucudur. Daha önceki yıllarda –ve bugün de–, elbette Kuzey Kurdistan illerinden birinci ligde yeralan başka takımlar vardı, vardır. Fakat bunlar amaca uygun araç olma bakımından devletin hızını artıran takımlar özelliğine yeterince sahip değil. Ne Gaziantep ne de Erzurum ve diğerleri ulusal mücadeleden geniş kitleleri uzak tutmak için istenilen etkiyi verecek yapıya sahip bulunmuyorlar/dı

Tabii ki böyleleri de hiç yoktan iyiydi ve işlerini kolaşlaştırıyordu; fakat bunlarla yetinilemezdi. Böyle bir hesap yapan TC, politikanın futbola yön vermesiyle "barış ortamının" takımının hemen Süper Lig'e geçmesine karar verdi. Lig bitiminde devletin tepesinde alınan karar gerçekleşmişti ve Diyarbakırspor Süper Lig'in yeni takımlarından birisi olmuştu!

Bu kentin futbol takımının Süper Lig'e dahil edilmesi sıradan bir olay olarak kalamazdı, devlet bunun çok iyi farkındaydı. Desteğin, taraftarın yelpazesininin çok geniş olacağını iyi biliyordu. Ve nitekim hesapta hata yapılmadığı kısa sürede anlaşıldı.

Diyarbakırspor'u kitlelere empoze etmede çok geniş kesimler yönlendirme çalışması yapıyor. Kimine göre "Kürt takımı", bazıları için "Kürt şehrinin takımı", "bölgenin takımı", "bizim takım" vb. sahiplenmelerle taraftarı olunmakta ve takım desteklenmektedir. Bu parolalar altında takımlarına sahip çıkanların içinde kendilerince ulusalcı iddiasında olanlar da yok değil. Tıpkı Kani Yılmaz gibi... Bir yazısında, bazı kaba gerçekliklere dikkat çektikten sonra şöyle diyor:

"Biz de Diyarbakırspor'u destekliyoruz. En büyük Kürt şehrinin takımı bizim de takımımızdır. ... Diyarbakırspor Diyarbakırlılarındır. Diyarbakırspor'u destekliyoruz ve birinci ligde başarılar diliyoruz." (Özgür Politika, 22 Ağustos 2001)

Hal böyle olunca, Kani Yılmaz'ın yazdığı gazetede "Diyarbakırspor evde" ya da "lideri devirdi, oyunuyla parmak ısırttı" türünden yazıların, manşetlerin yer alması gayet normaldır, hatta azdır bile .

Artık gelinen yerde, ulusalcı geçineninden, sıradan Amedliye... yakından-uzaktan Diyarbakırspor'a ilgisi olan herkesin sevinci ve üzüntüsü ortaklaşacak; Diyarbakırspor galibiyeti ile sevinç çığlıkları atılacak ve yine Diyarbakırspor mağlubiyetiyle de üzüntü sahneleri eksik olmayacak! Sevinci de üzüntüyü de gören sömürgeci Türk devleti yaptığı işin hanesine kattıkları ile övünecek; ne denli "birleştirici" olduğunu ("Ah bir de Gaffar sağ olaydı da, iki Kürtçe tezahüratla seyircinin arasına dalsaydı, ne de yaman tutururduk bu işi!" diyenleri varsa da!) hergün tekrarlayıp duracak!

Elbette isteyen istediği takımı destekleyebilir. Şu ya da bu takımın/takımların desteklenip desteklenmeyeceği bizim meselemiz değildir. Mesele, ülkemiz somutunda Türk sömürgeci devletinin futbol üzerinden gerçekleştirdiği kıyımı görmek, asimilasyonun farkında olmak, spor ve eğitim adı altında yoğun Türkleştirme çalışmalarının bilincinde olmaktır. Çok bariz olarak Diyarbakırspor takımı uzerinden Kuzey Kürdistan somutunda Amed merkezli kitleleri (özellikle gençliği) yalıtma, sisteme entegre etme ve tabir uygunsa ev ile stadyum arasına sıkıştırma vb. politikalarının yarattığı tahribatı görmek, buna karşı mücadele etmektir. İş Diyarbakırspor'u destekleyip-desteklememe darlığına düşülmeden ele alınmalıdır. Ulusal mucadelenin dünü ve bugünü bakımından önemli bir kimliğe / konuma sahip bu kent nezdinde devletin futbolu, evet Diyarbakırspor'u kullanarak kitleleri sisteme dahil etme; evet onları kendi kaderlerine razı etme planını bilince çıkarmak gerekiyor Sömürgeci devletin bu planına tavır alınması, işin bu tarafının öne çıkarılarak gençliğin kazanılması gerekiyor. Kurt ulusunun özgürlüğü ve ülkenin bağımsızlığı için devrimin kaçınılmazlığını kitlelere, evet sporseverlere ve somut olarak Diyarbakırspor'u destekleyenlere anlatmak, kavratmak ve onları mücadele saflara çekmek tek doğru siyasettir. Yoksa Diyarbakırsporculuk yapmak değil!

Eylül 2001 ✗

"Demokratik Türkiye, İnsanca Yaşam Mitingi" yapıldı...

28 Temmuz günü Ankara'da Türk Mimar Mühendisler Odaları Birliği'nin (TMMOB) merkezi olarak aldığı karar sonucu Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin değişik şehirlerinden Mühendisler ve Mimarlar Ankara'ya gelerek mitinglerini yaptılar. Miting için çıkarılan afişte, "Ülkemize, mesleğimize ve onurumuza sahip çıkıyoruz-Demokratik Türkiye İnsanca Yaşam Mitingi" sloganları yazılıydı.

Bu mitinge 2300-2700 arası beyaz yakalı katıldı. TMMOB'nin üye sayısı yaklaşık 250 bin olarak alındığında ve kayıtlı üyelerin dışında yaklaşık 500 bin Mimar ve Mühendisin olduğu bilindiğinde mitinge katılımın düşük olduğunu söylemek haksızlık olmaz. Kimi arkadaşlar tatil dönemine rast geldi şeklinde az katılımı olumlu göstermeye çalışsalar bile sonuçta birşey değişmiyor.

Bu mitinge biz de az sayıda insanla katıldık ve beyaz yakalıların bu ekonomik kriz dönemindeki sorunlarını ortaklaştığımızı ve sermayenin karşısında bir sınıf olarak durduğumuzu göstermek için Ankara'daki eylemde yerimizi aldık.

Eylem sırasında şu odalar vardı; Şehir Planlamacıları, Çevre Mühendisleri, Elektrik Mühendisleri, İnşaat Mühendisleri, Harita ve Kadastro Mühendisleri, Jeoloji Mühendisleri, Kimya Mühendisleri, Maden Mühendisleri, Makine Mühendisleri, Ziraat Mühendisleri, Tekstil Mühendisleri, Metalurji Mühendisleri, Orman Mühendisleri, Metalurji Mühendisleri Odaları.

Eylem sırasında atılan sloganlar şunlardı; "Üreten biziz yöneten de biz olacağız; Savaşa değil eğitime bütçe; MAI, MIGA ve TAHKIME Hayır; Yaşasın demokrasi mücadelemiz; Sahte Sendika Yasasına Hayır; Mimarlar Mühendisler Örgütlenin; Ne MAI, Ne MIGA, ne TAHKİM Bağımsız Türkiye; İçerde dışarda hücreleri parçala; Kahrolsun IMF, kahrolsun emperyalizm; Emekçiye değil IMF'ye barikat; Devrimci tutsaklar teslim alınamaz, Bedel ödedik bedel ödeteceğiz; Yaşasın Devrim ve Sosyalizm; Yaşasın Bağımsız Demokratik Türkiye; Nemalar ödensin; Mimar Mühendisler susmayacak; İşten çıkartmalara son; Kriz'in yükü tekellere; IMF defol bu memleket bizim; Yaşasın iş ekmek özgürlük mücadelemiz; Yolsuzluğa ve yoksulluğa hayır; İş ekmek özgürlük yoksa barış ta yok, Üreten Türkiye istiyoruz; Parasız bilimsel demokratik eğitim; Parasız eğitim parasız sağlık; Mühendisler mimarlar emek cephesinde; Milyonlar aç işsiz yaşasın küresel direniş; IMF değil üretenler yönetsin, Özelleştirmeye Hayır; Mimarlar mühendisler sendikal mücadeleye; Yağmaya talana sömürüye son; Emekçiler Birleşin İktıdara yerleşın; IMF defol bu dünya bizim; emekçiyiz haklıyız kazanacağız; Kahrolsun ücretli kölelik düzeni; Sermayeye karşı tek yumruk tek barikat; Kurtuluş Dervişle değil işçilerle gelecek; İnsanca bir yaşam devrimle gelecek; Yaşasın Halkların kardeşliği; işçilerin birliği sermayeyi yenecek..." ve yazamadığım bazı sloganlar!

Sloganlar aslında değişik kortejlerde bulunan eylemciler tarafından atılıyordu. TMMOB merkezi tarafından atılan sloganlar ise esasında reformist ve yer yer milliyetçi içeriğe sahipti. Kortejde yürürken kendimize yakın bulduğumuz insanlarla bu reformist sloganlara alternatif olarak sloganlar üretmeye çalışıyorduk. Bu her zaman kolay olmuyor... ama yine de oluyor... Mesela, "emekçiler birleşin iktidara yerleşin" sloganı bizim olduğumuz yerde geldi. Ya da TMMOB sınıfın birliğini sağlama noktasında pek de iştahlı görünmüyor, o zaman da "mimarlar mühendisler sendikal mücadeleye" sloganı atıldı... vb. Mesela, bir grup "İnsanca Yaşam Devrimle Gelecek" sloganını attığında birlikte davranıyorduk.

Bu tabii ki her zaman sorunsuz olmuyor... miting alanına girerken "işçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganını yeni bir şekilde attırmaya çalışan arkadaşa ve gruba dönük olarak miting sorumlularından birisi "20 slogan belirlenmiş ya bunları atarsınız ya da defolup gidersiniz" şeklinde Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı ve ÖDP'li zat böyle bir tavır takınabiliyordu... Bu provakasyona alet olmamak için epey tecrübeli olmak gerekiyor ve burada kavga çıkmadı. Miting yerinde yine 20 sloganın içerisinde olmayan devrimci bir slogan atıldığında otobüsün üstündeki bir yönetici ortak sloganlar atılsın, başka sloganlar atılmasın şeklinde tavır takınınca bizim de içinde olduğumuz grup inadına bu sloganı attık ve defalarca tekrarladık... tabii ki çok bozuldular eylem düzenleyicileri, ama nafile... alandaki adamlarına otobüs üzerinden kaş-göz işaretleri ile şunları susturun dercesine tavır takınılması da bir işe yarayamadı... ama oluyor.

Eylemi düzenleyenler, her şehirden gelecek mimar

ve mühendislerin kendi meslek odaları ile birlikte gelmelerini ve alanda da birlikte yürümelerini emretmişler. Buna uymayanları da uyarmışlar. Denizli'den eyleme katılmak isteyen arkadaşlar her odanın pankartı yerine İKK(İl Koordinasyon Kurulu) pankartı ile gelmek istediklerini söylemişler ve TMMOB yürütme kurulu(1) "bunu yapamazsınız" diyerek bunu engellemiş... Fakat bu yasakları dinlemeyenler de vardı... Kuzey Kürdistan'dan gelen arkadaşlar Van, Diyarbakır, Adıyaman İKK'ları yürütme kurulunun bu dayatmacı tavrına rağmen mitinge ortak pankartları ile geldiler. Bunu eylem alanında da engellemek isteyenler çıktı ve fakat başarılı olamadılar. Biz de miting alanında ve girişinde bu arkadaşlarımızı özel olarak destekledik. Kürtçe ve Türkçe "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganını attık ve attırdık. Gayet de ilgi topladı Tabii ki onlar da "Bıji aşıti" ve "Demokratik Cumhuriyet Barışla gelecek" şeklinde sloganlarını biraz daha gür haykırdılar; ama bu sloganı atarken de sanki "Demokratik cumhuriyet devrimle kurulacaktır" dercesine bir ses kulaklarımızda çınlıyordu...

Her meslek odasının kendi pankartı ile eyleme gelmesi zaten varolan mesleki ayrımcılığı daha da körükleyen bir işlev gördüğünden, ortak yanların öne çıkarıldığı ve ortaklaşa davranarak, ortak sloganlar atarak yürümenin daha olumlu olduğunu burada söylemek gerekiyor.

Eyleme dışarıdan destek yok denecek kadar azdı. Nakliyat-İş Sendikası, KESK ve bir grup öğrenciden oluşan çok az sayıda arkadaş eyleme destek vermişti.

Gelecek dönemde daha etkin bir şekilde kafa emekçileri ile kol emekçilerinin eylem içerisindeki birlikteliğini sağlamak için mücadele vermek gerekir. Kafa emekçileri işçi sınıfının bir bileşeni olarak her geçen gün ücretli çalışanlar olarak yoksulluğa ve işsizliğe mahkûm edilmektedirler. Bu arkadaşlarımızı Bolşevizmin saflarına çekmek için çalışmak gerekiyor, çalışıyoruz.

Xwandîyare Stêrka Bolşewîk
Li Estenbol'ê
5 ê Tebax ê 2001 ✘

(1) Bu kurul ÖDP'li ve CHP'li olup da ÖDP'li görünenlerin oluşturduğu bir kurul. TMMOB yönetim kurulu içerisinde tepeden inmeci bir şekilde karar alarak odaların bu karara uyması şeklindeki yaklaşımı yanlış bulduklarını ve tabanın görüşü alındıktan sonra uygun bir zamanda miting yapılmasını söylemişlerdir. Fakat, yürutme kurulu eylem kararını aldıktan sonra, kararı bu arkadaşlara bildirince onlar da bu temelde karşı duruyorlar. Bunun için TMMOB yönetimi değil "yürütmesi" demek gerekiyor eylem sorumluları için!

Geçen sayımız baskıya girdikten sonra elimize geçen ve öğretici yanları bulunan iki okur mektubunu gecikmiş olsa da aşağıda yayınlamayı gerekli görüyoruz.

stêrka bolşewîk

8 Mart 2001 İstanbul

Bu yıl İstanbul'da geniş bir yelpaze "2001'de kadına yönelik şiddete, tecrite, yoksulluğa, ayrımcılığa karşı" bir slogan çerçevesinde birleşerek Perpa'nın arkasından Abide-i Hürriyet-Şişli meydanına yürüdü. Eyleme yaklaşık 6500 kişi katıldı.

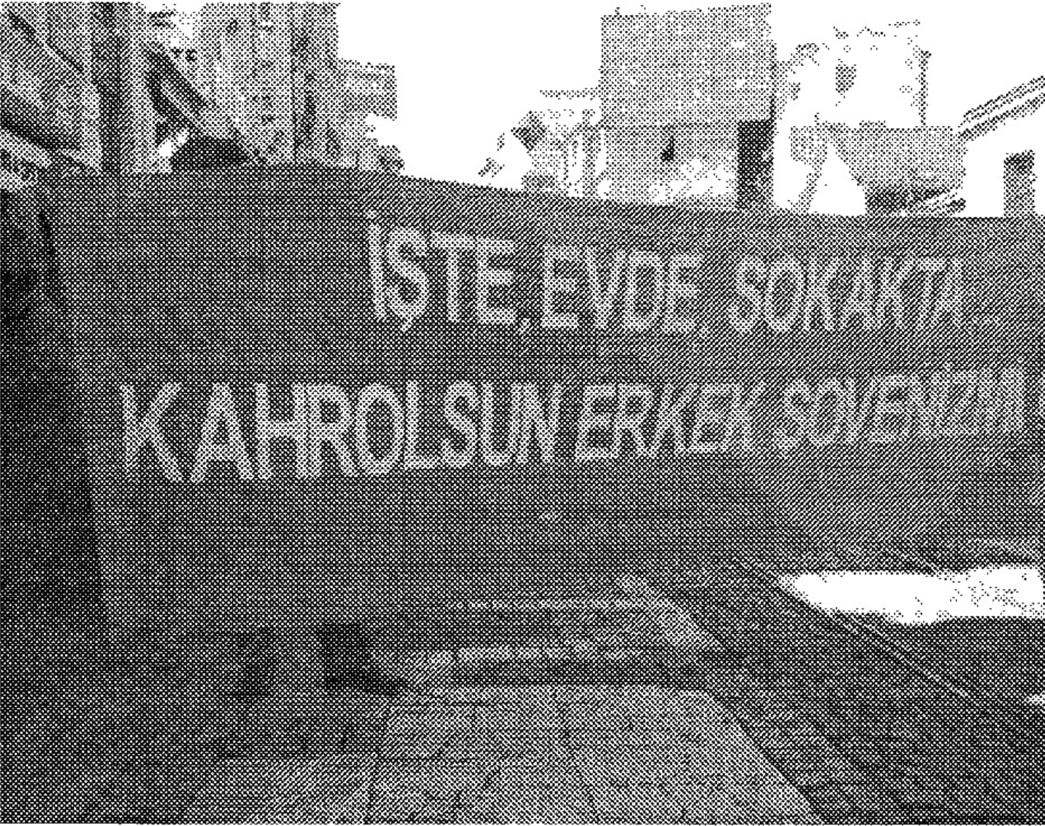
En önde kortej yalnızca kadınlardan oluşturulmuştu. Bu kesim içerisinde Mor Çatı'lı feministlerden marksist-leninist kadın çevrelerine kadar geniş yelpaze yer alıyordu. Bir taraftan feministler tarafından kendilerine has sloganlar atılırken, diğer taraftan esasta emekçi kadınların bugünkü güncel taleplerini dile getiren sloganların yanında, bugünkü faşist burjuva düzenini eleştiren, onun barbar düzeni karşısında Sosyalizm alternatifini koyan sloganlar atılıyordu. Yine bir taraftan enternasyonalist duruş sergilenirken, diğer taraftan yürüyüşün yarısını oluşturan değişik çevrelerden Kürt kadınlarının reformist Kürt milliyetçisi talepleri kendisini ifade ediyordu.

Kadınlardan oluşan kortejin arkasında yaklaşık 2500-3000 kişiden oluşan, çoğunluğunu erkeklerin oluşturduğu kadınlı-erkekli karma kortej vardı. Bu kortejin içindeki bir bölüm grup, emekçi kadınların kendi özgün bloklarını kurmalarını yanlış bulduklarından, kadınlı-erkekli yürümenin tek doğru marksist-leninist tavır olacağını düşünerek, bir anlamda "alternatif" bir blokla yürümüşlerdi. 8 Mart öncesi tartışmaları izleyebildiğimiz kadarı ile, EMEP salt kadınlardan oluşan bir blok kurarak yürümenin yanlış olduğunu savunarak ortak eylemden ayrılmışlardı. Yine bir bölüm feminist de orada-burada yürüyüşün mümkünse erkeksiz yapılmasını savunmuşlardı. Hatta yürüyüş alanına girişimizde görevli bazı kadınlar, rica ederek, "Eylem komitesinin kararının olduğunu, bu karara göre Abide-i Hürriyet

Meydanı tarafından yürüyüş alanına erkeklerin giremiyeceğini, mümkün ise buraya kadar gelen erkeklerin Perpa tarafındaki giriş yerinden alana girmesini, çünkü karma kortejin orada olacağını" söylediler.

Bu, pratikte uzun bir mesafeyi dolanarak yürüme anlamına gelecekti. "Bu tavır yanlıştır; çünkü isteyenin Perpa tarafından eylemin başlangıç yerine girilse bile yine kadınların oluşturduğu kortej yerine girilebileceği" belirtıldikten sonra, görevlilerin izniyle yürüyüş alanına Abide-i Hürriyet Meydanı tarafından girmiş olduk. Ama sonuçta yürüyüş ne erkeksiz oldu ve ne de salt erkekli oldu... böyle olması bir değişiklikti ve daha iyi örgütlenebilirse gelecekte daha da iyi olacaktır.

Bu genel bilgilerden sonra bu eyleme damgasını vuran Kürt kadınlarının yoğunluğu, renkliliği, çeşitliliği görevlerimizi yerine getirirken daha seçmeci davranmamız gerektiğini bana gösterdi. Bundan dolayı geçmişte yaptığımız tespitler ışığında şöyle bir değerlendirmede bulunmak istiyorum.

Bilindiği gibi Bolşevikler olarak Kuzey Kürdistan örgütlenmesinin kendine has özelliklerinden ötürü örgütlenmenin yeni bir ayağını oluşturma kararı alındı ve bunun için Partîya Bolşewik (Kurdıstana Bakur) PB (KB) örgütlenmesine dönük bir çalışmanın içerisine girdik. Bu tespitin doğruluğu çok açık bir şekilde pratikte bir kez daha kendisini göstermektedir. Bugün İstanbul gibi bir metropolde Kürt milliyetçısi reformist akımların siyasetteki yanlışlarını benimsemeyen, doğru bulmayan ve fakat "Türk solu" olarak tanımladıkları devrimci-oportunist yapılanmalar içerisinde yer almayan çok sayıda Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçi vardır. Bu işçi ve emekçilerin yeni bir alternatifle buluşturulmaları çok önemlidir. Bu konuda bizler yeterli değiliz.

PB(KB)'un örgütlenmesini yapacak kadro sayısının yetersizliği kendisini bu eylemlerde de göstermektedir. Bu eylem içerisinde tüm iyi niyetli çalışmalara rağmen bu alana dönük propaganda ve ajitasyonun yeterince yapılamadığı görülmektedir. Bu anlamda, bu alana dönük çalışmanın ihtiyacı doğru bir şekilde değerlendirilip gerekli önlemler alınmalı ve yeni propaganda ajitasyon malzemeleri yaratılmalıdır. Tek tek görüşmelerde, kişilerle ilişkilerde bu toprağın verimli olduğunu görebiliyoruz. Yeter ki zamanında tohum ekebilecek ve ektiğini biçebilecek bilinçli tarımcılar çalışabilsin. Bu eylem içerisinde kendısını "Anadolu kadınları" adı ile anan ve kuşlama yapan bir yapılanma da ortaya çıktı Bunların tam neyi hedeflediklerini bilmiyorum ama, bunlar hep sözümona yeni arayışlardır. Halbuki bizim çizdiğimiz plan doğrudur ve yeter ki biraz daha dikkatli bir şekilde uygun araç ve gereçleri yaratalım ve yapı ustalarını zamanında görevlendirebilelim... Mesela, bu eylem için PB(KB) ya da Stêrka Bolşewîk adına kuşlama hazırlanılıp dağıtılabilinirdi. Ya da gelecekte bu alana dönük legal propaganda malzemelerinin çıkarılmasına çalışılabilinir. Tüm bunların güç ve imkanlarla bağıntılı olduğunu düşünüyorum ve fakat bu konuda atılmış bulunan kimi doğru adımların daha da hızlandırılmasının sorunu daha iyi çözmeye yardımcı olabileceğini düşünüyorum.

Bu eylem göstermiştir ki, **amaca ulaşmak için daha fazla yapı ustalarına ihtiyaç var...** Bunun için özel çalışmalar yapılmalı ve aynı zamanda da eldeki yapı ustalarını, verimliliğin daha da yüksek olduğu alanlara yoğunlaştırmamız, daha hızlı gelişmemizin de aracı olacaktır.

İstanbul'dan bir
PB(KB) taraftarı
Mart 2001 **X**

F tiplerinin Hitler faşizminin toplama kampları ile aynılaştırılması üzerine notlar...

Kuzey Kürdistan-Türkiye bir halklar hapishanesidir. TC kurulduğundan bu yana kendisine muhalif olan herkes üzerinde baskı, terör uygulamaktadır. Devletin resmi ideolojisi olan Kemalizm çerçevesinin dışına çıkan, egemen düşünceye uygun düşünmeyen insanlar, yazarlar, gazeteciler, en başta da devrimciler, komünistler zindanlara atılmaktadır. İnsanlar yargısız infazlarla yokedilmekte, gözaltında kaybedilmektedir. Kısacası TC, faşizmin hüküm sürdüğü, faşist bir devlettir.

Sömürü ve baskıya karşı mücadele eden devrimciler, demokratlar, komünistler zindanlara atılıp ve devrimciler üzerinde korkunç baskı uygulanırken, devrimciler, komünistler doğal olarak bu faşist yaptırımlara karşı mücadele etmektedirler.

Faşist Türk devleti sürdürdüğü saldırılar sonucu, devrimcileri teslim alma ve onları izole etmek için F tipi cezaevlerini gündeme getirdi. Buna karşı devrimciler direndiler. 20 Ekim 2000 tarihinde TKP(ML), DHKP-C ve TKİP örgütlerinden devrimci tutsaklar F tipi saldırısına karşı açlık grevleri başlattılar. Bu açlık grevleri daha sonra ölüm oruçlarına dönüştürüldü.

Faşist Türk devleti 19 Aralık 2000 tarihinde devrimcilerin ölüm orucunu sürdürdükleri cezaevlerinde bir katliam gerçekleştirdi. Katliam sonucu onlarca devrimci yaşamını yitirdi Katliamın ertesinde devrimciler F tipi cezaevlerine nakledildi. Devrimciler katliam ertesinde de ölüm oruçlarını sürdürmeye devam ettiler. Bir dizi devrimci örgüt ise başladıkları destek amaçlı açlık grevlerini, ölüm oruçlarına dönüştürdü. Devrimciler gerçekleştirilen katliam sonucu kendi iradelerinin teslim alınamayacağını düşmana bir kez daha gösterdiler.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşist Türk devletinin cezaevleri politikasına karşı mücadele eden devrimcilerin büyük çoğunluğu, bu cezaevlerinin nazi kampları olduğunun propagandasını yaptılar, yapmaya devam ediyorlar. Cezaevlerini nazi kampları ile eşitlemek pratik olarak nazi vahşetinin küçümsenmesi anlamına gelir.

Toplama Kampları (Konzentrationslager), gerçekte ise İmha Kampları (Vernichtungslager), Nazilerin iktidara geldiği 1933 yılından itibaren uygulanmaya konuldu. Toplama Kampları'nın amacı, hazırlanan özel tüzükte şöyle açıklanıyordu: *"Alman milli bünyesine zararlı oldukları anlaşılmış olan ve görüşlerinin değişmesi ihtimali görülmeyen unsurlar, geçici olarak zararlaştırılarak işe yarar vatandaşlar haline getirilmek üzere buralarda tutulacaktır."* Görüldüğü gibi Alman milli bünyesine zararlı olan ve kendileri gibi düşünmeyen, "işe yarar vatandaşlar haline getirilmek üzere" bu temerküz kamplarına alınıyorlardı.

1935'e gelindiğinde, Almanya'da kapasiteleri 7 ile 9 bin arasında değişen 7 büyük toplama kampı vardı. Buradaki tutukluların yüzde 90'ını, komünistler, "sol" sosyal-demokratlar ve sendikacılar oluşturuyordu. 1937'den sonra suçlu grupları çeşitlendirildi ve geniş çaplı bir tutuklama dalgası geldi. Bu çeşitlemeyle birlikte, tutuklu üniformalarının göğüslerine dikilen üçgen amblemler de renklendirilerek çeşitlendi. Siyasal tutuklular kırmızı, Yehova Şahitleri eflatun, "asosyaller" siyah, adi suçlular yeşil, eşcinseller pembe, Sinti Romanlar kahverengi, iltica ettikleri ülkelerden geri döndüklerinde yakalanmış Almanlar mavi üçgen, Yahudiler sarı siyon yıldızı takıyorlardı. Bazı toplama kamplarında, kamp numarası mahkumun koluna dövme ile işleniyordu.

İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasıyla birlikte Toplama Kampları'nın sayısı arttı. Kamplar savaş esirleriyle doldu. Üstüste bir çok büyük kamp inşa edildi. Yeni toplama kampları politikası, tutukluları ucuz emek gücü olarak değerlendirme perspektifine dayanıyordu. Mart 1942'de, SS bünyesindeki "iktisadi işler idare amirligi"ne bütün kamplarda faaliyet hakkı tanındı. Hemen bütün Alman ağır sanayi tröstleri, "iktisadi işler amirligi"nin gözetimi altında, belirli toplama kampları yakınlarında "Çalışma Kampları" kurdular. Savaşın sonunda sayıları 500'e yaklaşmış olan bu "Çalışma Kampları"nda, gunde 12 saat çalıştırılan savaş esirleri, Alman sanayisi için muazzam miktarlarda artı-değer ürettiler.

Naziler Toplama Kampları'nda gazla öldürme yöntemini de kullanıyorlardı. Nazilerin çok gizli ötenazi programını yürüten SS hekimlerince geliştirilmişti. Auschwitz, nazi toplama kamplarının en büyüklerinden ve en ünlülerinden biri ve Yahudilere karşı

girişilen soykırımın simgesidir. Auschwitz kampı 100 bin kişilik kapasitesiyle Nazilerin en büyük toplama kampıydı. Buraya Avrupa'nın heryerinden getirilen Yahudilerin çalışabilecek durumda olanları ayrıldıktan sonra, diğer Yahudiler gaz odalarına gönderiliyordu. Çalışabilecek durumda olanlar, kampa gelenlerin dörte birini oluşturuyorlardı. Gaz odalarında ölüm büyük acılar içinde kıvrandıktan sonra 32 dakikada gerçekleşiyordu

Naziler Yahudilere karşı bilinçli programlı bir soykırım uyguladılar. Nazilerin hedefi Avrupa'daki 11 milyon Yahudiyi tamamen yok etmekti. Bu hedefle yapılan soykırımda Naziler toplam 6 milyon Yahudiyi yokettiler.

Nazılerin ilkbaşta Toplama Kampları olarak oluşturduğu kamplar, süreç içinde gerçek amaçlarına uygun olarak Imha Kamplarına (Vernichtungslager) dönüştürüldü. Polonya' da kurulan dört İmha Kampı, Belzec, Sobibor, Treblinka ve Chelmno-Kulm, yalnızca kitlesel öldürmeler ıçın öngörulmüştü. En büyük iki İmha Kampı olan Auschwıtz-Birkenau ile Lublin-Majdanek'de ise, buraya nakledilen Yahudilerin çalışabilir durumda olanları tükenene kadar çalıştırılıyor, çalışacak durumda olmayanlar ise, doğrudan doğruya gaz odalarına gönderılıyor ve Sıklon B gazıyla katlediliyorlardı. Avrupa'nın dört bir yanından, yığınlar halinde vagonlara tıkılarak Auschwitz, Majdanek ve diğer kamplara nakledilen Yahudilerin bir bölümü, zaten yolda can verdi. SS hekımlerınce "sağlam" sayılarak çalıştırılan 400 bin kişinin ortalama ömrü, 4-5 ay oldu.

Hitler iktidara geldikten sonra, Komünistler, Sinti Romanlar, Yahudiler, "muhalif", aykırı ve ahlaken ırksal olarak "aşağı" sayılan her topluluk, her birey hapsedıldı, köleleştirilmeye çalışıldı ve yok edildi. Alman nazızmıne göre en üstün ırk Alman ırkı idi. Onlara göre "aşağı ırklar" "yüksek ırklara" hizmet etmeli idiler. Hitler faşizmi bu faşist idelojiyı pratikte uyguladı. Bunun en açık örneği temerküz kamplarında toplanan insanların "çalıştırılarak öldürülmesi"dir.

Nazilerin Toplama Kampları'nda uyguladıkları vahşeti anlatmak içın sayfalar yetmez. Ama buraya kadar anlattıklarımızdan bir sonuç ortaya çıkar. Nazilerın İmha Kampları'nda uyguladıkları bilinçli yoketme ve uyguladıkları vahşet Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki cezaevleri ıle aynılaştırılamaz.

Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimcilerin F tıpi cezaevleri saldırısına karşı mücadele etmeleri, teslım olmamaları, devrimci onurlarını korumaları ve devletin teslim alma yontemıne karşı mucadele etmelerı doğrudur. Devrimcilerin faşıst yaptırımlara karşı mücadele etmelerı ve kararlı tavır sergilemeleri tüm ınsanlara örnek olması gereken bir tavırdır. Devrimcilerın haklı mücadelesini desteklemek ve bu mücadelenin yanında yer almak görevdir.

Bu haklı mücadelenin yanında yer almak, devrimci örgütlerin ajıtasyon ve propagandalarında kitlelere taşıdığı yanlış bilincin yanında yer almak anlamına gelmez.

F tipi cezaevlerine karşı mücadele edilirken; "F tipı Nazı Kampıdır" gıbı yanlış bir bilinç taşımak doğru degıldir. Yukarıda Nazi Kampları hakkında bilgi verirken, bu kamplarda uygulanan vahşeti ve bilinçli yoketme siyasetini açıklamaya çalıştık. F tipi Nazi Kampları ile kıyaslanamaz. Böylesı bir aynılaştırma niyetten bağımsız olarak, Nazi Kamplarında uygulanan bilinçli endüstriyel ve kıtlesel yoketmeyi küçümseme anlamına gelir. Toparlarsak; Nazi Kamplarında Komünistler, anti-faşistler, Yahudiler, Roma-Sinti'ler vb. bılınçlı olarak yok edilmiştir. Avrupa'da yaşayan 6 milyon Yahudı bu toplama kamplarında yok edilmıştir Nazi Kampları ile Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki cezaevleri aynılaştırılamaz. Devrimci örgütlerin bu bağıntıda kitlelere taşıdığı bilinç yanlış bir bilinçtir.

Bir Sterka Bolşevik okuru
Mayıs 2001 ✗

SALA 1917

Kela şahıya rojên Sıbatê xwe dani. Bêmanabûna şer ji her kesi re êdi eşkere bû, lê dîsa, dı gel vê yekê dom dıkır. "Qeyser êdi ne maye, lê.. Hıkumeta Mıweqet hıkım dıke." Û tabûrên nû rêdıkırın enıyê.

Lı mitınga (lı hevgıhanên mezın), Menşevık û Eser (Cıvata xwedıyê arda yên ıştıraki, malpardar) xwe tev dıdan û armancên xwe bı qırın belav dıkırın: "Şer heya serdestıya dawin!".

Esker, lı cıyê xwe melûl û dılşkesti dıman, bê deng guh dıdan gotaran, bê dıl û bı sısti, dıhıştın ku wan rêkın enıya şer. Û lı enıyê, grûya (qıtea) êrişi dıjmın ne dıbır û dıxwest ku wan vegerinın welatê wan, Rûsıya.

Fermendari, ji bo ıtaeta wan, Kozak û Jûnkera (şagırdên dıbıstanên cengê) rêdıkırın.

Jı Rûsıya, dı ser çıyan re xeberên bêbexti û bırçibûnê, dıhatın. Xeyıd, gıli, û gazın, ji enıyê, dıgıhaştın paşıya wê û dı nav esker û emeleyan de, belav dıbûn

Dı nav van dılêşi û gazına de, zerûrıyeta bı tehdid xwe da bıhistın "Êdi şer rawestinın! Me vegerinın mal!".

Drûjana me a Qefqasıya, hıngê, lı Sarıqamış dıxebıti. Dı nav me de gelek elemanên Rûsıya hebûn, lê herweki hıkûmeta Qeyser bı wan ba wer ne bû, çek ne dıda wan û ew dı işên avahi û çêkırına rıyan de, dıdan şıxulandın.

Cejna yekê Gulanê, (Cejna Xebatkara) nêzik dıbû. Teşkılata Bolşevikan a bı dızı ji ku ez lê de bûm, bı dıl û can xwe jı vê rojê re pêk tanı. Me qerar da ku ernê Seyranekê Gulanê û mitingekê pêk binın, rêçıka Bolşevikan bıdın zanin û ji esker û xebatkera re, çıma Hıkumeta Mıweqet şer ne dısekınand, bıdın fehım kırın.

Armancên me ev bûn: "Rawestandına şer. Aşitıyeke bê ılhaq û terxis kırına Ordıyê." wek endamê teşkilata bı dızi, karê mın ew bû ku ez dı nav xelkê bajêr de beyaname û gazıyên Komunistan belav bıkım.

Bı kıncên mınên kurmanci, tu kes ji mın bı şıbhe ne dıbû. Bı kum û destmal û bı şal û şapıkên xwe ve, serbest, ez lı nav bajêr dıgerıyam û lı cıyên, ji berê de tayın bûyi, ez rasti hevalên xwe dıbûm. Beyaname û kıtêbokan dıdan wan

Bı roj em dı nav rêlê de dıxebıtin û êvarê ez vedıgerıyam bajêr

Carekê, gava bêrikên mın tıje beyaname ez ji holika xwe derdıketım, lı ber sênca relê, rastı hevalê xwe yê Drûjana, eleman Şıneydır, hatım. Mın bala xwe da bû ku, ew her gav, her wekı bı tesadıfi. Lı wê, rasti mın dıbû, heya ez ji ber çavên wi wında bıbım lı mın dınêri, her wekı dıxwest mın ji casosan bıparêze...

Ez sekınım û bala xwe dayê. Ew keni û nêzikı mın bû:

– Tu dıçı? Ewi gote mın û lı dora xwe nêrı.

– Ez dıçım. Û tu ji, ji xwe re dıgeri?...

– Ez dıgerım. Şıneydir kenı: Ereb, Mın ji bı xwe re bıbe!

Dıltengı nişan da û sor bû. Mın baş lı çavên wi nêri u gotê·

– Bı ku da?

– Bajêr...

– Çıma?!!

– Ezê bı te re bım. Ez dızanım...

– Tu çı dızani? Bêje...

Şınaydır keni.

– Metırse xeber bıde!

– Ezê ji çı bıtırsım ? Ez dızanım... Ez ji zûda dızanım, hêdıka gotê guhê mın û destê xwe lı bêrika mın xıst... Here, Ereb, bı dıleki xurt here! Ez lıvır ım.. Û Şıneydır, bı fikandınê, dı ber sêncê re meşıya.

Ez ketım dû wi, ew gırt û gotê:

– Şıneydır!

– Çi ye?

– Te gotıye hınekan?

– Tu din i.. Gelo yek dıkare vi tışti bıbêje her kesi?!

Ev dı şeva Yekê Gulanê de bû. Mın ji wê bı şûnda êdı Şıneydır ne di. Gava ez gıhaştım bajêr, mın beyanameya dan hevaleki xwe ku lı benda mın bû, û berê xwe da ıstasyona Sarıqamış da ku bıkevım nav eskera ku, ji bo bıhıstına xeberên Rûsıya, lı wê kom dıbûn.

Lı istasıyon mın lıhevgıhaneke gewre di Bı nêzikayi, hemû lekên leşkergehê lı wê kom bû bûn. Meydana lı ber ıstasyon tıje xelk bû. Cıvin lı ser vi tışti hatıbû xwestın: Pakêtên ku ji eskera re ji Rûsya hatıbûn rêkırın, dı rê de rızıya bûn, û gava gıhaştıbûn Sariqamiş, mıdirê ıstasıyon ew ji wagona avêtıbûn, ji ber ku êdi bı kêri tu tışti ne dıhatın.

Tımam dı vê gavê de, yekinekê rêdıkırın enıyê. Eskera pakêtên rızıyayı ditın, ji enıra xwe çûn lı mıdir xıstın û mitingek pêkanin. Qebûl ne dıkırın herın cehpê û dıxwestın ku wan vegerinin malên wan. Gelek dıaxaftın û ser gerım bûn.

Gotarên wan gelek tesir lı mın dıkır. Bı leza şabûnê ez dılerızim Dılê mın pır dıxwest ku ez derkevım pêşıya van eskeran ku bê rawestan, xwe tev dıdan. Qıweteke ne nas, ez, ber bı senduqa ve ku menberek pêk tani, avêtım. Eskereki ez sekınandım.

– Bra, ez dıxwazım xeber bıdım, ez bolşevik ım!..

Keni û destê xwe da mın. Ez derketım ser sendûqa. Lı wê qıyafeta mın a Kurdi, bı kum û desmal û bı şal û şapık, eskera eleqedar kırın. Lı dora mın her kes xwe ker kır.

– Xeber bıde esker gote mın, lê bı dengeki bılınd, da ku herkes te bıbıhise!

Bı qetandın û nivqûrci kırına pırsên rûsi, mın dest bı axaftıne kır, û, dı nav çend salên dawin de, mın çi dibûn û hıskırıbûn, gotın wan. Mın gote ku, berê Qeyser em dıxenıxandın, lê nıhu, lı şûna wi, bajarıyên dewlemend, beg û axa me dıxenıqının u me rêdıkın mırınê. Dıvê ku em wan ji hıkım bavêjın ê vegerın malên xwe.

– Ev tırk e! Zabıtekı lewt lewt kır, derket ser mınberê û hate mın.

Eskera lê kır qirin: "Dêstê xwe dırêji meke!"

Ez ji ser sendûqa hatım xwar û dı nav xelkê de wında bûm.

Mıting heya mıqdarekê ji şevê ji dom kır.

Bı şev dereng, ji tiştên ku mın kırıbûn kêfxweş, dı kolana ıstasıyona teng re, ez vedigerıyam holıka xwe, û mın ji xwe re hêdi, hêdi, straneke kurdi dıgot. Jı nışkave, ji paş mın re-perepa lıngê zılama hat. Ez sekınim. Çend merıv da bû dû mın.

– Va ye..! Zabıtê ku ketıbû pêşıya wan kıre qir, û dı destê wi de tışteki gıran dıkıla.

Bı wi lı serê mın xıst. Bê hış, ez ketım erdê

Dı hebsa Sariqamiş de, dı hıcreke pıçûk de, mın çavên xwe vekırın

Nobetdar kete hıcra mın. Gava dit ku mın bı nalin, serê xwe ji erdê hıldıkır, pehıneke hışk lı rûyê mın da û got:

– Tu dısa hatı hışê xwe, ne? Sa, kurê sa..!

Ez disa ketım erdê...

Dı hıcra xwe de, çend rojan, ez bı tena xwe mam. Pışti ıs-tıcwabê ez bırım cem gırtıyên dın lı wê, çend esker hebûn. Dı nav wan de, bı navê Nıkolayev, zılameki rispi û xwende ji hebû.

Gava bıhist ku ez dı mitingê de hatıbûm gırtın, Nikolayêv ji mın re dest bı dayına şıretan kır, da ku dı ıstıcwabê de, çı û çawa cewab bıdım? Lê, hevalên mın, ji berê de, rê şani mın dabûn da ku ez wan nefroşım.

Ez bırım cem mıstentiq Ewi, dı mitingê de, mın çı gotıbûn, ji mın pırsın. Dı bersıvên xwe de, bı rûsıyeke çat, pat, mın jê re tiştên tevlıhev gotın.

Hakım qir dıkır û lıngê xwe lı erdê dıda.

– Xwe kermeke! Te dı mitingê de behsa Bolşevika kır?!!

– Bolşevik?.. Û mın şaş lê nêrı"

– Tu Bolşevika nas dıki?.. Hakım bı dengeki bılınd qir dı-kır mın, û şeşderba xwe dıda sınga mın.

– Bêje...

– Ez bolşevika nas dıkım! Mıleteki mezın... Dıbê lazım e şerê Tırka bête kırın..

– Divê herkes herıyê

Hakım tıf dıkır, xwe hıltavêt û bani nobetdara dıkır ku lı mın xın

– Bêje.. Hakım dısa qir dıkır, û şeşderba xwe lı ber guhê mın dıgırt. Lê, bı gırin, mın disa dıgot: Bolşevik, mıletê me-zın. Şerê tırk dıxwaze"

Pışti ku bı mın re çend rojan, kışkışandın, hakım qani bû ku xeletı çêbû bû û lı hebsê, yekcar ez ji bir kırım û dı des-pêka hezirane de ez berdam

Ez dı ci de, çûm cıvata xwe. Hevala, mayına mın lı wê mı-nasıb, ne di; dı wê rojê de, ez vegerıyam welatê bavê xwe. Gundê me, Bêav.

LI GUND

Lı welat tu tişt ne guhıri bû. Wek berê, Wali hın "Xwedê û Qeyserê" mıntıqê bû. Wek adetı, çawışê Jendermê kurda davêtın ber dara, û mal û pereyê wan dıxwar Kurda ji hın xwe bê deng dıkır û lı ber zılamên hıkumetê xwe heya erdê dıtewand. Ne dızanın ku lı Rûsıya ınqılabek çêbûye û Qey-ser êdi ne maye.

Mın gundı cıvandın û lı Rûsıya çı çêbûbû, gote wan. Gun-dıya bı tırs guhdarıya mın dıkır û kala, bı pıstepıst, şıreta dı-dan mın: "Bala xwe bıde, Ereb! Hakım wê bıbıhise û belakı bine serê te" Û ez berdıdam û dıçûn malên xwe.

Mezınê gund, Cındıyê Emo guh lı gotınên mın bû. Hate cem mın û bı çawışê jenderme ez tırsandım.

Gotınên mın vala ne çûn. Heta, berı hatına mın ji, lı ser azadi û parkırına erd û mılka, hın gotın gıhabûn gundıyan; lê Kurd ji hukumetê ewqas dıtırsıyan, ne dıwêrın ji kê ku bû, tışta bıpırsın.

Lê, lı gundê me bı xwe, ji mın ra hevalek derket. Ev, bı na-vê Xelilê Şero, gundıyeki feqir bû. Lı serê çıyan, me bıhev re, çend şev derbaz kırıbûn û lı ser işên dınê û jiyina xwe, axaftıbû. Mın jê re qala Bolşevika kırıbû û gotıbûyê ku ev ji gundıya re serbesti û erazi dıxwazın. Xelil guhdarıya mın dı-kır û ji şahıyê çavên wi dıçırısin. Em bı hev re dı zevıyan de dıgerıyan; Xelil bı tılıyê xwe, şani erdên xwedıyê mılka ên bê hed û hêsab, dıda û ji kêfxweşi bıhnçıkıyayi, dıgo:

– Ev erd ji, wê yên me bın...

– Gış ême ne Emê her tışt ji destê wan bıstinın...

– Û pez û dewar?

– Ew ji wê bıkevın destê mılet...

Xelil dıkeni û wek zarokekı pıçûk xwe hıldıda:

– Divê ev tışt, rojek beri rojekê, çêbıbın;

– Em bı tena xwe nıkarın Divê mılet tev de xwe rahıjê vi kari... Mın gotê.

– Gundên Kumsoro û Qerekele bı xwe, wê bıbın ên her kesi? Lê eger erd têr nake?.

– Erd wê têr me gışan bıke, mın dılê wi rahet kır...

Carekê, Xelil gundiki xweşhal, Cındıyê Ûso, ani.

– Ereb, Ewi gote mın, tu dıbêji ku erd ê her kesi ye?

– Belê.

– Û hıkumet? Ew erd nadê me...

– Emê ji xwe re hıkumetekê deynın.

– Eskerên wan hene.

– Ki?

– Serekên me.

– Emê ji heq, iman û çıyayên me hene...

Cındi ponıji, û bêi ku tişteki di bıbêje, serê xwe nızım kır û vegerıya gund.

Roja ditır dısa hat·

– Ereb, tu İsrayıl Mirakıyan dınasi?

– Belê ez wi dınasım.

– Ez lı cem wi bûm. Cındi sekıni û lı çıya nêri.

– Te tıştek gotê?

– Belê,

– Mamoste İsrayıl Mirekıyan çı dıbêje?

– Ew ji wek te dıbêje, Ereb, Cındi xwe lal kır, pıştıre bı dengeki nızım bı ser de ajot:

– Ez çûm Qerekelê.

– Kurd çı dıfıkırın lı wê?

– Erazi dıxwazın.

– Erd dıxwazın? Şaş, mın tekrar kır...

– Belê, ji Qerekelê û lı Gazaçın, gundi behsa erd dıkın .. Belê, emê çı bıkın?

– Mın got...

– Serekên xwe bıqewırinın?

– Belê...

– Ewê bı me re bıbe, Cındıyê Ûso, wê bıbe hevalê me...

Belê, Xelil xwe ne dıxapand. Cındıyê Ûso bû hevalê me, û pıştı wi pır gundıyên ditır ji ketın şopa wi

Roja dıtır, serê sıbê zû, sıwarek bı lez hate gund bı qirqirê çû mala mezınê gund. Dı ci de kurd lı dora wi kom bûn.

– Mıxtar! Sıwar, bı dengeki bılınd, ban kır, axa emır daye ku gundı gış herın mala wi, jı ber ku iro, wali bı xwe wê bê cem wi û we gış dıxwaze...

Cındıyê Emo bı ıtaet serê xwe xwar kır.

– Jı bona çı? Hınekan lı dorê pırsı.

– Metırsın, sıwar bı ken vegerand. Nıha, êdi azadi ye. Axa nema dıkarın zılım bıkın Piştıre qir kır hespê xwe, ew rakır telebê û berê xwe da çıyê.

"Serbesti? Axa êdi zılım nakın!!!"

"Herın cem axa, Xelil dıgo, nıhu azadı ye!.."

– Zımanê xwe pır dırêj meke û bala xwe bıde gotınên xwe! Cındıyê Emo gotê û bı tılıyê xwe ew tehdıd kır.

Herkes xwe lal kır. Emo, bı awırên tûj, lı dora xwe nêri,lêvên xwe yên qermıçi lı hev xıstın û got: "Herın, lê bı tertib, we seh kır?!!"

Gundıya da rê û bê deng ber bı çıyayê ve meşıyan. Lı gundê Dıgurê mezın, bı nêzıkayı, hemû xelkê mınteqê, cıvıya bûn.

Neminendeyên hemû mıletên cıyê me lı wê bûn.

Neminendeyê Hıkumeta Mıweqet, gotarek da. "Sewreyek lı Rûsıya hatıye çêkırın, ewi dıgo Qeyser ne maye, ê êdi mılet jı alıyê nemınendeyên xwe tê gerandın, û lı ser wan jî Hıkumeta Mıweqet heye"

– Û erazi ? Xelil kıre qir.

Pırsa erd weke barûdê, agır gırt. Bı sedan ve denga ev pırs terkar kır.

Gotarbêj zor da xwe ku dengê gundıyan bıde bırin: lê tu kes guh ne dıdayê jı bıhntengıya xwe, çû cem mezıneki kurd ê gelek bı nıfûz. Egid beg.

Ez lı nêzıki memberê bûm û guh bı gotınên wı dıbûm:

– Ev xwestın jı ku ketıne nav Kurda?!!

Egid beg bı çav ez nışan damê

– Ala! Neminendeyê Hıkumet mırmıri, û bı dıqet lı mın nêrı. Ez bı cılê eskeri bûm. Piştıre devê xwe da guhê Egid beg, û tıştek pıstepıst kırê. Egid beg bı gıranı serê xwe hejand û banı Çawışê Jendermê kır. Ewi jî, bê deng, temaşa mın kır, û bı işareta teyıd serê xwe bır ber xwe.

– Ereb, derkeve, xeber bıde! Xelil bılez hati cem mın, dıgote mın. Hevalên me hêvı jı te dıkın ku tu jı wan re gotınên xwe yên gund bıbêjı. Lı benda te ne zû bıke!

Bı lez, ez derketın ser memberê.

– Fırarê eskeri.. ! Neminendeyê Hıkumeta Mıweqet, dı nav dıranên xwe re fikand û xwe jı mın dûr kır. Guhdar bê deng bûn.

– Hevalıno! Bı dengeki bılınd mın destpê kır.

– Ereb... Ereb... Ev nav dı nav koma guhdaran de jı devê herkesê derdıket.

– Em gundi, mıhtaci erdın. Heya kengê emê bıbın koleyên xwedıyên mılk û wek dewarên wan bıjin ? Û erd. Bolşevik wi dıdın me. Ew dıbêjın "Jı şer re dawi, jı xebatkera re, febrike û karxane, jı gundıya re erazi!"

Gava, mın hıs kır ku yek bı mılê mın dıgire û mın berbı xwe ve dıkışine, mın xwe zıvırand û mın destê Neminendeyê Hıkumet lı ser xwe di:

– Dengê xwe bıbıre.. Yan na..? ewi xwe tewand ser mın û jı guhê mın re mımıri.

Rûyê wi jı xezebê sor bûbû.

– Wi berde! Bıra xeber bıde...! Çıma tu wi nahêli?!! Gundiya jı nû ve lê kıre qir.

– Bıbêje, Ereb, bıbêje. !

Gava mın di ku gundı dıqırın, mitınga eskera û hebsa Sarıqamiş, hatın bira mın Ez disa lı wan zıvırım. Neminendeyê Hıkumet, xurt mılê mın gırtı bû. Egid beg jı xeyda xwe dılerızı û bı çavên tıje kin û bı çirs, lı mın dınêri.

Mın mılê xwe jı destê wi derêxıst û dom bı gotara xwe kır: "Jendermeya, xwedıyên mılk, dewlemend û axa, kurda davêtın ber dara û jı iro bı şûnda ji, ewê lı wan xın. Dıvê em soviyetên (meclisên gundi, emelê û esker jı bo gerandına hemû karên welêt) gundı, û emeleyan bıbjêrın."

Gotınên mın ev bûn.

– Na! Emê hıkumeteke meheli û mıweqet deynın, lê, ne sovyeta! Neminende kıre qir û ez dehf dam aliki. Mın hıs kır ku desteki gıran mılê mın dıgıvaşt. Ev Egid beg bı xwe bû.

– İşê mın bı te heye, Ereb, ewi gote mın.

– Tu gotınên mın bı te ninın, bı xeyıd mın vegerandê, û mılê xwe jı destê wı fılıtand.

– Cıwaba te ev e, Ereb?

– Bı gureki re, yek an bı agır, an bı benık, xeber dıde, mın gotê, jı alıyê wi de tuf kır û jı memberê hatım xwar.

Cıvin, heya derengiya şevê, dom kır. Gelek hel, hele, û deng hebûn. Nımınendeyê Hıkumeta Mıweqet, jı hemû xwestınên kurda re mazereta ditın û bı ci anina wan lı ser xwe gırt. Lê, gava ıntıxabat çêbûn, hemû namzedên Taşnaq û yên bega derketın. Namzedê me, Israyil Mirakıyan ket, heta, ew mecbûr kırın namzedıya xwe bıkışine.

Dı tarıya şevê de, ez vadıgerıyam mal. Ewrên gıran dı ser çıyan re hêdi, hêdı, derbaz dıbûn. Car, car, heyıv, wek daqeke, dı pışt wan re, rûyê xwe yê şên nişan dıda. Ez dı şıvereyekê çıyan re dımeşıyam, û hevalên mın ên Bolşevik, ku lı wê, dı bajarên Ûrıs de, dıxebıtın, dıhatın ber çavên mın. Jı nışkave, jı tarıyê, sê zılama xwe avêt mın: "Keminek danin jı mın re..." mın jı xwe re, dı dılê xwe de got. Çıqa jı mın dıhat, mın kulmek lı rûyê yê pêşin, xıst. Mın lı destê xwe tıştek leziqoy hıs kır.. Xwin..

– Kurê sa! Mêrıkı lerızı qir kıre mın û rûyê xwe bı destê xwe pêçand. Dıduyên ditır, şûrên bı çırs lı destê wan, ban kır mın: "Lı cıyê xwe bısekıne..!"

"Ewê mın bıdın ber xencera... Mın dı dılê xwe de go. Hun ki ne?!!"

– Tu hatiyi gırtın, yekê jı wan gote mın Eger tu lı ber xwe bıdi, emê te bıkujın.

– Jı bona çı?

– Lı ser emrê mezın.

Dıduyê dın jı, jı paş, xwe avêt mın û destên mın badan. Lı berxwedan bê feyde bû Destên mın gırêdan û ez bırım Dugır

Gava em gıhaştın mala Egid beg, çıreyên wê pêxısti, tavheyıveke çılmısi xwe raxıstıbû lı ser gundê raketi Jenderme derket jor û dı hındurê xani de, wında bû

– Wi bının hundır! Neminendeyê Hıkumeta Mıweqet kıre qir û lı ber derıyê mezın sekını. Lı pışt wi, Egid beg, dev bı ken lı mın dınêrı·

– Derbaz be; tu ê bıbi mivanê me yê gelek eziz. Bı keneke tıje henek, Egıd beg gote mın, ez dehıf dam hundır û de-

rê lı me gırt.

Mın çavên xwe lı dora xwe gerandın: Çawışê jendermê, Neminendeyê hıkumet û çend Taşnaqên dewlemend, lı pışt masê rûnıştıbûn. Egid beg ez kışandım ber wan û got:

- Ha jı we re!

- Tu bolşevik i? Neminende jı mın pırsi.

Mın deng ne kır.

- Bêje! Ev tu i ku gundıya radıki ser me? Xeber bıde!

- Lı xwe nagıre bı me ra bıaxêve ji, Egid beg bı hınek got, çavên wi jı xezebê agır dıbarand. Bı gavên hêdi û gıran hate ber mın:

- Bıştexıle! Ew zırıya û kulmên xwe gıvaştın. Mın, devê xwe venekır.

Hıngê, wek kıtıkeki, xwe tewand, û xwe avête mın. Bı her du destên xwe qırıka mın gırt û ew gıvaşt. Bıhna mın çıkiya û ez ketım erdê.

- Ah! Ah! Sa! Kurê Sa! Tu erd dıxwazi ?! Egid beg dıgote mın û bı cızmeyên xwe pê lı laşê mın dıkır. Pıştıre jı jendırmeya re got: "Wi bıbın axurê û wi hepıs bıkın; ezê bıkım ku xeber bıde"

Ez kışandım hewşe û avêtım axurê..

Jenderme û çawışên wan ez dıêşandım û mıameleyên xırab bı mın dıkırın.

Êvara roja pênca, ez bırım daireya hıkumetê û kaxıtek bı mın dan imza kırın. Tê de mın sond dıxwar ku êdi dı wê mınteqê de tu tevdanê nekım. Pıştı vi, ez serbest berdam. Gava ez derketım derve, çûna xwe ya rast bı rast mal, mın baş nedi, tırsıyam ku Egid beg mın bêxe dafıkê û tıfıngekê lı mın bıde berdan. Çend roja, ez lı cem gundıyeki jı nasên xwe mam, û bı wi mın jı Xelil re da zanin ku bı şev, bı çek bê û mın bıbe.

Xelil dereng ne ma, û bı şev, bı çend kurdên çek kıri re, hate Dugır. Dı nav wan de mın rûyê cıdi û xemgin ê Cındıyê Ûso di.

Lı rê mın her tışt gote wan.

Xelil bıhnteng dıbû û dıxwest pereyê Egid beg jê re vegerine. Ango, dıxwest vegere Dugır û wi bıkuje. Mın xıste eqlê wi ku armanca me, ne xwin rıjandın, lê, şıyarkırına kurda û xılaskırına wan jı bın nirê beg, axa, Taşnaq, xwedi mılk û emperıyalism (ıstimar) ê, bû.

Tu ê lı mala me bımini, Cındi gote mın; hıkumet nayê cem mın...

Û mın xwe lı mala wi veşart.

Çend roj borin. Êvarê, bı dizi, ez jı cem Cındiyê Ûso derdıketım û bı Xelil re, lı gunda dıgerıyam; mın jı gundıyan re, Bolşevik çı bûn, dıda zanin û dıgote wan ku dıvê erdên dewlemenda jı wan bêne ıstandın û jı gundıyan re bêne parkırın.

Êvarekê, gava em lı mala Cındi cıvıyabûn û me behsa tırs û sıstıya gundıya dıkır, jına Cındi, jı nışkave kete hundır û kıre qir: "Jendırma!.."

- Lı ku ne? Me qirand û rabûn ser xwe.

- Lı mala kalo Şamıl...

- Xwe veşêre! Cındi gote mın û jı mal derket. Mın xwe xıst nav tenûrê.

Gava jendırmeyên sıwari, hatın ber deriyê me, bani bavê mın kırın û bı qırbac ew tırsandın:

- Bêje! Kurê te lı kû ye?

Bavê mın dıgıri û sond dıxwar ku jı roja Dugırê, ez ne dibûm. Dıya mın, dı nav ax û tozê de, lı ber hespa, lı ser çogên xwe, dıgıri û hêvi jı wan dıkır ku rehma xwe lı wan binın...

Xelk lı hev gıhabûn. Jendırma lı her derê malê, gerıyan; gava ez ne dim, jı kina xwe, disa bela xwe dan dê û bavê mın. Lê, gundıya xwe xıst nav wan, û ew jı destê wan xılas kırın û gotın wan ku jı roja Dugırê, êdı tu kesi ez ne dibûm, Jendırme, destvala vegerıyan û gotın dê û bavê mın ku eger ewê mın bıgırın, ewê hısêba xwe bı mın re bıbinın...

Ev tışt gış, Cındi pışti vegera xwe mal, gotın mın, jı bo dê û bavê mın ên pir û kal, dılê mın dışewıti, lê mın dızani ku heya ez lı wê me, hıkumet ê begên me ew rahet ne dıhıştın. Mın fıkra xwe gote Cındi. Ew hınek poniji û pıştıre fıkra mın qebûl kır û qerar da ku pışti çend rojan ez jı wê derê herım.

Dı mala me de, her tışt tevlehev bûbû. Dıya mın lı erdê bı gırin, hurmırên me yên bela vala bûyi, lı hev dıdan. Bavê mın rabû, hate ber mın, mıdetekê lı mın nêri:

- Ereb, bêje, te çı dızıye? Gote mın û destê xwe dani ser mılê mın.

- Mın tu tışt ne dızıye, bavo.

- Ne xwe, te kuştınek kırıye?

- Mın tu kes ne kuştıye.

- Ne xwe, Jenderma, çıma lı te dıgerın?

- Ez nızanım.

- Tu naxwazi rastıyê bêji bave xwe, dıya xwe?

- Bavo!

- Bêje...

- Ez dıxwazım ku hemû mıletên dınê bıgehın heqên xwe, ez dıxwazım ku gundi xwedi erd bıbın, bextıyar bıbın, jı koleti, nezani, û perişanıyê xılas bıbın. Welatê me cıyeki fıreh û dewlemend e, lê, mıletê kurd bındest, paşda mayi û belengaz e. Çıma? jı ber ku, jı aliki, bıyani, û ıstımar, jı alıyê dın ji, axa, maldar û xwedıyên mılka, me wek dewara dışıxulinın. Em jı xwendın û ılım mehrûm, bê xwarın û cıl, lê ew dı bajêr, qesra û dıbıstana de ımrên xwe derbaz dıkın, û lı me, ne bı çavê ınsan, lê wek heywana, dınêrın. Çıma? jı ber ku erazi, febrike, pere û hıkım dı destê wan da ne. Ez dıxwazım ku karxane jı emeleyan re, û erd jı gundıya re, bın. Ez dıxwazım ku tu gundi bê erd nemine. Û tu ji bıbi xwedi erd.

Te sehkır, bavo, çıma lı kuştına mın dıgerın? Nıhu ez dıçım, lê ezê disa vegerım. Bı xatırê we!...

- Ereb tu kurê me yê tenê yi, em êdi pir bûne, çıma tu lı helaka me dıgeri?!!

Bavo dıgıri, û hêstırên mezın dı çavên wi re dıhatın xwar û dı ser rûyê wi yê qermıçı re, deherıkin.

- Em şıvan ın, em ne mıhtacê erdê ne, dıya mın dıgo, lı ser çoga, xwe dıkışkışand û bı tılıyên xwe yên hışk, çipên mın dıgırtın.

- Bı xatırê te bavo.. Mın ew xurt dı hımbêza xwe da gıvaşt, û pıştıre, mın dıya xwe jı erdê rakır.

- Ereb! Bı nalinê, ewê gote mın, û bê hereket, kete erdê...

Mın tûrıkê xwe avête mılê xwe û bı lez, mın da rê. Lı dûr, dı nav tehta re, şırita şefeqê bı zor dıxuya.

Mın berê xwe da Aleksandropol (iro Leninekan).

(Ereb Şemo, Şıvanê Kurd, Weşanên Riya Azadi, 1990 Koln, Rupel 54-67)

SÊWETA
SAZÛBÎYAYENA
PARTÎYA
BOLŞÊWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 16 · KORTQIRANE 2001 · CERM: 250.000 TL

EY KARKER, BIBIN YEK

Cigerxwin

Karkerê kurd tev lı karın
Dest bı dar û tevr û bêr
Wek xebatkarê cîhan ew
Tev dı cengê mêr û şêr

Ev cîhan qada me ye
Ev cîhan qada me ye
Her dıvê bıbne yek
Her dıvê bıbne yek
Wek bıra bın wek bıra

Ta kengî kole bın em
Pî dı bend û mıl dı nîr
Tım lı benda koldaran
Wer bımênın destegîr

Ev dema azadî ye
Ev dema azadî ye
Ger bı kuştın wer bı hıştın
Yan xweşî û yan reşî
Her divî em bıbne yek
Her divê em bıbne yek
Wek bıra bın wek bıra

Tev mırovın em bı carek
Gewr û sor û reş çıye
Sed tıf û sed tıf bıbarın
Zor û dîktatorî ye

Ev setemkarî çıye?
Ev setemkarî çıye?
Ger bı kuştın wer bı hıştın
Yan xweşî û yan reşî
Her divê em bıbne yek
Her divê em bıbne yek
Wek bıra bın wek bıra